COLECȚIA

Iubiri de poveste

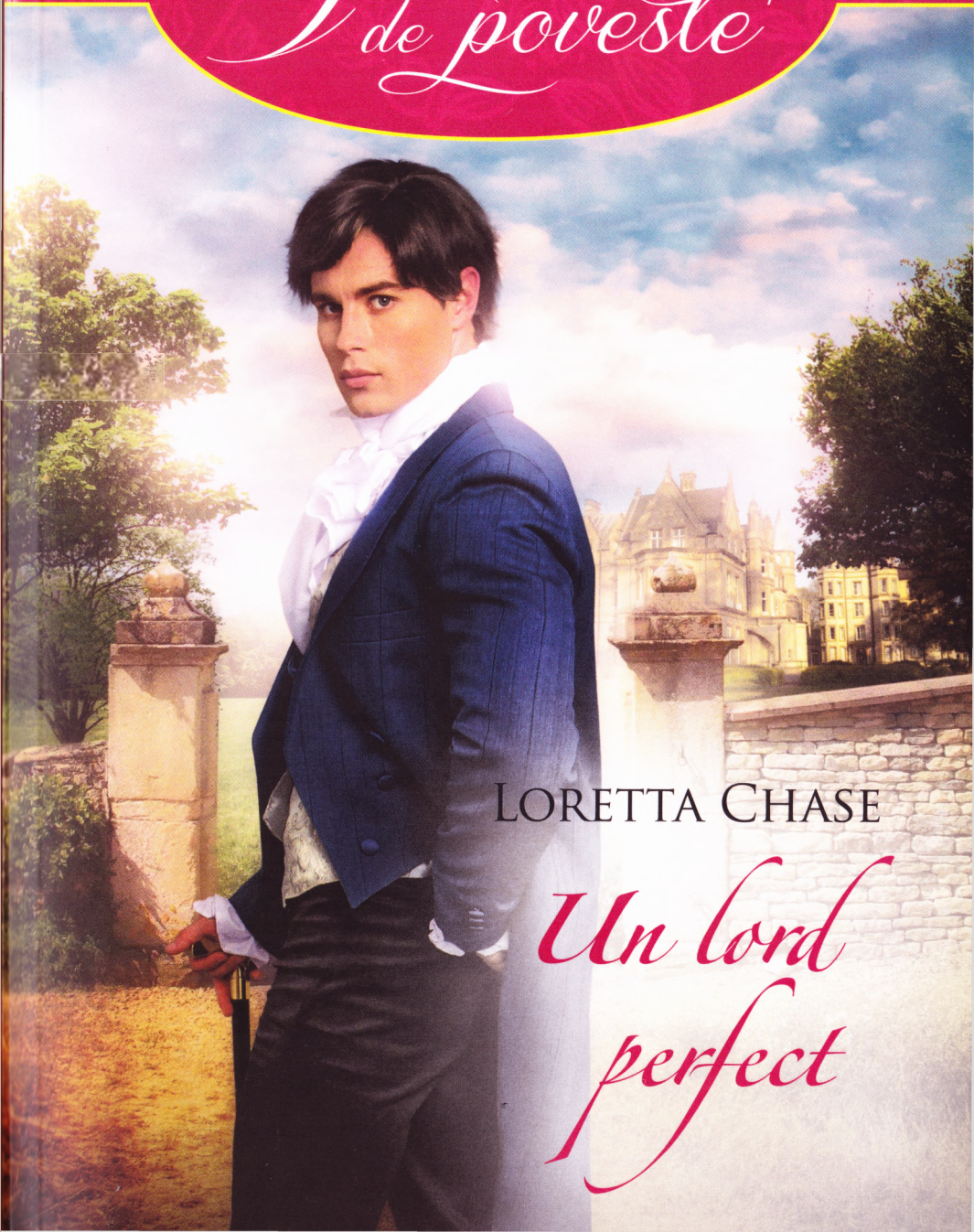

LORETTA CHASE

Un lord perfect

SERIA „FAMILIA CARSINGTON“

Moștenitorul contelui de Hargate, Benedict Carsington, viconte de Rathbourne, este aristocratul perfect. Înalt și chipeș, el este renumit pentru manierele impecabile și pentru buna-creștere. Benedict cunoaște foarte bine regulile înaltei societăți și nu are nici o problemă să le respecte – până când îi iese în cale EA.

Bathsheba Wingate face parte dintre Îngrozitorii DeLucey, o ramură a familiei cunoscută pentru minciunile, înșelătoriile și escrocheriile ei. Nici nu-i de mirare că familia de rang înalt a soțului ei i-a renegat. Rămasă văduvă, ea este hotărâtă să-i asigure fiicei sale o viață stabilă și o educație aleasă. Nimeni și nimic nu o pot împiedica pe Bathsheba să-și ducă planurile la bun sfârșit – până când apare EL.

Impetuoasa și neastâmpărata fiică de doisprezece ani a Bathshebei îl atrage pe nepotul lui Benedict într-o adevărată aventură, și copiii pleacă în căutarea unei comori vechi de o sută de ani. Pentru a le da de urmă, Benedict și Bathsheba trebuie să pornească într-o misiune de salvare ce îi obligă să stea primejdios de mult timp unul în preajma celuilalt. Situația nu poate să conducă decât spre un adevărat scandal dacă lumea bună află de fuga lor împreună. Dar curând Benedict ajunge la concluzia că a cădea de pe piedestalul pe care l-a ridicat societatea, numindu-l Lordul Perfect, în brațele fermecătoarei Bathsheba este un preț pe care este dispus să-l plătească.

Loretta Chase a absolvit Clark University, după care s-a dedicat pasiunii de a scrie romane de dragoste istorice. Cărțile ei au fost distinse cu premii importante ale genului, printre care și premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2030-9
9 786063 320309
Alma

LORETTA CHASE

Un lord perfect

Lord Perfect
Loretta Chase
Copyright © 2006 Loretta Chekani

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Un lord perfect
Loretta Chase

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHASE, LORETTA
Un lord perfect / Loretta Chase.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2017
ISBN 978-606-33-2030-9
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31=135.1

LORETTA CHASE

Un lord perfect

Traducere din limba engleză
Elena Arhire/Graal Soft

Alma

Pentru Walter

Capitolul 1

Salonul Egiptean, Picadilly, Londra, septembrie 1821

El se sprijini de cadrul ferestrei, oferindu-le celor din sala de expoziție o imagine excelentă din spate a siluetei înalte, bine proporționate, înveșmântate în haine scumpe. Părea să aibă brațele încrucișate la piept și atenția îndreptată spre fereastră, deși sticla groasă îi oferea doar o imagine neclară spre Picadilly.

În orice caz, era clar că expoziția dinăuntru – despre minunile pe care Giovanni Belzoni le descoperise în Egipt – nu reușise să îi mențină interesul.

Femeia care îl studia pe furiș hotărâse că era modelul perfect al aristocratului plictisit.

Extrem de încrezător. Postură perfectă. Îmbrăcat impecabil. Înalt. Brunet.

El își întoarse capul, prezentând profilul patrician așteptat.

Nu era ce așteptase ea.

Nu putea să respire.

Benedict Carsington, vicontele Rathbourne, se întoarse dinspre fereastra cu panouri grele și vederea distorsionată pe care o oferea spre scena plină de viață de afară – cu cai, trăsuri și trecători în Picadilly. Cu un oftat ușor, își întoarse privirea întunecată spre sala de expoziție, unde era expusă Moartea.

„Mormântul lui Belzoni", care prezenta descoperirile exploratorului în Egipt din urmă cu câțiva ani, se dovedise a avea un succes răsunător încă de la început, pe 1 mai. Chiar dacă nu cu totul convins, Benedict fusese unul dintre cei nouăsprezece mii de participanți din ziua inaugurării. Aceasta era a treia vizită a sa, și încă o dată, ar fi preferat mai curând să se găsească altundeva.

Egiptul antic nu manifesta asupra lui aceeași fascinație pe care o avea asupra multora dintre rudele lui. Până și nerodul lui

frate, Rupert, căzuse sub farmecul expoziției, poate pentru că locul acela oferea atât de multe șanse pentru salvări miraculoase de la moarte. Dar cu siguranță Rupert nu era motivul pentru care Lord Rathbourne petrecea încă o după-amiază lungă în Salonul Egiptean.

Motivul se afla în celălalt capăt al încăperii: nepotul de treisprezece ani al lui Benedict și finul său, Peregrine Dalmay, conte de Lisle și singurul fiu al cumnatului lui Benedict, marchizul de Atherton. Băiatul copia sârguincios modelul lui Belzoni al interiorului celei de-a Doua Piramide a cărei intrare exploratorul o descoperise cu trei ani în urmă. Sârguința, spuseseră tuturor profesorii lui Peregrine – și o repetaseră constant tatălui lui – nu era una dintre cele mai evidente trăsături de caracter ale lui Lord Lisle.

Totuși, când era vorba despre lucruri egiptene, Peregrine era exagerat de perseverent. Ajunseseră în urmă cu două ore, și interesul lui nu dădea vreun semn că avea să se încheie. Orice alt băiat ar fi fost înnebunit să iasă și să se implice în vreo activitate fizică cu vreo oră și trei sferturi în urmă.

Însă, dacă ar fi fost vorba despre orice alt băiat, Benedict nu ar fi venit în persoană în Salonul Egiptean. Ar fi trimis un slujitor care să joace rolul de dădacă.

Peregrine nu era orice alt băiat.

Arăta ca un înger. Avea o înfățișare frumoasă și un ten alb. Păr blond-deschis. Ochi limpezi, cenușii, cu totul lipsiți de prihană.

Un grup de boxeri aflați în subordinea „gentlemenului" Jackson fuseseră angajați ca să îi țină pe regina Caroline și pe simpatizanții ei la distanță de încoronarea regelui, din iulie. Indivizii, adunați împreună, ar fi putut să ajute la păstrarea liniștii câtă vreme moștenitorul lui Lord Atherton era prin preajmă.

În afara lor – sau a vreunei mari forțe militare – singurul muritor care avea o influență reală asupra tânărului Lord Lisle era Benedict – adică singurul în afară de tatăl lui Benedict, contele de Hargate. Dar Lord Hargate putea să intimideze pe oricine – cu excepția soției lui – și cu siguranță nu s-ar fi înjosit să aibă grijă de băieți buclucași.

„Trebuia să-mi aduc o carte", se gândi Benedict. Înăbușindu-și un căscat, își îndreptă privirea spre reproducerea făcută de Belzoni a unui basorelief din mormântul unui faraon și încercă să înțeleagă ce anume găsea Peregrine, alături de atâția alți oameni, atât de interesant.

Benedict vedea trei rânduri de siluete primitive. O linie de bărbați ale căror bărbi se cârlionțau spre capăt, cu toții aplecați în față și cu brațele strânse împreună. Semne hieroglifice singuratice între siluete. Coloane de hieroglife deasupra capetelor lor.

În rândul din mijloc, patru siluete trăgeau o barcă în care se aflau alte trei siluete. Niște șerpi foarte lungi jucau un rol în această scenă. Mai multe coloane de hieroglife deasupra capetelor lor. Poate că siluetele vorbeau între ele? Semnele erau versiunea egipteană a bulelor de deasupra capetelor caricaturilor din ziarele satirice din prezent?

În partea de jos, alt rând de siluete mărșăluia sub coloane de hieroglife. Acestea aveau trăsături și coafuri diferite. Probabil străini. La capătul rândului se afla un zeu pe care Benedict îl recunoștea: Thot, cel cu capul de ibis, zeul înțelepciunii. Chiar și Rupert, pe care se irosise complet o educație costisitoare – Lord Hargate ar fi putut să hrănească niște capre cu banii aceia și același rezultat –, putea să îl recunoască pe Thot.

Restul semnificațiilor erau la cheremul imaginației, iar Benedict își păstra imaginația, și multe altele, sub un control strict.

Își întoarse atenția spre partea opusă a încăperii.

Avea vizibilitate bună. Pentru majoritatea lumii bune, noutatea expoziției se pierduse. Până și cei inferiori lui ar fi preferat mai curând să petreacă o după-amiază afară decât printre conținutul unor morminte vechi.

Benedict o văzu clar.

Prea clar.

Pentru o clipă, fu orbit de claritate, precum un om care ieșea dintr-o peșteră în miezul zilei.

Stătea într-o parte, asemenea siluetelor de pe peretele din spatele ei. Studia o statuie.

Benedict văzu bucle negre sub borul pălăriei de un albastru-deschis. Gene lungi și negre pe o piele sidefie. O gură ca o prună coaptă.

Privirea lui călători în jos.

Simți o apăsare în piept.

Nu putea să respire.

Regulă: Privirea vulgară, grosolană și ignorantă.

Se sili să își întoarcă ochii.

*

Fata stătea lângă umărul lui Peregrine. El încercă să o ignore, dar îi stătea în lumină. Ridică privirea și o întoarse iute spre albumul de schițe – atât cât să vadă că fata ținea brațele încrucișate și buzele țuguiate în vreme ce se uita lung la desenul lui. Peregrine cunoștea privirea aceea. Era privirea de profesor.

Trebuia să fi luat privirea lui iute ca pe o invitație, pentru că începu să vorbească.

– Mă întreb de ce ai ales modelul piramidei, spuse ea. E numai linii și unghiuri. Atât de neinteresant de desenat. Mumia din sarcofag ar fi mult mai distractivă. Dar acum înțeleg unde e problema. Nu stai prea bine la desen.

Foarte încet și intenționat, Peregrine își întoarse capul și ridică privirea spre ea. Inițial se sperie când privi mai atent. Avea ochii atât de albaștri, că păreau ochi de păpușă, nu adevărați.

– Poftim? spuse el cu vocea glacial de politicoasă pe care o învățase de la unchiul lui.

Tatăl lui era marchiz, un nobil al regatului, iar unchiul lui avea în prezent doar titlul onorific de viconte Rathbourne, dar unchiul Benedict avea calități mult mai impresionante. Era cunoscut pentru ele. Se spunea că, dacă era cu adevărat binevoitor, Lord Rathbourne putea să înghețe uleiul fierbinte în doi timpi și trei mișcări.

Politețea glacială nu funcționă atât de bine în cazul lui Peregrine.

– În cartea domnului Belzoni există o secțiune transversală perfectă a piramidei, spuse ea, de parcă el ar fi implorat-o să continue. Nu ai vrea mai degrabă să ai o amintire cu una dintre mumii? Sau cu zeița cu cap de leu? Mama ar putea să-ți facă o copie excelentă. Desenează splendid.

– Nu vreau o amintire, spuse tăios Peregrine. O să fiu explorator și, într-o bună zi, o să aduc acasă grămezi de asemenea lucruri.

Fața încetă să-și mai țuguieze buzelor. Privirea severă dispăru.

– Un explorator ca domnul Belzoni, vrei să spui? întrebă ea. Oh, asta ar fi ceva măreț.

Oricât ar fi încercat, Peregrine nu reuși să-și potolească entuziasmul în stilul clasic al lui Lord Rathbourne.

– Nimic nu ar fi mai măreț, spuse el. Sunt mai bine de o mie cinci sute de kilometri de explorat pe Nil, iar oamenii care au fost acolo spun că nu vezi decât ceva similar vârfului aisbergului, pentru că majoritatea lucrurilor minunate sunt îngropate sub nisip. Și, de îndată ce învățăm să citim hieroglifele, vom ști cine a construit ce și când

anume. Vezi tu, în clipa asta, Egiptul antic este ca Evul Mediu: un mare mister. Dar eu voi fi unul dintre cei care îi vor descoperi secretele. Va fi ca descoperirea unei întregi lumi noi.

Ochii albaștri de păpușă ai fetei se făcură mari.

– Oh, atunci este o misiune nobilă. Vei lumina Evul Mediu al Egiptului. Și eu voi pleca în misiune. Când mă fac mare, voi fi cavaler.

Peregrine aproape că își bagă degetul în ureche ca să se asigure că nu îi era înfundată. Totuși, își aminti că unchiul lui era prin apropriere și, imaginându-și privirea pe care i-ar fi trimis-o Lord Rathbourne, rezistă impulsului. În schimb, spuse:

– Îmi cer iertare. Poți să mai spui o dată? Cred că am auzit că ai de gând să te faci cavaler – adică în armură strălucitoare și toate cele.

– Asta am spus, răspunse ea. Precum Cavalerii Mesei Rotunde. Viteazul domn Olivia, asta o să fiu, plecând în misiuni periculoase, făcând fapte nobile, îndreptând nedreptatea...

– E ridicol, spuse Peregrine.

– Nu, nu e, replică ea.

– Ba sigur că e, insistă Peregrine – cu răbdare, pentru că ea era fată și probabil nu avea nici o noțiune de logică. În primul rând, toată povestea asta cu regele Arthur și Cavalerii Mesei Rotunde e un mit. Are la fel de multe fundamente istorice pe cât aveau egiptenii pentru sfincșii și zeii lor cu cap de ibis.

– Un mit! Minunații ochi albaștri se făcură și mai mari. Și cum stă treaba cu cruciadele?

– N-am spus că nu au existat niciodată cavalerii, răspunse Peregrine. Au existat și există. Dar magia, monștrii și minunile sunt doar mituri. Beda Venerabilul nici măcar nu îl menționează pe Arthur.

El continuă, citând referiri istorice despre simplul comandant războinic care ar fi putut sau nu să fie sursa de inspirație pentru legendarul Arthur. Peregrine explică faptul că, de-a lungul secolelor, se dezvoltase o poveste romantică și, în paralel, creaturi mitice, minuni și diferite alte asocieri religioase fuseseră asociate cu povestea, căci Biserica era marea putere și implica religia în orice.

Apoi îi prezentă opiniile sale despre religie, aceleași păreri care îl făcuseră să fie dat afară de la o școală la alta. Totuși, din respect pentru creierul ei de femeie mai slab și mai puțin educat, îi prezentă o versiune mai simplă și mai scurtă.

Când se opri să-și tragă sufletul, ea îi spuse disprețuitor:

– Asta e doar opinia ta. Nu *știi*. Se *poate* să fi existat Sfântul Graal. Se *poate* să fi existat Camelot.

– Știu că nu a existat nici un dragon, spuse el. Așa că nu poți să omori nici unul. Și, chiar dacă ar exista, nu ai putea.

– Au existat cavaleri! țipă ea. Și pot să fiu cavaler!

– Nu, nu poți, răspunse el, mai răbdător ca niciodată, pentru că fata era așa înduioșător de confuză. Ești fată. Fetele nu pot să fie cavaleri.

Ea îi smulse caietul de schițe din mâini și i-l aruncă în cap.

Dezastrul nu ar fi avut loc dacă Bathsheba Wingate și-ar fi concentrat toată atenția asupra fiicei ei.

Dar nu era atentă.

Încerca disperată să nu se uite la aristocratul plictisit... la picioarele lungi ale căror mușchi erau superb subliniați de pantalonii scumpi din stofă... la cizmele a căror strălucire întunecată se potrivea cu ochii lui... la umeri largi care se sprijineau de cadrul ferestrei... la maxilarul arogant și nasul impertinent... la ochii întunecați și plictisiți.

Se putea prea bine ca Bathsheba să fie o domnișoară zvăpăiată de șaisprezece ani, când, de fapt, era o doamnă respectabilă cu dublul vârstei și se putea să nu fi văzut vreodată în viața ei un aristocrat chipeș, când, de fapt, cunoscuse numeroși alții și chiar se măritase cu unul. Nu era ea și nu știa și nici nu îi păsa cine era.

Doar rămăsese nemișcată multă vreme, încercând să își concentreze atenția asupra egiptenilor, nu asupra lui, uitând de minutele care treceau și în timpul cărora Olivia ar fi putut să recreeze cu ușurință unele dintre cele mai chinuitoare scene din Apocalipsa lui Ioan.

Bathsheba uită până și că avea o fiică în vreme ce stătea acolo captivată, cu inima bătând cu atâta putere, că nu îi mai lăsase timp sau loc să respire. De aceea, nu reușise să observe indiciile necazului înainte să fie prea târziu.

Trosnetul, scheunatul furios și vocea familiară țipând: „Ești un neghiob de zile mari!" îi spuseră că era prea târziu, chiar în momentul în care rupseră vraja. Se grăbi spre gălăgie și smulse caietul

de schițe din mâinile Oliviei înainte ca fiica ei să îl azvârle prin cameră – și să strice un obiect neprețuit, fără îndoială.

– Olivia Wingate, spuse Bathsheba, atentă să păstreze tonul scăzut al vocii, în speranța de a atrage cât mai puțini spectatori cu putință. Sunt șocată, profund șocată.

Era o minciună îngrozitoare. Bathsheba ar fi fost șocată doar dacă Olivia ar fi reușit să petreacă o jumătate de oră printre ființe civilizate fără să se dea în spectacol. Ea se întoarse spre băiatul că păr auriu, ultima victimă a fiicei ei. El se ridică în șezut pe podea, lângă scaunul lui răsturnat, dar nu făcu nimic altceva. Le privea, cu ochi cenușii îngrijorați.

– Îi spuneam că voi deveni cavaler când voi fi mare și el a zis că fetele nu pot să fie cavaleri, spuse Olivia, cu vocea tremurând de furie.

– Lisle, sunt uimit de disprețul tău grosolan față de o regulă fundamentală a supraviețuirii umane, se auzi o voce incredibil de profundă de undeva din dreapta Bathshebei.

Sunetul i se îndreptă spre baza șirei spinării, apoi se repezi în sus și vibră într-un loc teribil de sensibil, în gâtul ei.

– Sunt convins că ți-am spus de mai multe ori, continuă vocea. Un gentleman nu contrazice *niciodată* o doamnă.

Bathsheba își întoarse capul spre voce.

Ah, desigur. Dintre toți băieții din lume, Olivia trebuise să îl atace fix pe al *lui*.

Ea era genul de femeie care provoca accidente și din simpla traversare a străzii. Era genul de femeie care trebuia să fie precedată de semne de avertizare. De la depărtare, îți tăia răsuflarea.

Acum se afla foarte aproape.

Iar acum...

Odată, în timpul unei pozne din tinerețe, Benedict căzuse de pe acoperiș și își pierduse pentru puțină vreme cunoștința.

Acum, când căzu și se adânci în ochii de indigoul mării, își pierdu cunoștința. Lumea dispăru, mintea îi dispăru și nu rămase decât imaginea pielii de sidef și a buzelor asemenea prunelor coapte, a mării fără fund în care el se îneca... și apoi, un roz asemenea răsăritului de soare străluci pe obrajii minunat definiți.

O roșeață. Ea roșea.

Creierul lui reîncepu să funcționeze.

Făcu o plecăciune.

– Îmi cer iertare, doamnă, spuse el. Îmi pare rău să o spun, dar această fiară tânără e departe de a fi pe deplin civilizată. Ridică-te, domnule, și cere iertare doamnelor că le-ai supărat.

Peregrine se ridică iute, cu o înfățișare indignată.

– Dar...

– Nu va face nimic de genul acesta, spuse frumusețea. I-am explicat Oliviei la infinit că atacul fizic nu este răspunsul potrivit pentru neînțelegeri decât dacă viața îi este pusă în pericol. Ea se întoarse spre fată, o roșcată cu față pistruiată care nu semăna deloc cu mama ei – dacă era mama ei –, cu excepția ochilor. Era pusă în pericol viața ta, Olivia?

– Nu, mamă, spuse fata, cu ochi albaștri scăpărători, dar a spus...

– Te-a amenințat acest tânăr în vreun fel? întrebă mama ei.

– Nu, mamă, răspunse fata, dar...

– A fost o simplă diferență de opinie? întrebă mama ei.

– Da, mamă, dar...

– Ți-ai pierdut cumpătul. Ce ți-am spus despre a-ți pierde cumpătul?

– Trebuie să număr până la douăzeci, răspunse fata. Și, dacă nu mi-am revenit până atunci, să mai număr o dată până la douăzeci.

– Ai făcut așa?

Un oftat.

– Nu, mamă.

– Fii bună și cere-ți iertare, Olivia.

Fata strânse din dinți. Apoi trase adânc aer în piept și răsuflă. Se întoarse spre Peregrine.

– Domnule, vă cer din suflet iertare, spuse ea. M-am purtat groaznic, de nedescris și înfiorător. Sper că prăbușirea bruscă de pe scaun nu v-a provocat vreo rană definitivă sau care să vă lase desfigurat. Sunt atât de profund rușinată. Nu doar că am atacat și poate schilodit o persoană nevinovată, dar mi-am compromis mama. Vedeți dumneavoastră, caracterul meu nestăpânit este o nenorocire de pe urma căreia sufăr de la naștere. Fata se prăbuși în genunchi și îl luă de mână. Poți fi atât de bun, de generos, amabile domn, încât să mă ierți?

Peregrine, care ascultase discursul cu o uluire crescândă, rămase, poate pentru prima dată în viața lui, gură cască.

Mama își dădu peste cap ochii ei revoltător de albaștri.

– Ridică-te, Olivia.

Fata se apucă de mâna lui Peregrine, cu capul plecat.

Peregrine îi aruncă lui Benedict o privire panicată.

– Poate înțelegi acum nebunia de a le contrazice pe doamne, îi spuse Benedict. Nu te uita la mine pentru salvare. Sper că va fi o lecție pentru tine.

Starea asta de blocaj fiind ceva complet străin de caracterul lui Peregrine, băiatul își reveni iute.

– Oh, ridică-te, îi spuse îmbufnat fetei. Era doar un caiet de schițe. Fata rămase nemișcată. Cu voce temperată, el adăugă: Unchiul are dreptate. Și eu ar trebui să îmi cer iertare. Știu că ar trebui să fiu de acord cu orice spun femeile sau oamenii mai mari ca mine, dintr-un motiv sau altul. Dacă există un motiv potrivit. Desigur, nimeni nu a explicat vreodată regula logicii. În orice caz, abia dacă m-ai lovit. Am căzut doar pentru că mi-am pierdut echilibrul atunci când m-am ferit. Nu că ar conta. Nu e ca și cum o fată ar putea să facă vreun rău prea mare.

Capul Oliviei se ridică și ochii ei îi aruncară scântei scăpărătoare. Băiatul continuă, deloc impresionat, ca întotdeauna:

– Știi, e nevoie de exercițiu, și fetele nu au niciodată parte de așa ceva. Dacă ai exersa, măcar ți-ai întări brațul. De aceea profesorii sunt atât de buni la asta.

Chipul fetei se îmblânzi. Se ridică, aparent subiectul distrăgându-i atenția.

– Tata mi-a povestit întotdeauna despre profesorii englezi, îi spuse ea. Vă bat foarte des?

– Oh, tot timpul, răspunse Peregrine.

Ea ceru detalii. El i le oferi.

În acest răstimp, Benedict își recăpătă calmul. Sau, cel puțin, părea. În vreme ce copiii cădeau la pace, își lăsă atenția să revină la impresionanta mamă.

– Scuzele ei nu erau necesare, îi spuse el. Totuși, a fost foarte... hmm... tulburător.

– E groaznică, îi spuse doamna. Am încercat de mai multe ori să o vând la țigani, dar nu au luat-o.

Răspunsul îl surprinse. Frumusețea se cupla atât de rar cu istețimea. Alt bărbat s-ar fi cutremurat. Benedict se opri doar o fracțiune de secundă și zise:

– Atunci îndrăznesc să spun că nu există nici o șansă să îl ia pe el. Nu că ar fi al meu, ca să vreau să scap de el. Nepotul meu. Unica progenitură a lui Atherton. Eu sunt Rathbourne.

Ceva se schimbă. În înfățișarea ei apăru o umbră care nu existase până atunci.

Poate i se păruse. Ea putea să fie frumoasă ca păcatul și putea să aibă simțul umorului, dar nu însemna că nu ținea la o anumită decență.

– Poate se plimbă prin preajmă vreo cunoștință comună care să ne facă cunoștință cum trebuie, spuse el și aruncă o privire prin galerie.

În clipa aceea, înăuntru se mai aflau trei oameni, nici unul pe care să îl fi cunoscut sau pe care să-și fi dorit să îl cunoască. Oamenii se uitară în altă parte când privirea lui zăbovi asupra lor.

Apoi își reveni în fire și se întrebă în gând ce diferență făcea o introducere potrivită. Ea era o femeie măritată, iar el avea reguli când venea vorba despre femeile măritate. Dacă s-ar fi gândit să devină și mai familiar cu ea nu ar fi însemnat decât să încalce acele reguli.

– Mă îndoiesc că am avea vreo cunoștință comună, spuse ea. Eu și dumneavoastră ne mișcăm în cercuri diferite, domnule.

– Suntem amândoi aici, spuse el, limba lui învingând Regulile privind Femeile Măritate.

– La fel și Olivia, spuse ea. După expresia de pe chipul ei, pot spune că mai sunt nouă minute și jumătate până să rostească una dintre ideile care-i trec prin minte, ceea ce ne lasă nouă unsprezece minute până la haos. Sunt nevoită să o iau de aici.

Ea se întoarse.

Mesajul transmis fu destul de clar. La fel de clar ca o găleată de apă înghețată aruncată peste fața lui.

– Văd că sunt concediat, spuse el. O reacție potrivită pentru impertinența mea.

– Asta nu are nimic de-a face cu impertinența, îi spuse ea fără să se întoarcă spre el, ci cu instinctul de autoconservare.

Își luă fiica și plecară.

El o urmă foarte îndeaproape afară din încăpere.

De necrezut.

Totuși, adevărat.

Benedict chiar dăduse să o ia în direcția aceea, cu inima bătând cu putere, când Lady Ordway apăru brusc pe o ușă și se grăbi spre el într-o învălmășeală de panglici, dantelă și pene. Toate acestea, dată fiind sarcina ei avansată, creau efectul unei găini agitate cu pui.

– Spune-mi că nu văd... cum le zice, spuse ea. Chestiile alea pe care le vezi în deșert – nu oazele, Rathbourne, ci atunci când vezi o oază acolo unde nu e.

El își întoarse privirea lipsită de expresie spre chipul ei voios, netot și frumos.

– Cred că *miraj* este cuvântul pe care îl cauți.

Ea încuviință din cap, iar panglicile, dantela și penele pălăriei dansară pe capul ei.

Părea că o cunoștea dintotdeauna. Era cu șapte ani mai mică decât el. Cu opt ani în urmă, fusese cât pe ce să se însoare cu ea, nu cu Ada, sora lui Atherton. Benedict nu era sigur că lucrurile ar fi ieșit mai bine dacă ar fi făcut-o. Ambele femei erau la fel de frumoase, de nobile, de înstărite și de inteligente. Ambele erau mai înzestrate în toate categoriile mai puțin ultima.

Totuși, foarte puține femei aveau capacitatea de-a oferi o adevărată stimulare intelectuală. În orice caz, Benedict era mult prea conștient că el fusese cel care își dezamăgise fosta soție.

– Cred că a fost un miraj, spuse Lady Ordway. Sau un vis. Cu toate creaturile astea ciudate prin preajmă, te poți crede cu ușurință într-un vis. Făcu un semn spre obiectele din jurul ei. Dar era cu adevărat Bathsheba DeLucey. Ei bine, a fost Bathsheba DeLucey, căci s-a măritat înaintea mea. Nu că membrii familiei Wingate o vor recunoaște vreodată. Pentru ei, ea nu există.

– Ce obositor, spuse el, ignorând numele ce îi erau cunoscute. Fără îndoială, familiile se luptă pentru vreo banalitate străveche.

Era sigur că fusese la școală cu Wingate. Acela era numele de familie al contelui de Fosbury, nu-i așa? Cât despre cei din DeLucey, Benedict nu își amintea să fi cunoscut pe vreunul. Totuși, știa că tatăl lui se cunoștea cu capul familiei, contele de Mandeville. Lord Hargate cunoștea pe oricine trebuie să fie cunoscut și știa tot ce trebuia să știe despre ei.

– E departe de-a fi o banalitate, spuse Lady Ordway. Și te rog să nu-mi spui că nu e creștinește să arunci păcatele bătrânilor asupra copiilor. În cazul ăsta, dacă accepți copiii, vor veni și bătrânii la pachet, și sunt atât de groaznici, după cum prea bine știi.

– N-am cunoscut-o pe doamnă niciodată în viața mea, spuse Benedict. Nu știu nimic despre ea. Copiii au avut o creată, și am fost nevoiți să intervenim.

Îi aruncă o privire lui Peregrine, care reîncepuse să deseneze, deloc afectat de cele mai recente întâmplări. Tinerii erau atât de rezistenți.

Benedict, în schimb, abia de respira.

Bathsheba. O chema Bathsheba.

I se potrivea.

Și Lady Ordway se uită la nepotul lui. Coborî vocea și îi explică:

– Se trage din ramura decăzută a familiei DeLucey.

– Cu toții avem așa ceva, spuse Benedict. De exemplu, cei din familia Carsington îl au pe fratele meu, Rupert.

– Oh, banditul acela, spuse ea, cu același zâmbet și cu același ton pe care le foloseau cele mai multe femei atunci când vorbeau despre Rupert. Îngrozitorii DeLucey sunt cu totul altă poveste. Cu o reputație foarte proastă. Imaginează-ți-l pe Lord Fosbury când al doilea lui fiu, Jack, a spus că vrea să se însoare cu una din neamul lor. Ar fi ca și cum tu i-ai spune lui Lord Hargate că ai de gând să te însori cu o țigancă. Ceea ce e chiar este, oricât s-au străduit să facă o doamnă din ea.

Oricine ar fi încercat să facă din Bathsheba Wingate o doamnă reușise. Benedict nu identificase nimic de rând în conversația sau în manierele ei, iar el avea o ureche foarte bună pentru nuanțele care îi trădau până și pe cei mai bine școliți impostori și prefăcuți.

Presupusese că vorbea cu cineva din clasa lui. Cu o doamnă.

– Fără îndoială, așa l-au atras pe sărmanul Jack în capcana de șoareci, continuă Lady Ordway. Dar căsătoria nu le-a îmbogățit familia, așa cum au sperat. Când Jack s-a însurat cu ea, Lord Fosbury i-a tăiat toate veniturile. Jack și mireasa lui au ajuns la Dublin. Acolo i-am văzut ultima dată, nu cu mult înainte ca el să moară. Copilul seamănă cu el.

În clipa aceea, doamna crezu de cuviință că era nevoie să își tragă răsuflarea și să își facă vânt cu evantaiul. Măsurile fiind insuficiente, se folosi de cea mai apropiată bancă. În clipa când ea îl invită să i se alăture, Benedict se supuse fără vreo șovăială.

Era nătângă, purta mult prea multe zorzoane și rareori spunea ceva ce merita să fie ascultat – și trebuia să asculți, pentru că făcea parte din rândul celor care consideră sinonime „conversația"

și „monologul". Pe de altă parte, era o veche cunoștință, un membru din cercul lui social, și era măritată cu unul dintre aliații lui politici.

Și, mai important de atât, îl împiedicase să încalce groaznic atât buna-cuviință, cât rațiunea.

Benedict aproape că o urmase pe Bathsheba Wingate afară din Salonul Egiptean.

Și apoi...

Și apoi, nu era sigur ce anume ar fi făcut, atât fusese de zăpăcit.

S-ar fi înjosit să o tachineze până când ea i-ar fi spus numele și încotro se îndrepta?

S-ar fi coborât la a o urmări în secret?

Cu o oră înainte, s-ar fi crezut incapabil de un comportament atât de grosolan. Era ceva ce făceau băieții îndrăgostiți. Desigur, în tinerețea lui, experimentase varietățile obișnuite de îndrăgosteală și se purtase în obișnuitele moduri absurde, dar trecuse de multă vreme peste asemenea nebunie.

Sau așa crezuse.

Acum se întreba câte reguli esențiale ar fi încălcat. Faptul că ea era văduvă, nu o femeie măritată, nu conta prea mult. Pentru scurt timp nu fusese el însuși, ci un fel de nebun fermecat.

„Comportamentul impetuos e domeniul poeților, al artiștilor și al altora care nu-și pot stăpâni pasiunile."

Așa că rămase răbdător alături de Lady Ordway și ascultă, în vreme ce ea trecu la următorul subiect, deloc interesant, apoi la următorul, care era și mai puțin interesant, și el își spuse în gând să fie recunoscător, căci ea rupsese vraja și îl salvase de la o nebunie scandaloasă.

Capitolul 2

Bathsheba așteptă până ieșiră din Salonul Egiptean înainte să o mustre pe fiica ei. Copiii, aflase Bathsheba, erau precum câinii. Dacă nu le administrai o pedeapsă sau o mustrare imediat după comiterea infracțiunii, puteai prea bine să uiți cu totul de poveste, căci ei aveau să facă iar același lucru.

– A fost cumplit, până și pentru tine, îi spuse Oliviei în vreme ce își croiau drum pe strada aglomerată. În primul rând, ai atacat

un atrăm, lucru pe care, așa a spus de nenumărate ori, o doamnă nu îl face niciodată, cu excepția cazurilor când viața îi este pusă în pericol și are nevoie de ajutor.

Doamnele nu fac niciodată nimic interesant, asta dacă nu sunt la un pas de a fi ucise, spuse Olivia. Dar ai zis că ni se permite să îi ajutăm pe cei care au nevoie de ajutor. Băiatul se încrunta de parcă trecea printr-un moment dificil. M-am gândit că îl puteam ajuta. Dacă ar fi leșinat, întins într-un șanț, sigur n-ai fi vrut să stau să aștept să ni se facă cunoștință.

– Nu era întins într-un șanț, zise Bathsheba. Ba, mai mult, să-l lovești cu caietul de schițe nu întrunește nici un criteriu de bunătate de care să fi auzit eu.

– Mi s-a părut bolnav, spuse Olivia. Se încrunta, își mușca buza și dădea din cap. Ei bine, ai văzut de ce. Desenează ca un copil. Sau ca un bătrân neputincios. A fost la Eton și la Harrow, îți vine să crezi, mamă? Și nu e totul. Și la Rubgy. Și la Westminster. Și la Winchester. Astea costă grămezi de bani, după cum știe toată lumea, și trebuie să fii un bogătaș ca să intri acolo. Și totuși, nici una dintre școlile astea mărețe n-a putut să-l învețe să deseneze măcar acceptabil. Nu e șocant?

– Nu sunt ca școlile pentru fete, spuse Bathsheba. Predau greacă, latină și doar puțin din altceva. În orice caz, nu vorbim despre educația lui, ci despre comportamentul tău nepotrivit. Ți-am spus de mii de ori...

Se opri, pentru că un faeton de un negru strălucitor cotise la o viteză ce risca să îl răstoarne și se îndrepta direct spre ele. Trecătorii și negustorii de pe stradă se repeziră să se dea din cale. Bathsheba o trase pe Olivia pe bordură și privi faetonul trecând, cu mâinile încleștate, în vreme ce își dori să fi avut ceva cu care să arunce în vizitiu, un membru beat din clasa superioară, cu o dezmățată care chicotea alături de el.

– Ce părere ai despre ăsta, cu țoapa lui extravagantă? întrebă Olivia. E un bogătan, nu? E așa simplu să-ți dai seama. Felul în care se îmbracă. Felul în care umblă. Felul în care conduc. Nimănui nu-i pasă de ceea ce fac.

– Doamnele nu știu nimic despre țoape extravagante și nu folosesc niciodată cuvântul bogătan, spuse Bathsheba printre dinți.

Se sili să numere în gând până la douăzeci pentru că tot își dorea să alerge după faeton, să îl tragă pe vizitiu de pe banchetă și să îl dea cu capul de roata trăsurii.

– Înseamnă doar că are poziție sau bani, spuse Olivia. Nu e un cuvânt urât.

– E argou, spuse Bathsheba. O lady s-ar referi la el ca la un *gentleman*. Cuvântul este folosit pentru a-i desemna pe domnii care fac parte din nobilime și din aristocrație.

– Știu, zise Olivia. Tata a spus că un gentleman este un om care nu muncește ca să-și câștige traiul.

Jack Wingate nu muncise niciodată ca să-și câștige traiul și pur și simplu nu putuse să o facă, nici măcar atunci când avusese de ales între muncă și foame. În toată viața lui de dinainte să o fi întâlnit pe Bathsheba, altcineva îi plătise facturile, își asumase responsabilitățile lui și găsise o ieșire din probleme. Pentru restul vieții lui scurte, ea fusese acel altcineva.

Totuși, în orice alt sens, el fusese tot ce și-ar fi putut ea dori de la un soț și se dovedise a fi cel mai bun dintre tați. Olivia îl adorase și, mai important de atât, îl *ascultase*.

– Tatăl tău ar face una dintre fețele lui înfricoșătoare și ar spune „Serios acum, Olivia" dacă i-ai vorbi despre *bogătani*, spuse Bathsheba. Nu folosești cuvântul ăsta într-o conversație politicoasă.

Dorindu-și ca Jack să o fi învățat să se descurce cu fiica lor, Bathsheba continuă să îi explice cum erau interpretate anumite cuvinte. Acel cuvânt ar fi ofensat oamenii, trădând origini inferioare. Îi explică – parcă pentru a mia oară – că asemenea judecăți erau o realitate nefericită, cu consecințe concrete și, adesea, dureroase.

Încheie prin:

– Te rog frumos să te descotorosești de el.

– Dar toți gentlemenii ăștia pot face întocmai ce vor, și pe *ei* nu-i ceartă nimeni, spuse Olivia. Chiar și femeile... *doamnele*. Beau în exces, pariază pe banii soților, se culcă cu bărbați care nu sunt soții lor și...

– Olivia, ce ți-am spus eu despre cititul ziarelor de scandal?

– N-am mai citit unul de o săptămână, de când mi-ai cerut să mă opresc, spuse fata cu nevinovăție. Riggles cămătarul mi-a spus despre Lady Dorving. Și-a amanetat diamantele ca să își acopere datoriile. Și toată lumea știe că Lord John French este tatăl ultimilor doi copii ai lui Lady Craith.

Bathsheba nu știa de unde să înceapă să răspundă afirmației fiicei ei. Riggles era o cunoștință nedorită, ca să nu spunem și indiscretă. Din nefericire, Olivia se înțelesese cu ușurință cu asemenea oameni, practic de la naștere. Jack avusese mereu de-a face cu ei, pentru că se pricepuse la cămătari și la oameni care împrumutau bani. Și o luase pe Olivia mereu cu el, căci nici cea mai tare inimă nu putea rezista în fața ochilor ei imenși și albaștri.

Când el se îmbolnăvise, iar Bathsheba avusese atâtea griji pe cap, Olivia, pe atunci în vârstă de nouă ani, preluase negocierile financiare, ducând restul de bijuterii, mărunțișurile argintate de prin casă și haine încolo și încoace. Era chiar mai bună decât fusese Jack. Avea farmecul lui și încăpățânarea mamei ei combinate cu, din păcate, înfiorătorul talent pentru înșelăciuni al celor din familia DeLucey.

Bathsheba și Jack părăsiseră continentul și se mutaseră în Irlanda ca să o îndepărteze pe Olivia de influența nesănătoasă a familiei Bathshebei.

Problema era că Olivia era atrasă de persoane viclene, de pungași și vagabonzi, de lichele și escroci – cu alte cuvinte, oameni ca rudele din partea mamei ei. În afară de profesorul ei și de colegii ei de clasă, cămătarii erau cei mai respectabili dintre cunoștințele ei din Londra.

Pentru Bathsheba, să șteargă educația pe care fiica ei o primise pe stradă devenea o îndeletnicire de zi cu zi. Aveau să fie *nevoite* să se mute cât de curând într-un cartier mai bun.

Mai aveau nevoie doar de o sporire cu câțiva șilingi a venitului lor lunar.

Problema era unde să găsească banii.

Bathsheba fie făcea rost de mai multe comenzi, fie găsea mai mulți elevi pentru orele de desen.

Nici comenzile, nici elevii nu erau ușor de găsit pentru o femeie artistă. Lucrul de mână era, dar i-ar fi adus un salariu jenant de mic, iar condițiile de lucru i-ar fi distrus vederea și sănătatea. Bathsheba era lipsită de calificare pentru orice altă ocupație – cu atât mai puțin pentru una respectabilă.

Dacă ea nu era respectabilă, nici fiica ei nu putea să fie. Dacă Olivia nu era respectabilă, nu putea să se mărite bine.

„Mai târziu", își spuse Bathsheba în gând. Urma să-și facă griji pentru viitor mai târziu, după ce fiica ei avea să fie în pat. Urma să aibă ceva util la care să se gândească.

În loc să se gândească la *el*.

Moștenitorul contelui de Hargate, dintre toți bărbații.

Nu un simplu aristocrat plictisit, ci unul celebru.

Lord Perfecțiune îi spuneau oamenii, căci Rathbourne nu greșea niciodată.

Dacă nu s-ar fi prezentat el însuși, poate că Bathsheba ar mai fi zăbovit. Era greu să reziști mai ales în fața ochilor negri, deși nu putea să spună exact de ce.

Tot ce știa era că ochii aceia aproape o făcuseră să se piardă cu firea și să se întoarcă.

Dar cu ce scop?

Nimic bun nu putea să iasă din faptul că îl cunoștea.

Nu semăna deloc cu răposatul ei soț. Jack Wingate fusese fiul mai tânăr al unui conte, un fiu lipsit de simțul răspunderii și cu la fel de puțină afecțiune pentru familia lui pe câtă avea ea pentru familia ei, deși din rațiuni diferite.

Lord Rathbourne era altă specie. Deși era și el membru al uneia dintre cele mai remarcabile familii din Anglia, a lui era și una dintre cele mai unite. În plus, tot ce Bathsheba auzise și citise despre el ducea la o singură concluzie: el era întruchiparea idealului nobil, tot ce ar fi trebuit să fie aristocrații, dar erau atât de rar. Avea standarde înalte, un puternic simț al datoriei – oh, ce mai contau detaliile? Ziarele de scandal nu îl menționau niciodată. Când numele lui apărea tipărit – așa cum se întâmpla de obicei – era grație vreunui lucru nobil, deștept sau curajos pe care să-l fi făcut sau spus.

Era *perfect*.

Iar acest model de perfecțiune se dovedise a fi orice altceva, mai puțin plicticosul plin de sine pe care și-l imaginase ea.

Pentru un asemenea bărbat – după cum era cazul cu aproape toți bărbații responsabili cu rang înalt –, singurul ei rol era cel de amantă. Pe scurt, trebuia să și-l șteargă complet din minte.

Ajunseră la marginile Holbornului. Urmau să fie acasă în curând. Bathsheba ar trebui să se gândească la faptul că avea de cumpărat mâncare. Abia dacă mai avea bani pentru ceai. Se întrebă dacă mai avea de-ajuns pentru cină și să mai rămână ceva și pentru micul dejun de a doua zi. Gândul – alături de amintirea ochilor negri, a vocii adânci, a picioarelor lungi, a umerilor lați și a durerii cauzate de regretul amintirii – o făcu să vorbească mai tăios decât de obicei:

– Aș vrea să nu uiți că, spre deosebire de Lady Nu-știu-care și Lord Nu-știu-care, tu nu ai o poziție privilegiată, îi spuse fiicei ei. Dacă vrei să fii acceptată printre oamenii respectabili, trebuie să le respecți regulile. Te-ai făcut prea mare ca să mai fii o fată prost crescută. În câțiva ani, vei fi gata de măritiș. Viitorul tău va depinde de soțul ales. Ce bărbat integru, cu o poziție de susținut, își va dori să își lase fericirea și copiii pe mâinile unei fete nedisciplinate, ignorante și prost crescute?

Expresia Oliviei deveni supusă.

Imediat Bathshebei îi păru rău. Fiica ei era îndrăzneață și plină de energie, aventuroasă și creativă. Era groaznic să îi reprime spiritul puternic.

Dar cineva trebuia să o facă.

Cu o educație adecvată, manierele corecte și puțin noroc, Olivia ar găsi un soț potrivit. Nu un aristocrat, nu, cu siguranță nu. În vreme ce Bathsheba nu regreta că se măritase cu bărbatul pe care îl iubise, ar fi preferat ca Olivia să nu cunoască greutățile care decurgeau dintr-o asemenea mezalianță.

Speranțele Bathshebei erau destul de modeste. Voia ca Olivia să fie iubită, tratată bine și în siguranță. Un avocat, un medic sau orice alt bărbat cu o profesie ar fi perfect. Dar și un negustor respectabil – un negustor de pânzeturi, un librar sau un papetar – ar fi acceptabil.

Cât despre avere, ar fi de ajuns dacă prin căsătorie fiica ei ar fi scutită de propriile griji și de efortul descurajant al întinderii unui venit mic și neregulat dincolo de limitele sale.

Dacă totul mergea bine, Olivia nu avea să fie niciodată nevoită să se îngrijească de asemenea lucruri.

Totul avea să meargă însă mai puțin bine dacă nu se mutau într-un cartier mai bun în scurtă vreme.

După cum era de așteptat, Lady Ordway nu pierdu nici un minut pentru răspândirea veștii că Bathsheba Wingate își făcuse apariția în Picadilly.

Subiectul era pe buzele tuturor când Benedict se duse la clubul său mai târziu în acea după-amiază.

Totuși, fu luat cu totul prin surprindere când vestea ajunse și la reședința Hargate în seara aceea.

El și Peregrine se alăturară părinților lui Benedict, fratelui lui Rupert și soției acestuia, Daphne, pentru cină.

Când familia se reuni în bibliotecă după aceea, Benedict fu uimit să îl audă pe Peregrine rugându-l pe Lord Hargate să se uite la desenele lui din Salonul Egiptean și să spună dacă erau sau nu acceptabile pentru cineva care avea de gând să devină colecționar de antichități.

Benedict traversă agale încăperea, ridică ultimul număr din *Quarterly Review* și începu să îi răsfoiască paginile.

Lord Hargate își risipea rareori diplomația pe membrii familiei. Din moment ce el, asemenea tuturor celorlalți din familia Carsington, îl vedea pe Peregrine ca pe un membru al familiei, nu își risipi diplomația nici cu băiatul.

– Sunt execrabile, spuse. Rupert poate să deseneze mai bine, și Rupert este un idiot.

Rupert râse.

– Doar se preface că este un idiot, spuse Daphne. E un joc pentru el. Înșală pe oricine altcineva, dar mi-e greu să cred că v-a înșelat și pe dumneavoastră, Excelență.

– Face așa credibil pe imbecilul, încât ar putea prea bine să fie, spuse Lord Hargate. Totuși, poate să deseneze ca un gentleman. Chiar și la vârsta lui Lisle, putea să scape onorabil. Se uită prin încăpere la Benedict. La ce te-ai gândit, Rathbourne, când ai lăsat lucrurile să ajungă într-un asemenea impas? Băiatul are nevoie de un profesor de desen cum se cuvine.

– Așa a spus și *ea*, zise Peregrine. Mi-a zis că desenele mele nu erau deloc bune. Dar e fată, și cum să fiu sigur că știa despre ce vorbea?

– Ea? întrebă Lady Hargate.

Ridică din sprâncene când își întoarse privirea întunecată spre Benedict. Rupert se uită la el cu aceeași expresie, cu excepția amuzamentului ce i se citea în ochi.

El și Benedict aveau o asemănare fizică evidentă cu mama lor și – de la distanță – unul cu celălalt. Ceilalți trei fii – Geoffrey, Alistair și Darius – moșteniseră părul șaten-auriu și ochii de chihlimbar ai tatălui lor.

– O fată, spuse Benedict indiferent, în vreme ce inima lui bătu cu putere în piept. La Salonul Egiptean. Ea și Peregrine au avut o diferență de opinie.

Detaliul nu ar fi trebuit să surprindă pe nimeni. Peregrine avea diferențe de opinie cu toată lumea.

– Are aceeași culoare de păr ca mătușa Daphne, o cheamă Olivia și mama ei este artistă, spuse Peregrine. Ea e prostuță, dar mama ei părea o femeie rațională.

– Ah, mama era acolo, spuse Lady Hargate, fără să-și întoarcă privirea de la Benedict.

– Bănuiesc că nu ai observat, Benedict, dacă mama era drăguță? întrebă Rupert, cu un aer nevinovat.

Benedict ridică privirea din *Quarterly Review*, cu chipul pe deplin neutru, deși mintea îi era la conținutul din ziar.

– Drăguță? spuse el. Cu mult mai mult de atât. Aș spune că era frumoasă. Reveni cu privirea la ziar. Lady Ordway a recunoscut-o. A spus că o cheamă Wingate. Sau era Winston? Poate Willoughby.

– Fata a spus că era Wingate, zise Peregrine.

Numele răsună prin încăpere asemenea unui meteorit care s-ar fi prăbușit prin tavan. După un moment de scurtă și vibrantă tăcere, Lord Hargate întrebă:

– Wingate? O fată roșcată? Dar trebuie să fie fiica lui Jack Wingate.

– Cred c-ar trebui să aibă vreo unsprezece sau doisprezece ani deja, zise Lady Hargate.

– Eu sunt foarte interesat de mamă, spuse Rupert.

– De ce nu mă surprinde? întrebă Daphne.

Rupert se uită la ea nevinovat.

– Dar Bathsheba Wingate este celebră, dragoste. Este asemenea uneia dintre femeile acelea irezistibile despre care vorbea Homer și care îi atrăgeau pe marinari spre stânci.

– Sirenele, spuse Peregrine. Dar sunt creaturi mitologice. Se presupune că îi ademenesc pe bărbați spre moarte printr-un fel de muzică, ceea ce e ridicol. Nu înțeleg cum poate muzica să ademenească pe cineva să facă altceva decât să doarmă. Ba, mai mult, dacă doamna Wingate este o criminală...

– Nu e, spuse Lord Hargate. Oricât ar părea de incredibil, Rupert a folosit o metaforă. Una surprinzător de iscusită.

– E o poveste de dragoste tragică, spuse Rupert pe un ton de tachinare.

Peregrine se strâmbă.

– Te poți duce în sala de biliard, spuse Benedict.

Băiatul dispăru într-o clipită. După cum știa Rupert, nimic nu putea să fie mai detestabil și mai dezgustător în opinia lui Peregrine decât o poveste de dragoste, mai ales una tragică.

Când băiatul nu se mai auzi prin preajmă, Rupert îi povesti soției lui cum frumoasa Bathsheba DeLucey îl fermecase pe cel de-al doilea și preferat fiu al contelui de Fosbury și cum îi distrusese viața. Era aceeași poveste pe care Benedict o auzise de cel puțin zece ori în ziua aceea.

Toată lumea era de acord că Jack Wingate fusese „îndrăgostit nebunește". Fermecat. Pe deplin sclavul Bathshebei DeLucey. Și că dragostea îl distrusese. Îl făcuse să-și piardă familia, poziția – totul.

– Așa că, vezi tu, ea a fost sirena care l-a ademenit pe Wingate spre distrugere, încheie Rupert. Exact ca într-una dintre poveștile din mitologia greacă.

– Pare un mit, spuse Daphne cu dispreț. Să nu uiți că înalta societate crede că femeile de știință sunt monstruozități. Lumea bună poate să fie ucigător de îngustă în opiniile ei.

Daphne știa prea bine. Chiar dacă se măritase într-un dintre cele mai influente familii din Anglia, majoritatea savanților îi respingeau teoriile legate de descifrarea hieroglifelor egiptene.

– Nu și în cazul ăsta, spuse Lord Hargate. Din câte îmi amintesc, problemele au început pe vremea bunicului meu. Era aproape la sfârșitul secolului trecut, în orice caz. La fiecare generație sau așa ceva, din familia DeLucey apărea un erou al mării, iar Edmund DeLucey, un al doilea fiu și un ofițer de marină foarte competent, promitea să fie unul. Totuși, la un moment dat, a reușit să facă în așa fel încât să fie demis din marină. A părăsit-o pe fata cu care era logodit și s-a lansat într-o carieră de pirat.

– Râzi de noi, tată, spuse Benedict. Auzise de nenumărate ori despre tragica poveste de dragoste a lui Jack Wingate. Nu auzise până atunci și povestea DeLucey.

Cu toate acestea, tatăl lui nu glumea, iar detaliile erau îngrozitoare. Conform lui Lord Hargate, spre deosebire de mulți pirați, Edmund trăise până la o vârstă înaintată, timp în care se însurase și făcuse câțiva copii. Fiecare în parte îi moștenise caracterul. Așa se întâmplase și cu descendenții lor, care avuseseră un talent nemaipomenit de a atrage parteneri de familie bună și moravuri îndoielnice.

– Ramura celor din DeLucey a produs doar escroci, cartofori și pungași, spuse contele. Sunt complet de neîncredere și au devenit

celebri pentru scandalurile lor. Povestea se continuă generație după generație. Bigamiile și divorțurile nu sunt nimic atipic pentru ei. În prezent, majoritatea trăiesc în străinătate – ca să își evite creditorii și să trăiască pe cheltuiala celor suficient de proști încât să le dea atenție. O familie infamă.

Iar Benedict mai că o urmărise pe una din rândul lor.

Chiar și după ce se îndepărtase, nu putea să scape de ea. Oamenii nu se mai opreau din vorbit despre ea.

Era o sirenă, o femeie fatală.

Dar îl respinsese.

Ore chiar îl respinsese?

„Nu are nimic de-a face cu impertinența, ci cu simțul autoconservării".

Fusese aceea o respingere sau o ademenire?

Nu că ar fi contat. Nu avea să afle niciodată răspunsul, pentru că nu avea să încerce vreodată să îl afle.

Chiar și înainte să se însoare, își trăise discret poveștile de dragoste. Fusese extrem de fidel în timpul căsătoriei. Așteptase o perioadă decentă după moartea Adei înainte să își ia o amantă, iar povestea nu fusese niciodată făcută publică.

Bathsheba Wingate era o legendă vie.

Vocea tatălui lui îl făcu să revină la discuția lor:

– Ei bine, Benedict, ce ai de gând să faci cu Lisle?

Benedict se întrebă cât pierduse din conversație. Răspunse pe un ton blând:

– Viitorul băiatului nu stă în mâinile mele.

Puse *Quarterly Review* la loc.

– Nu fi absurd, spuse Lord Hargate. Cineva trebuie să-și asume responsabilitatea.

„Și trebuie să fiu eu, ca de obicei", își spuse Benedict în gând.

– Știi că Atherton nu poate să gestioneze problemele, interveni mama lui. Nu doar că Peregrine te respectă, dar și ține la tine. Ai o obligație față de el. Dacă nu intervii, se va alege praful de copil.

„Viața mea e un șir nesfârșit de obligații", se gândi Benedict – și se mustră imediat pentru gând. Ținea la Peregrine și știa, mai bine ca oricine altcineva, cât de mult rău făceau Atherton și soția lui.

Benedict știa ce îi trebuia lui Peregrine, știa la ce reacționa. La logică. La calm. Și la reguli simple.

Benedict credea în toate acele lucruri, mai ales în reguli.

Fără reguli, viața devenea de neînțeles. Fără reguli, pasiunile și capriciile triumfau și viața îți scăpa de sub control.

Își promise să intervină în măsura în care avea să găsească un profesor de desen și poate, în timp, un tutore.

După ce toate acelea fuseseră stabilite, Peregrine fu chemat să se alăture familiei.

Restul serii trecu în liniște, exceptând cearta lui Daphne cu socrul ei pe tema tratamentului scandalos pe care British Museum îl avusese față de domnul Belzoni. Nimeni nu interveni, chiar dacă dezbaterea deveni crâncenă. Lady Hargate păru amuzată, iar Rupert își privi soția cu mândrie. Până și Peregrine rămase tăcut și foarte atent, căci Egiptul era cel mai drag subiect al inimii lui.

În trăsură, pe drumul spre casă, Benedict întrebă de ce băiatul nu îi ceruse părerea despre desenele disprețuite.

– Mi-a fost teamă că vei fi diplomat, spuse Peregrine. Știu că Lord Hargate mi-ar spune pur și simplu adevărul. A zis că am nevoie de un profesor de desen.

– Voi găsi unul, spuse Benedict.

– Mama fetei roșcate e profesoară de desen, zise Peregrine.

– Chiar așa?

Ispita se ivi înaintea lui Benedict: zâmbetul ei de sirenă și chemarea cu degetul.

Mai întorsese spatele de nenumărate ori Tentației. Putea să o facă din nou cu ușurință, își spuse în gând.

În după-amiaza următoare, Lord Rathbourne rămase privind la o carte de vizită în vitrina unui magazin de gravuri din Holborn, cu chipul neutru și inima bătând cu putere în piept.

Din cauza unei bucăți de hârtie.

Dar era ridicol. Nu avea nici un motiv să fie agitat.

Hârtia abia dacă îi menționa numele – cel puțin inițiala și numele soțului ei. Nici măcar nu era gravat, ci scris de mână. Cel mai frumos scris de mână.

Lecții de acuarelă și desen cu ora.
Profesor experimentat, instruit pe continent.
Exemple de lucrări etalate.
Pentru detalii suplimentare, întrebați înăuntru.

B. Wingate

Coborî privirea spre Peregrine.

– E acolo unde a spus fata cu pistrui că e, zise nepotul lui. Una dintre lucrările mamei ei se presupune că e expusă în vitrină. A spus să judec singur dacă mama ei e suficient de pricepută încât să mă învețe și pe mine. Nu c-aș putea să judec, din moment ce nu mă pricep deloc la desen, în opinia *ei*. Băiatul se încruntă. Chiar aveam o bănuială teribilă înainte să-mi spună ea și n-am fost deloc surprins când Lord Hargate a spus că desenez *execrabil*.

Câtă vreme băiatul căută cu nerăbdarea lucrarea doamnei Wingate printre atrocitățile artistice variate în vitrina magazinului de gravuri, Benedict își dori ca tatăl lui să fi vorbit mai pe ocolite din când în când.

Dacă ar fi vorbit cu mai puțină lipsă de considerație despre eforturile lui Peregrine, băiatul nu ar fi fost atât de disperat să își găsească un profesor de desen în clipa aceea. Ardea de nerăbdare să înceapă... nu mai avea nici un moment de pierdut... obiceiurile lui proaste urmau să fie din ce în ce mai greu de înfrânt... și doamna accepta elevi... și mai era și deșteaptă și plăcută, nu?

Benedict ar fi trebuit pur și simplu să spună că Bathsheba Wingate ieșea de la bun început din discuție.

În schimb, se dăduse bătut. Din curiozitate.

Dintr-o indulgență nechibzuită.

Era adevărat, Atherton nu se implica prea mult în detaliile legate de educația fiului lui... sau de viața acestuia. Îl voia doar pe băiat înscris la o școală potrivită și lăsa în seama secretarului lui realizarea minunii.

În prezent, Atherton era cu soția lui în locul lor din Scoția. Nu își propunea să revină la Londra înainte de Anul Nou.

Nu se purta diferit de restul părinților din rândul aristocrației.

Problema era că Peregrine nu era precum restul copiilor din rândul aristocrației. Nu se încadra mai ușor în lumea în care fusese născut decât s-ar fi încadrat șoimul care-i purta numele într-o colivie pentru canari. Ambiția lui în viață nu era să o ia pur și simplu pe urmele tatălui, ale bunicului și ale unui șir lung de bărbați Dalmay de dinaintea lor.

În vreme ce Benedict nu se gândise niciodată la posibilitatea de a fi diferit, putea să respecte ambiția și să admire dăruirea concentrării pe un singur scop.

Totuși, detaliul nu explica deloc satisfăcător de ce se afla acolo, într-una dintre cele mai sumbre părți ale Holbornului.

Chiar avea de gând să îi găsească lui Peregrine un profesor de desen.

Dar nu se putea să fie Bathsheba Wingate. Atherton nu putea accepta gândul că fiul lui ar putea să ia lecții de la una dintre Îngrozitorii DeLucey – mai ales de la aceasta.

– Iată! zise Peregrine și arătă spre un peisaj din Hampstead Heath în acuarelă.

Câtă vreme Benedict se uită la lucrare, apăsarea din piept reveni. Era de parcă un pumn îi presa inima.

Era tot ce trebuia să fie o acuarelă: adevărat nu doar în linie, formă și nuanță, ci și în spirit. Era de parcă artistul smulsese un moment timpului.

Era un desen frumos, incredibil de frumos, și el îl voia.

Mult prea mult.

Nu că dorința lui ar fi însemnat ceva. Important era că artistul nu putea să îl învețe pe Peregrine. Nu angajai femei celebre ca să educi copii sentimentali.

Un *profesor* de desen, spusese Lord Hargate, nu o *profesoară* de desen.

– Deci e bun? întrebă Peregrine neliniștit.

„Spune că este oarecum potrivit. Prozaic. Mediocru. Spune orice numai nu adevărul, pleci și uiți de ea."

– Este strălucit, rosti Benedict. Se opri ca să refacă legătura dintre mintea și gura lui. De fapt, e prea bun, continuă el. Nu cred că-și va pierde vremea ca să dea lecții copiilor indisciplinați. În mod evident, caută elevi mai avansați. Sunt convins că fata a fost bine intenționată. De fapt, a fost măgulitor din partea ei să sugereze serviciile mamei sale. Totuși...

Ușa magazinului se deschise, o femeie se grăbi să iasă și să coboare scările, privi în direcția lui... și se împiedică.

Din instinct, Benedict se mișcă pentru a nu o lăsa să cadă și o prinse înainte să ajungă pe trotuar.

O prinse în brațe.

Și coborî privirea.

Boneta ei, desprinsă, atârna într-o parte.

Benedict avea vedere liberă spre creștetul capului ei, spre buclele dese, de un negru-albăstrui în lumina după-amiezii.

Ea lăsă capul pe spate, iar el se uită în ochii imenși și albaștri, pătrunzător de adânci.

El își înclină capul. Buzele ei se întredeschiseră. El o strânse mai tare. Ea scoase un sunet, cel mai subtil dintre suspine.

El deveni conștient de mâinile lui, încordate pe brațele ei, și de căldura pe care o simțea sub mănușile lui... și de răsuflarea de pe chipul lui – care se afla la câțiva centimetri de al ei.

El înălță capul. O făcu cu calm, în vreme ce se chinui să respire normal, să gândească limpede.

Căută disperat o regulă, orice regulă, ca să scoată lumea din haos și să reinstaureze ordinea.

„Umorul detensionează un moment stânjenitor."

– Doamnă Wingate, spuse el. Vorbeam despre dumneavoastră. Ce frumos că ne-ați ieșit în drum.

El îi dădu drumul, iar Bathsheba se trase înapoi și își îndreptă boneta, dar răul fusese făcut. Putea să mai simtă apăsarea degetelor lui prin straturile de muselină și lână. Putea să mai simtă răsuflarea lui pe buze, aproape putea să îl guste. Era prea conștientă de parfumul lui, de mirosul masculinității și al pielii care îi tachina nările. Încercă să îl ignore, încercă să se concentreze pe aromele mai sigure de apret și săpun.

El mirosea a curat, scrupulos de curat. Trecuse foarte multă vreme de când ea nu se mai găsise atât de aproape de un bărbat care era atât de scrupulos de curat, scrobit și înviorător de apretat.

Și acum Bathsheba știa că el avea o cicatrice mică sub bărbie, chiar sub colțul stâng al gurii. Era subțire, foarte ușor curbată și lungă de aproape un centimetru.

Nu voia să știe că el avea o cicatrice sau cum mirosea. Nu voia să mai știe nimic despre el. Abia dacă observase bărbații de când murise Jack, iar înainte nu fusese atentă decât la Jack. Perversitatea Sorții era cea care o făcea să îl observe atât de în detaliu pe Lord Perfecțiune.

– Lord Rathbourne, spuse ea, simțindu-și răsuflarea întretăiată, încă teribil de rușinată.

Dintre toți bărbații din lume, trebuia să cadă în brațele acestuia.

– Ați spus că nu ne învârtim în aceleași cercuri, zise el. Dar trebuie să fie așa, căci iată-ne aici.

– Da, trebuie să plec, zise ea și se întoarse.

– Căutam un profesor de desen, spuse el.

„La naiba."

Ea se întoarse.

– Pentru Lisle, adăugă el. Nepotul meu. Cel care... hmm... a supărat-o pe domnișoara Wingate ieri. De fapt, pentru acesta. Făcu un semn din cap spre băiat.

– Fata a spus doar că desenele mele nu sunt bune, spuse Lord Lisle. Nu mi-a spus cât de proaste sunt, dar Lord Hargate a zis că desenele mele sunt *execrabile*.

Lord Rathbourne se uită pur și simplu la el, iar băiatul adăugă în grabă:

– Domnișoara Wingate, vreau să spun. A fost atât de amabilă să își ofere părerea prețuită. Se dovedește că a fost foarte amabilă.

Bathsheba se înșelase ieri când crezuse că Olivia urma să născocească o idee în nouă minute și jumătate. În mod evident, avusese deja una și acționase în consecință.

Nu era greu de ghicit cum trebuia să fi funcționat mintea Oliviei: „Iată un bogătan, care trebuie să aibă grămezi de bani". Firește, asemenea predecesorilor ei din familia DeLucey, îl privise pe tânărul Lord Lisle ca pe o *țintă*.

Nu că Bathsheba ar fi fost mai nobilă. La auzul lecțiilor de desen, ea se oprise și începuse să calculeze câte lecții de desen și la ce preț urmau să o ducă spre un nou cartier într-o lună sau mai puțin.

– Olivia are mult prea multe păreri, spuse ea. Ba, mai rău de atât, rareori le păstrează pentru sine.

– Dar adevărul tot ăla e, zise Rathbourne. Nepotul meu nu poate să deseneze. Dacă nu poate să deseneze, nu poate să-și atingă scopurile.

– Scopurile? repetă Bathsheba, atât de uimită, că se opri din calculat. Ce altceva trebuie să mai facă pentru a-și atinge scopurile dacă nu să trăiască? Se întoarse spre tânărul Lord Lisle. Într-o bună zi vei fi marchizul de Atherton, îi spuse ea. Poți desena – picta și sculpta – oricât ai vrea de prost, și nimănui nu-i va trece prin minte să găsească vreun cusur. Cunoștințele îți vor spune că ești sensibil sau că ai ochiul format pentru frumusețe. Vor implora pentru una dintre lucrările tale, pe care o vor expune în grajduri sau în dormitorul musafirilor, rezervat vizitatorilor de care își vor dori să scape repede. De ce să te plictisești și necăjești cu lecții de desen?

– Știu că într-o bună zi voi fi marchizul de Atherton, spuse băiatul. Dar voi fi și explorator. În Egipt. Un explorator trebuie să știe să deseneze.

– Poți angaja pe cineva care să deseneze pentru tine, spuse ea.

– Mai bine ai lua în considerație sfatul, spuse Rathbourne. Doamna nu e dornică să te primească la lecțiile de desen.

– Nu ai ascultat cu atenție, spuse ea. Nu am vrut să spun asta.

– Știu ce-ați spus, răspunse băiatul. Credeți că nu voi lua în serios lecțiile.

– Trebuie să fii sigur că vei fi foarte serios, spuse ea. Se forță să se gândească serios la problemă, amintindu-și anumite realități crude din viață care ștergeau fața strălucitoare a imaginii. După cum unchiul tău știe fără îndoială deja, ar trebui să fac aranjamente speciale pentru tine. În orice caz, nu este deloc înțelept să continuăm discuția aici.

Își permise să întâlnească privirea lui Lord Rathbourne. Întrezări ușurare în ochii lui negri?

Fu doar o licărire scurtă, dar fusese un fel de emoție. Și ce altceva putea să fie?

Trebuia să își fi dat seama: dacă Rathbourne îi aflase numele, atunci trebuia să știe totul despre ea. Se îndoia că mai exista vreun membru din aristocrația engleză care să nu știe cine era Bathsheba Wingate.

În acest caz, el nu se gândea serios să o angajeze. Venise doar ca să îi facă pe plac băiatului... și poate și sieși.

Poate că avea vreun alt fel de asociere în minte, iar băiatul îi oferea scuza potrivită.

Nu se aștepta nimeni ca un bărbat, până și unul perfect, să ducă o viață de celibatar. Lumea ar fi continuat să îl considere întruchiparea idealului nobil chiar dacă și-a fi luat o amantă, atâta vreme cât păstra discreția în privința subiectului.

– Ce fel de aranjamente speciale? întrebă Lisle.

– O reținem pe doamnă de la lecțiile de desen, spuse Rathbourne. Vom discuta noi doi despre asta altă dată, Lisle.

– Vă rog să o faceți, spuse ea și ridică bărbia. Dacă decideți să continuați, puteți să-mi scrieți la domnul Popham, negustorul de gravuri. Ziua bună! Se grăbi să plece, cu chipul înfierbântat și cu ochii

înțepând-o din cauza lacrimilor furioase pe care refuza să le lase să curgă.

Capitolul 3

După cum bănuia Bathsheba, Olivia chiar avea o *idee* și chiar îl vedea pe Lord Lisle ca pe o țintă.

Ideea se formase treptat în mintea ei de când ajunseseră la Londra, cu un an înainte.

Londra nu era la fel de distractivă ca Dublinul. Aici, mama ei avea prea multe reguli. Aici, te plictiseai de moarte în fiecare zi, în clasa vreunei profesoare uscățive și exigente.

În Dublin, pe vremea când trăia tatăl ei, viața era mai veselă. Mama nu era atât de strictă. Râdea mai mult. Inventa jocuri interesante și spunea povești minunate.

Toate se schimbaseră de când murise tatăl ei.

Deși el le spusese să nu îl plângă – le zisese că nu se distrase niciodată mai mult în viață așa cum o făcuse cu soția și cu fiica lui –, era imposibil să nu îi simtă lipsa. Olivia plânsese mai mult decât i-ar fi plăcut lui. Și mama la fel.

Dar trecuseră trei ani, și mama tot nu-și revenise.

Olivia înțelegea perfect de ce: erau prea sărace, și oamenii săraci erau, de obicei, nefericiți. Le era foame, erau bolnavi sau trăiau în locuințe jalnice, în aziluri de săraci sau în închisori. Alți oameni săraci înșelau, furau sau îi atacau. Cei răi ajungeau la închisoare, erau deportați sau spânzurați, iar cei buni sufereau la fel de mult precum cei răi.

Nu doar că era neplăcut să fii sărac, dar nici nu era deloc respectabil.

Pentru aristocrați, povestea era cu totul diferită. Ei nu aveau griji. Făceau tot ce voiau și nimeni nu îi aresta și nici nu se împotrivea când se purtau urât. Trăiau în case imense, cu sute de slujitori care aveau grijă de ei. Aristocrații nu munceau niciodată. Dacă unul dintre ei picta ceva, nu trebuia să vândă lucrarea ca să facă bani. Nu trebuia să dea lecții de desen puștilor plângăcioși și răsfățați ai negustorilor, așa cum făcea mama Oliviei.

Totuși, și mama făcea parte din aristocrație. Stră-străbunicul ei fusese conte, iar strănepotul lui locuia lângă Bristol, într-un loc numit Throgmorton, o casă imensă, cu sute de slujitori. Mama mamei era fiica lui Sir Careva. Bunica ei era verișoara de-a doua a lui Lord Altcineva. Practic, în venele tuturor rudelor mamei curgea sânge albastru.

Problema era că existau două feluri de DeLucey – cei buni și cei răi –, iar mama avusese ghinionul teribil de a se naște în ramura cea rea a familiei.

Partea ei erau îngrozitorii DeLucey... evitați de ceilalți lorzi, doamne și domni pentru că... ei bine, pentru că, de fapt, erau destul de răi.

Mama nu era deloc rea, și aceasta era marea tragedie și cauza cruntelor ei suferințe și a sărăciei crase.

Toate acestea o făcuseră o Domniță la Ananghie, exact precum cele despre care Lord Lisle spunea că erau mituri.

Dar el nu înțelegea nimic.

Nu erau mituri, și, dacă ar fi știut povestea mamei, capul acela pătrat nu ar fi spus niște lucruri atât de stupide și de enervante.

Existau și cavaleri, nu trebuiau să poarte armuri strălucitoare, cel puțin nu în vremurile astea, și nu trebuiau să fie bărbați.

Olivia era un cavaler care avea să o salveze pe mama ei.

Acesta era *ideea*.

Încă nu știa exact cum anume urma să o pună în aplicare. Totuși, își dădea seama că banii erau esențiali.

De aceea, în Salonul Egiptean, după ce se calmase și fusese în stare să gândească limpede, hotărâse să se folosească de Lord Lisle.

El era primul aristocrat cu care avusese ocazia să vorbească de la moartea tatei. Știind că putea să dureze multă vreme până să mai fie atât de aproape de vreun altul, Olivia profitase pe cât posibil de ocazie.

După cum era de așteptat, mama nu fusese de acord.

Era foarte supărată când ajunsese acasă, miercuri seara.

– M-am întâlnit cu Lord Rathbourne și Lord Lisle azi, la Popham, îi spuse Oliviei, în vreme ce își scotea pelerina ponosită.

– Lord Rathbourne? repetă Olivia.

Se prefăcu a încerca să își amintească despre cine era vorba.

– Știi foarte bine cine este, spuse mama ei. I-ai atacat nepotul. Apoi ai încercat să îl îmbii să ia lecții de desen.

– Oh, *el*, spuse Olivia. Ți-am spus că mi-a părut rău pentru băiat. În mod evident, avea nevoie disperată de lecții.

– Și, în mod evident, noi avem nevoie disperată de bani, spuse mama ei. Dar nu ai în vedere pe cine trebuie.

Olivia începu iute să aranjeze ceaiul. Mama ei o privi, cu o expresie aspră pe chip. Dar nu arăta bine. Avea umbre adânci sub ochi și pielea îi era prea palidă. Sărmana mamă!

– Ai dreptate, mamă, spuse ea liniștită. Toată lumea știe că aristocrații nu-și plătesc niciodată negustorii. Trebuia să-mi fi dat seama că se poartă la fel și cu profesorii.

– Nu asta e ideea, îi răspunse mama ei. Ești suficient de mare cât să înțelegi poziția noastră. Știi că suntem leproși și proscriși din lumea bună.

– Lord Rathbourne nu părea dezgustat când vorbeai cu el, zise Olivia.

Se uitase la ea cum obișnuia să facă tatăl ei. Și mama *se înroșise*.

– Se *prefăcea*, replică mama. Este un gentleman impecabil, iar un gentleman desăvârșit este mereu politicos. N-ar accepta ca eu să îl învăț pe scumpul lui nepot să deseneze cum nu i-ar permite celui mai bun prieten al tău, cămătarul, să îl învețe să calculeze.

Ei bine, reacția era dezamăgitoare.

Dar era nevoie de mai mult de un obstacol ca să o descurajezi pe Olivia.

Avea deja o *idee*.

Scrisoarea ajunse joi, pe furiș, într-un mod menit a stârni curiozitatea lui Peregrine. Tânărul ajutor de lacheu i-o dădu pe ascuns, spunând-i că Excelența Sa i-ar fi tăiat capul dacă afla, dar nu știuse cum să o refuze pe tânăra domnișoară.

Având o inteligență peste medie, Peregrine ghici cu ușurință identitatea tinerei domnișoare din descrierea slujitorului. Primirea clandestină a scrisorii îl intrigă teribil. Totuși, avea prea multă experiență ca să nu o deschidă cu cineva prin preajmă. Vreunul dintre ceilalți slujitori putea să îl vadă. Cu cât știau mai mulți, cu atât mai repede ar fi aflat majordomul. I-ar spune totul lui Lord Rathbourne.

Peregrine îndesă scrisoarea într-un buzunar din interiorul hainei și petrecu mai multe ore de agonie până când se văzu singur în camera lui – și în măsură să deschidă scrisoarea.

Cu un scris mare, elaborat și neîngrijit, scrisoarea se întindea pe o grămadă de hârtie.

Milord,

Este foarte greșit – și Rapid, cred – ca o Tânără Doamnă să îi scrie personal unui Tânăr Gentleman. Cu toate acestea, trebuie să mă supun unei mari Nevoi: Spunerea Adevărului. Știu că risc să vă stricați Părerea despre mine.

Nu că îmi pot imagina că ați putea să aveți o părerea mai Proastă decât aveți deja, căci trebuie să fiți deja la curent cu Tragicele Circumstanțe care m-au făcut o Leproasă și o Proscrisă din lumea bună căreia îi aparțineți. ~~Până când Blestemul Familiei nu este înlăturat~~ Draga mea Mamă mi-a spus că s-a întâlnit cu dumneavoastră și Excelența Sa, Stimatul vostru Unchi, la magazinul de gravuri al lui Popham. M-a mustrat pentru Obrăznicia mea și mi-a explicat de ce nu ar fi trebuit să încerc să vă recrutez pentru lecțiile desen. Ba mai mult, mi-a spus că Nu am să vă mai văd Niciodată. Știu că este un lucru lipsit de importanță pentru dumneavoastră, căci sunt o Fată Nesemnificativă, una pe care abia dacă o cunoașteți și nici nu v-ați dori să o cunoașteți mai bine. Însă Întâlnirea noastră mi-a făcut o Impresie foarte Puternică. Din moment ce cei mai Mari ca noi au hotărât să NU NE MAI ÎNTÂLNIM NICIODATĂ, mă văd nevoită să îmi iau Libertatea de a vă spune prin intermediul acestor Mijloace Discrete cât de mult admir Onorabila și Curajoasa Ambiție de a deveni un MARE EXPLORATOR, nu încă un Aristocrat Inutil. Vă doresc din inimă mult succes în Eforturile dumneavoastră de a învăța să Desenați.

Cu stimă,

Olivia Wingate

P.S.: Vă rog să nu încercați să comunicați cu mine. ~~Într-o bună zi, Blestemul Familiei va fi înlăturat și atunci~~. În India, există o categorie de oameni cunoscuți drept Cei de Neatins. ~~Până~~ De azi înainte, trebuie să mă considerați una dintre Ei.

Scrisoarea era forțată, până și pentru o fată. Înfrumusețase exagerat scrisul cu bucle și înfloriturі. Excesul de majuscule și sublinieri accentuau sentimentalismul, o minte mult prea romantică și un temperament emoțional.

Părinții lui Peregrine erau la fel; bunicii din partea tatălui erau și mai și. Cei din familia Dalmay izbucneau în scene dramatice, iar el fusese mereu făcut să se simtă vinovat fără să aibă nici cea mai vagă idee de vina pe care o purta. Dar, oricum, logica nu părea să ocupe vreun loc în procesele de gândire ale rudelor lui – dacă aveau așa ceva, lucru de care Peregrine se îndoia uneori.

Acesta era unul dintre numeroasele motive pentru care prefera casa unchiului lui și compania acestuia. Lord Rathbourne era calm. Casa lui era liniștită. Când era supărat, nu se lăsa cuprins de înflăcărare. Nu tuna și fulgera, nu perora discursuri lungi și vehemente care nu aveau nici un sens. Nu-și pierdea niciodată cumpătul, deși din când în când putea să se enerveze. Atunci vorba afectată putea să devină un pic mai pronunțată, iar înfățișarea lui atât de calmă, de parcă era făcut din marmură. Dar nu făcea niciodată tam-tam. Niciodată. În legătură cu nimic.

Cu unchiul lui, Peregrine nu își petrecea timpul stând încordat, așteptând să se dezlănțuie următoarea furtună. Cu unchiul lui, Peregrine știa întotdeauna unde se situa și ce anume se aștepta de la el.

Asta până miercurea trecută.

Înainte de a se duce în camera lui ca să se îmbrace, Lord Rathbourne se oprise în biroul în care Peregrine își făcea exercițiile la greacă. După ce îl corectase de două ori, Excelența Sa îi spusese lui Peregrine că doamna Wingate „nu se potrivea" pentru a-i fi profesoară de desen.

Surprins și nedumerit, Peregrine nu putuse să nu încerce să înțeleagă logica din spatele hotărârii.

– Nu înțeleg, domnule, spusese el. Ce este nepotrivit la ea? Nu ai spus că acuarela ei este strălucită? Păreai a o admira foarte mult. Părea să-ți placă. Desigur, e greu de spus când ești politicos pentru că vrei să fii și când pentru că ține de datoria unui gentleman. Când o fac eu, diferența este extrem de evidentă. Dar ea nu a fost deloc plictisitoare sau stupidă. Dimpotrivă. Nu ți s-a părut neobișnuit de inteligentă pentru o femeie?

Lord Rathbourne nu răspunsese la nici una dintre întrebări. În schimb, chipul lui căpătase nemișcarea marmurei. Când vorbise, tărăgănarea lui fusese foarte pronunțată.

– Am spus că nu este potrivită, Lisle. Și gata.

– Dar, domnule...

– Cu greu mă pot gândi la exerciții mai obositoare decât să fii dăscălit de un băiat de treisprezece ani, spuse Lord Rathbourne.

Peregrine recunoscu tonul extrem de plictisit. Însemna că subiectul era închis.

Fusese un șoc. De obicei, Excelența Sa era cel mai logic și rezonabil dintre adulți.

Dacă Peregrine nu ar fi fost atât de tulburat, nu s-ar fi uitat atât de lung. Și nu ar fi observat. Dar el se uitase lung și observase: zvâcnirea unui mușchi. Doar una singură, foarte iute și ușoară, în colțul stâng al maxilarului unchiului lui.

Atunci Peregrine știuse că exista o Problemă Serioasă (după cum scrisese Olivia) în privința doamnei Wingate.

Dacă Lord Rathbourne nu îi spunea despre ce era vorba înseamnă că era ceva cu adevărat serios.

Dacă el nu vorbea cu Peregrine despre asta, nici un alt adult nu urma să o facă. Dacă Peregrine ar fi fost atât de nesăbuit încât să întrebe pe altcineva, el sau ea i-ar fi spus: „Dacă se cuvenea să știi, Lord Rathbourne ți-ar fi zis".

Peregrine încercă vineri și sâmbătă, toată ziua, să își scoată scrisoarea din minte. Fata era prostuță – Doamne sfinte, voia să devină cavaler! – și, din moment ce nu urma să o mai vadă vreodată, secretele familiei ei nu contau.

Problema era că vocația pe care și-o alesese era să descifreze secrete. Revenise de curând la studiile sale de greacă și latină, cu o stăruință pe care nu o avusese niciodată înainte. Se întâmplase astfel pentru că aflase că erau esențiale ca să dezvăluie secretele vechilor egipteni. Mătușa Daphne – nu era chiar mătușa lui, dar toată familia lui Lord Rathbourne îl adoptase – îi promisese lui Peregrine să îl învețe limba coptă, una dintre cheile descifrării hieroglifelor, dacă reușea să treacă onorabil prin Homer.

Astfel, duminică, Peregrine știu că ar fi înnebunit dacă nu afla de ce Olivia Wingate era o Leproasă și o Proscrisă și care era ~~Blestemul Familiei~~.

De aceea, sâmbătă seară, mult după ce unchiul lui îi urase noapte bună și plecase, iar majoritatea oamenilor din casă se duseseră la culcare, Peregrine se apucă să îi scrie Oliviei Wingate.

*

Scrisoarea de la Lord Rathbourne ajunse la domnul Popham, negustorul de gravuri, vineri seara târziu. Bathsheba așteptă să ajungă acasă pentru a o citi. O deschise cu degete tremurătoare.

O scrisese secretarul Excelenței Sale. Mesajul prin care serviciile ei erau refuzate era scurt și exagerat de politicos.

Se uită pierdută la ea multă vreme după ce îi absorbise semnificația. Un sentiment glacial mult prea familiar îi picură prin vene. Apoi se dezlănțui căldura, și chipul începu să îi ardă.

Își spuse că nu era același lucru, dar amintirea îi ardea în minte, de parcă era proaspăt întipărită acolo, deși trecuseră trei ani.

Se întâmplase la câteva luni după ce murise Jack. Primise o scrisoare de la socrul ei, scrisă de secretarul lui. Însoțea lunga scrisoare pe care el credea că o primise de la ea. Scrisoarea aceea, pe care Bathsheba nu o scrisese niciodată, spunea vrute și nevrute despre moartea lui Jack și „mult iubita lui fiică, Olivia". Cel care o scrisese căuta iertare. Și, desigur, bani. Era oribil. „Să ne împăcăm în amintirea lui Jack și de dragul copilei lui" și multe altele în aceeași direcție. Pe pagini întregi, scrisoarea lingușea și implora, o încercare nerușinată de a profita de moartea lui Jack și de durerea tatălui lui.

Fusese scrisă de mama ei.

Mama nu avusese nici măcar decența de a profita de ocazie în numele propriu. Dacă ar fi făcut-o, poate că Bathsheba nu ar fi aflat niciodată despre ea, nu ar fi fost deloc întristată din acest motiv.

Dar nu, mama trebuia să pretindă că era Bathsheba.

Așa că Bathsheba fusese cea care primise răspunsul tăios al lui Lord Fosbury. Bathsheba era cea care fusese umilită.

Și, când îi scrisese mamei ei, răspunsul acesteia fusese cel la care se așteptase: „Am făcut-o pentru tine, iubita mea, pentru că ești prea mândră și prea cinstită".

Aceea fusese ultima scrisoare pe care Bathsheba o primise de la mama ei. Părinții ei se mutaseră la Sankt Petersburg, unde tatăl ei murise de o boală de ficat. Mama se recăsătorise imediat după aceea și plecase fără să spună vreun cuvânt cuiva, nici măcar fiicei ei. Bathsheba își dorea să fi dus dorul familiei ei, dar nu era așa. Copilăria ei fusese plină de incidente precum scrisoarea primită de la Lord Fosbury. Nu era de mirare că fusese dispusă să îndure orice ca să trăiască alături de Jack.

– Ce e, mamă? întrebă Olivia.

Bathsheba ridică privirea. Nu o auzise pe fată intrând.

– Nimic, răspunse Bathsheba.

Rupse în bucățele mici biletul venit de la secretarul lui Lord Rathbourne și îl aruncă în foc.

– Ai plâns, remarcă Olivia.

Bathsheba se șterse iute la ochi.

– Trebuie să-mi fi intrat niște cenușă în ochi, spuse ea.

Nu era nimic, se consolă ea. Știuse că așa avea să se întâmple. Pierduse pur și simplu un posibil elev. Avea să găsească alții. Era nimic în comparație cu umilirea scrisorii primite de la Lord Fosbury. Era ridicol să se simtă supărată... dezamăgită... rănită.

Vizita la Salonul Egiptean fusese prima ei aventură într-o parte a Londrei care era frecventată de lumea bună. Schimbul ei de replici cu Lord Rathbourne fusese prima ei conversație cu un gentleman după înmormântarea lui Jack. Noutatea experienței o tulburase, atâta tot.

Această explicație nu era convingătoare pe deplin, dar o ajutase să treacă de vineri, sâmbătă și duminică.

Luni, își făcuse, ca de obicei, lecția de desen, în încăperea pe care o închiriase la două etaje deasupra magazinului de gravuri. După ce lecția se termină, coborî în magazin, așa cum făcea de obicei, ca să afle dacă mai întrebase cineva de lecțiile de desen.

O siluetă înaltă și familiară stătea la tejghea.

Rămase nemișcată, uitându-se cu gura căscată, ca o fată care nu învățase vreodată bunele maniere, dar privirea ei cercetă umerii lați și spatele drept, apoi trecu mai jos, de-a lungul picioarelor foarte lungi și musculoase, și iar în sus, spre silueta masculină, îmbrăcată imaculat. Privi lung la lavaliera albă, vizibilă deasupra gulerului hainei, la părul des și negru care se ondula peste guler și la umbra arcuită pe care borul pălăriei o desena pe urechea lui.

– Ah, iat-o, spuse domnul Popham.

Ea clipi când capul acestuia deveni vizibil. Silueta înaltă și aristocratică acoperise cu totul trupul mărunțel al negustorului de gravuri.

Domnul se întoarse. Rathbourne, da, firește. Cine altcineva putea să fie atât de... perfect, chiar și din spate? Cine altcineva ar fi privit-o cu atâta siguranță, fără să arate vreo urmă de surpriză – nici un indiciu de interes indecent?

El nu se uită la ea cu gura căscată, ca un imbecil.

– Doamnă Wingate, spuse el. Ați apărut chiar la timp. Eu și Popham mai aveam puțin și ne luam la bătaie.

– Oh, domnule, serios, nu cred că era cazul, spuse domnul Popham, foarte agitat. A fost o simplă ezitare din partea mea, căci nu eram deloc sigur...

Cuvintele i se stinseră încet, fiind evident năucit.

– Mi-am exprimat dorința de a participa la lecția dumneavoastră de desen, mărturisi Excelența Sa. Domnul Popham îmi spune că o țineți la etaj.

– Lecția s-a terminat, răspunse Bathsheba. Am crezut că nu vă interesează. Am primit biletelul în acest sens. Sau am visat?

– Sunteți nemulțumită de mine, spuse el. Credeți că, atunci când un bărbat ia o hotărâre, el trebuie să se țină de hotărâre.

Bathsheba credea că zărea urma exasperantă a unui zâmbet în colțul drept al gurii lui.

– Ce este necesar pentru a vă ajuta să luați o hotărâre o dată pentru totdeauna? întrebă ea. Lecția s-a terminat. Următoarea e miercuri. Vreți să vă mai aventurați într-o altă incursiune plictisitoare în partea cealaltă a lunii, ca să o observați?

– Holborn nu reprezintă cealaltă parte a lunii, spuse el.

– Nu este un cerc în care vă plimbați de obicei, spuse ea.

– Poate doriți să vă împachetez tabloul, Excelență, câtă vreme discutați cu doamna Wingate? întrebă domnul Popham. Ca să fie gata când plecați. Sau vreți să vi-l trimitem?

– Nu, îl iau acum cu mine, spuse Rathbourne, fără ca ochii lui negri să se îndepărteze de Bathsheba.

Popham dispăru în camera din spate.

– Acuarela dumneavoastră cu Hampstead Heath, spuse el. Vedeți dumneavoastră, asta e problema. Asta m-a adus în Holborn. Asta m-a făcut atât de nehotărât. M-a bântuit de miercurea trecută. Mă îndoiesc că voi putea să găsesc un profesor la fel de talentat. Talentele adevărate își dedică timpul creării și expunerii lucrărilor lor. Cei mai neinspirați își câștigă traiul dând lecții. Mă întreb dacă n-ar trebui să profit înainte să vă reveniți în fire și să hotărâți să nu vă mai pierdeți timpul și talentul predându-le neastâmpăraților precum nepotul meu.

Dacă i-ar fi complimentat frumusețea, Bathsheba l-ar fi ascultat indiferentă. Chiar dacă știa că trecuse de mult de prima tinerețe, era obișnuită cu asemenea lingușeli și le acorda puțină importanță. Înfățișarea nu era meritul ei.

Însă arta ei era, și lucrase mult la ea. Era foarte mândră de pictura ei cu Hampstead Heath. El nu ar fi putut să își îndrepte mai inspirat laudele.

Se simțea înflăcărată peste tot, îmbujorată ca o școlăriță.

– De obicei, elevii mei nu seamănă deloc cu nepotul dumneavoastră, spuse ea. Nici lecțiile nu seamănă deloc cu ceea ce este el obișnuit. Și, talentată sau nu, amândoi știm că nu sunt potrivită. Poate dumneavoastră sunteți dispus să-mi treceți trecutul cu vederea, dar familia lui se va împotrivi cu siguranță.

– Familia lui se împotrivește întotdeauna, spuse Rathbourne. Încerc să o ignor, pe cât posibil. Ați fi atât de amabilă încât să-mi arătați sala de clasă și să-mi permiteți să mi-o imaginez cu elevi înăuntru? Nu sunt artist, și imaginația mea e limitată. Sper că e o clasă mică.

– Opt elevi în fiecare luni, spuse ea. Atunci, pe aici.

Îl conduse afară din magazin și urcară scările înguste.

– Îmi e cu putință să-mi imaginez opt elevi, zise el, iar vocea lui profundă păru și mai scăzută în spațiul înghesuit și întunecos. Fete? Băieți?

– Fete.

Sala se afla la două etaje deasupra, dar Bathsheba era obișnuită să urce scările și nu ar fi trebuit să răsufle atât de greoi. Era recunoscătoare că el nu mai puse alte întrebări până ce ea nu deschise ușa sălii de clasă. Încăperea puțin mobilată era spațioasă și avea multe ferestre.

– Vedeți, lumina e bună, spuse ea, mai ales după-amiaza devreme. E mereu curată. Mai multe dintre noi – toate femei – împărțim chiria și folosim spațiul cu rândul. Am angajat o doamnă harnică, pentru a face curățenie.

Îi arătă șevaletele, așezate frumos într-un colț al încăperii.

– Elevele mele sunt fiice de negustori înstăriți. Unele sunt puțin răsfățate, dar am reușit să le învăț cât de important e să păstrăm ordinea în locul în care lucrăm.

El se îndreptă spre fereastră, cu mâinile împreunate la spate, și privi afară. Bathsheba observă că avea capul descoperit. Se uită în jur și îi zări pălăria pe scaun. Trebuia să și-o fi dat jos când intrase în încăpere. Nu știa de ce era surprinsă sau dacă era surprinsă. Lumina după-amiezii se juca în părul negru și curat, fără pomadă. Era ușor cârlionțat, cu siguranță mult mai ondulat când era ud.

„*Nu* ți-l imagina ud", își porunci în gând.

Vocea lui profundă o trase înapoi de pe culmile primejdiei.

– Ce altceva le învățați? întrebă el. Ce metodă folosiți?

Ea începu să îi explice cum începea cu exerciții simple cu natură moartă, permițându-le elevelor ei să își aducă niște obiecte de acasă și să le aranjeze cum voiau.

– La început, poate niște fructe sau o ceașcă și o farfurie, zise ea. Apoi, se poate să aranjez o pălărie, o pereche de mănuși și o carte. Facem și exerciții în aer liber când vremea ne-o permite. Copaci, peisaje, fațada vreunui magazin.

– Nu le duceți la Royal Academy ca să copieze lucrărilor altor artiști? întrebă el, continuând să se uite pe fereastră.

– Nu e cea mai bună metodă pentru elevii mei, spuse ea. Nu își doresc să devină artiști. Principala lor dorință e să capete rafinament și înzestrările tipice unei doamne. Părinții lor vor să le vadă urcând pe treptele societății. Îmi învăț studenții să privească. Îi învăț tehnici. Dacă le învață pe acestea, dobândesc capacitatea de a recunoaște calitatea. Ce învață de la mine pot să aplice și la alte subiecte și pasiuni.

Ea încercă să își imagineze ce avea de câștigat un nobil adolescent dintr-o asemenea instruire.

– Cu alte cuvinte, le învățați lucrurile de bază, spuse Rathbourne.

– Da.

– Asta îi lipsește lui Peregrine, spuse el și se întoarse, în cele din urmă, dinspre fereastră. Lumina soarelui sublinia ondulările părului și îi șlefuia trăsăturile sculpturale. Îi lipsesc bazele. A avut profesori de desen. Aparent, metodele lor nu i s-au potrivit. Poate ale dumneavoastră i se vor potrivi.

– Va avea nevoie de lecții în privat, spuse ea, înăbușind fără milă orice urmă de speranță care ar fi încercat să încolțească înăuntrul ei. El spusese doar „poate". Era lucrul diplomatic de spus. Probabil încăperea i se părea ponosită, metodele ei amatoricești, elevii ei niște neica nimeni. Nu pot să-i predau la ore cu fetele. Prezența lui ar putea să fie perturbatoare. Le va intimida pe unele fete, altora le va da curaj și toate se vor purta stupid.

– Peregrine *este* o prezență perturbatoare, spuse Rathbourne. Nu prea contează despre cine este vorba. Fete, băieți, adulți. Profesori, familie, clerici, marinari, soldați, membri ai parlamentului. Nepotul meu este un Toma Necredinciosul. Vrea ca totul să fie dovedit. Este curios, logic și încăpățânat. Vă va întreba „De ce?" de o sută de ori

într-o oră. Ați fi o nebună de zile mari dacă nu v-ați tripla, cel puțin, taxa obișnuită.

Nu se putea să vorbească serios. Să își tripleze taxa pentru un singur băiat? Lord Lisle nu se putea să fie mai greu de stăpânit decât era Olivia, oricât ar fi încercat, oricât de mult l-ar fi răsfățat părinții lui. Olivia moștenise mult prea mult din caracterul Îngrozitorilor DeLucey.

– În cazul ăsta, îl voi mări de patru ori, spuse Bathsheba.

– A spus că sunteți deșteaptă, zise Rathbourne, îndepărtându-se de fereastră. Atunci ați fi de acord să-l primiți, în ciuda avertizării mele?

Bathsheba nici măcar nu clipi. Tatăl ei o învățase cum să joace cărți.

– Atunci, v-ați răzgândit? întrebă ea.

El privi prin încăpere.

– Societatea nu va fi încântată, spuse el. Simpatiile societății rămân de partea familiei răposatului vostru soț.

– Oh, spuse ea.

Deodată, se simți extrem de obosită. Se simți ca Sisif, împingând bolovanul pe deal, doar ca să se rostogolească la loc încă o dată. Bolovanul era trecutul ei, și se rostogoli peste urmele de speranță și le zdrobi. Se simțise la fel cu o zi înainte, în fața magazinului de gravuri, când își dăduse seama că numele ei îi mai închidea încă o ușă în nas.

– Aceste resentimente și prejudecăți de demult sunt atât de obositoare, spuse el. Dacă părinții lui Peregrine află că dumneavoastră îi sunteți profesoară, se vor scandaliza. Le stă în fire extravaganța emoțională. Nu se pot abține. Poate de aceea nu au nici cea mai vagă idee despre cum să procedeze cu el. Soluția lor a fost să-l lase să stea cu mine, în vreme ce ei s-au retras în vizuina lor din Scoția. Dar dacă rudele mele prin alianță mi-l lasă mie, atunci trebuie să-mi accepte deciziile. Privirea lui se îndreptă spre ea, iar el schiță un zâmbet. Nu trebuie decât să iau o hotărâre. Știți că în clipa asta arătați exact ca fiica dumneavoastră atunci când Peregrine a început să o enerveze? Poate v-ați dori să mă loviți cu un caiet de schițe?

– Ce anume v-ar ajuta să luați o hotărâre? întrebă ea.

Zâmbetul deveni mai pronunțat, iar Bathsheba își dori să-l fi ținut ascuns, căci zâmbetul acela, mai degrabă decât urma lui, îi făcea inima să bată cu prea multă putere și îi încetinea mintea.

– Am hotărât că băiatul are nevoie de dumneavoastră, spuse el. Am hotărât că el este mai important decât resentimentele de demult și scandalurile.

Își recăpătase cumpătul, se gândi Benedict.

Fusese conștient când ea intrase în magazinul de gravuri, chiar înainte să o recunoască. Auzise pașii ușori, îi simțise prezența. Nu se grăbise să se întoarcă spre ea, întărindu-se mai întâi pe sine.

Apoi privise și se gândise că vraja se rupsese.

Nu era cea mai frumoasă ființă din lume, așa cum crezuse el inițial. Nu părea prea tânără ca să aibă o fiică de vârsta lui Peregrine. Chipul pe care Benedict îl găsise atât de memorabil era ros de griji, ochii nu erau atât de strălucitori pe cât și-i amintea.

Prin urmare, putea să fie sigur că hotăra doar în măsura în care așa îi dicta conștiința, neafectat de părerile lumii bune sau de scenele pe care le-ar fi îndurat dacă vestea ajungea la urechile lui Atherton. Trebuia să aleagă ce era cel mai bine pentru Peregrine.

În clipa în care Benedict rostise cuvintele, știu că era alegerea corectă.

Însă nu se așteptase ca justețea deciziei să fie reflectată în înfățișarea ei. Mai întâi, ochii i se luminară, apoi expresia chipului se îmblânzi, iar linia încordată a gurii ei se destrămă în arcuirea atractivă a unui zâmbet. Expresia îngrijorată se evaporă luând cu ea toate urmele trecerii timpului. Ochii ei albaștri erau strălucitori, aproape orbitori, iar ea părea cumva luminată acum.

Dacă Benedict ar fi fost un bărbat cu imaginație, poate și-ar fi imaginat că rostise vreun fel de incantație magică, menită să provoace o asemenea transformare.

Dar nu-și permitea niciodată să aibă imaginație.

– Chiar sunteți perfect, îi spuse ea.

Perfect. Așa spunea toată lumea despre el. Cât de joase erau standardele lor de perfecțiune!

– Da, e o mare plictiseală, spuse el. Ar trebui să spun că „nimeni nu-i perfect", dar asta e și mai plictisitor. Consolarea mea e că, dacă se află toată povestea asta, oamenii nu vor mai spune că sunt perfect. Cât de palpitant! În sfârșit, voi avea un defect.

– Nu știam că e atât de greu să capeți unul, spuse ea. Din fericire, ați venit unde trebuie. După cum probabil ați auzit, ramura DeLucey din care mă trag are defecte din plin.

– Dacă mai am nevoie de încă unul, știu la cine să apelez, spuse el.

– Vă recomand să vă obișnuiți cu primul, spuse ea. În prezent, e un defect ascuns. Sunt oameni care le consideră pe acestea ca fiind cele mai bune.

– Un defect, un secret, spuse Benedict. Mă simt cam destrăbălat.

– Sunt onorată să ajut, spuse ea. Dar să revenim la ale noastre. Lord Lisle ar trebui să vină aici pentru lecțiile lui? Știu că e peste mână, dar ar putea să fie un avantaj. E mai puțin probabil să se întâlnească cu toți cei care-l cunosc.

– M-am gândit la avantajul ăsta, spuse Benedict. Va fi suficient să-l trimit aici cu un slujitor. Unul discret. Pe jos, cred.

– Dar sunt mai bine de trei kilometri din piața Cavendish, spuse ea.

– Știți unde locuiesc, zise el.

– Cine nu știe? întrebă ea.

„Chiar așa, cine nu știe?" se întrebă Benedict în gând. Intimitatea era un lux pe care nu și-l putea permite.

– Trei kilometri sunt o nimica toată, spuse el. Peregrine are nevoie de exercițiu, mai ales acum. Și-a dat seama de curând că o înaltă pricepere la greacă și latină este esențială pentru un colecționar de antichități. Prin urmare, a devenit obsedat de autorii clasici. Dacă vrea cu adevărat să meargă în Egipt, va fi nevoit să fie într-o formă fizică și mentală adecvată. Va trebui să se obișnuiască și printre oameni care *nu se învârt în aceleași cercuri* ca el.

Își permise să schițeze un zâmbet când își rosti cuvintele. Ea nu știa *totul* despre el – sau prea mult despre Londra – dacă îl credea străin de Holborn. Apoi privirea lui se îndepărtă de la chipul ei remarcabil spre fereastră și priveliștea de dincolo, spre clădirile opuse. Făcea toate acestea pentru Peregrine. Trebuia să se gândească la Peregrine.

Ea nu părea să aibă vreo problemă în a se gândi la treburile ei. Stabili zilele și orele la care era disponibilă sala de clasă pentru lecțiile în privat, scrise pe o hârtie rechizitele de care era nevoie și află numele și adresa omului de afaceri al lui Benedict, căruia să îi trimită factura.

După aceea, Benedict nu mai avu nici o scuză să zăbovească. În alte zece minute, își luă tabloul de la Popham și porni spre o locație mult mai exclusivă, situată mult în vestul Holbornului, unde să înrămeze desenul.

Avea să fie atârnat în dormitorul lui, hotărî Benedict.

Capitolul 4

Trecuseră zece zile și patru lecții. Nici măcar o dată, în toată perioada, Benedict nu trecuse pragul ușii domnului Popham.

Opțiunea evidentă care să îl însoțească pe Peregrine la lecțiile de desen era lacheul Thomas, pe care Benedict îl adusese de la Derbyshire. Era singurul slujitor pe care Benedict îl credea în stare să dea dovadă de discreție.

Îmbrăcat în haine de zi cu zi, nu în uniformă, Thomas rămânea la o ceainărie din apropriere câtă vreme ținea lecția. La finele timpului alocat, îl recupera pe copil din pragul ușii magazinului de gravuri.

Sarcina se potrivea de minune cu abilitățile lui Thomas, pentru că Benedict îi dictase lui Peregrine o singură regulă:

– Te duci și te întorci în liniște la și de la lecțiile de desen. Dacă apar incidente – înainte, în timpul sau după –, lecțiile vor înceta. Nu voi accepta nici un fel de scuze. E clar?

– Da, domnule, spuse Peregrine.

Benedict îl lăsase să plece, convins că regula era suficientă. Orice era considerat fundamental pentru vocația lui, precum latina și greaca, se bucura de atenția deplină și înflăcărată a lui Peregrine. Doamna Wingate nu avea nevoie de Benedict ca să îmblânzească nepotul.

Benedict avea nevoie să fie îmblânzit.

A unsprezecea zi, o vineri, îl găsi primejdios de plictisit și de neliniștit.

Nu era de parcă nu ar fi avut nimic de făcut. Urmărea un tulburător caz penal la Old Bailey. Avea de pregătit un discurs de susținere a unei propuneri pentru crearea unui forțe de poliție metropolitane. Deși cei mai mulți din lumea bună părăsiseră Londra, nu lăsaseră pustiu în urma lor. Nu ducea lipsă de invitații la cine sau dansuri, participare la întâlniri, concerte, piese de teatru, operă, balet și expoziții.

Cu toate astea, era extraordinar de plictisit.

Atât de plictisit, încât se trezise de două ori în după-amiaza aceea începând să se plimbe de colo-colo, un obicei pe care îl credea potrivit doar pentru femeile isterice și alte persoane cu sensibilități exagerate.

„Animalele în cușcă se plimbă. Copiii se fâțâie. Un domn stă în picioare sau așezat în liniște."

Benedict rămase liniștit în biroul lui, așezat pe scaunul din spatele mesei de scris. Secretarul lui, Gregson, stătea în partea opusă. Revedeau corespondența din ultimele zece zile.

Excelența Sa fusese prea plictisită ca să se ocupe de ea până acum. Nici acum nu voia să facă asta. Totuși, dacă le ignora în continuare, grămăjoarele de scrisori și cărți de vizită aveau să se transforme în grămezi. Asemenea lucruri iresponsabile erau ceva ce frații lui, Rupert sau Darius, ar fi permis să se întâmple.

„Domnii responsabili își țin lucrurile în ordine."

– Aceasta e de la Lord Atherton, domnule, spuse Gregson, ridicând o scrisoare groasă. Poate ați dori să o deschideți.

– Sigur nu, spuse Benedict. Ar trebui să văd ce conține, și știi că mereu folosește de trei ori mai multe cuvinte decât e nevoie, plus un exces de liniuțe și puncte de exclamare. Te rog să fii bun și să-mi rezumi doar esențialul.

– Sigur, domnule. Gregson citi cu atenție lunga epistolă. „Am avut o întâlnire jalnică", citi el.

– Fără întâlniri jalnice, spuse Benedict.

Gregson întoarse scrisoarea.

– „Sunt indignat să aflu..."

– Fără indignare, spuse Excelența Sa.

– Mama Priscillei...

– Nimic care să aibă de-a face cu mama lui Lady Atherton, te implor, Gregson. Poate ar fi mai bine să faci un rezumat.

Gregson survolă iute următoarele pagini.

– A găsit un loc pentru Lord Lisle.

Benedict înțepeni.

– Ce loc?

Gregson citi:

– „Sunt sigur că vei fi la fel de ușurat ca noi să afli că am făcut, în sfârșit, aranjamente pentru fiul meu rătăcitor. Școala Heriot din Edinburgh a fost de acord să-l accepte."

– Școala Heriot, spuse Benedict. În Edinburgh.

– În două săptămâni, Excelența Sa își trimite slujitorii ca să îl ia pe Lord Lisle și să îl ducă la noua școală, spuse Gregson.

Benedict se ridică de la birou și se duse la fereastră. Rămase tăcut. Reuși să-și păstreze calmul, privind hotărât în grădina de jos și uitându-se la crizantemele care dansau în adierea vântului de septembrie. În exterior nu se putea zări nimic din furtuna iscată înăuntrul

lui. Firește, nu spuse nimic din ce gândea. O făcea rareori. În ciuda anilor de disciplină, gândurile lui despre ființele umane și acțiunile lor erau înnebunitoare. De fapt, în mintea lui, și el reacționa ca un Atherton vorbind cu emfază.

Totuși, spre deosebire de Atherton, Benedict se învățase să păstreze pentru sine ieșirile violente. Puținul pe care îl exprima se limita la observații seci, sarcasm și o sprânceană ridicată.

„Viața nu este o piesă de operă. Ieșirile dramatice își au locul pe scenă."

Benedict nu se dezlănțui prin birou, certându-și nerodul de cumnat. Spuse doar:

– Trimite-i o notă lui Lord Atherton, Gregson. Spune-i să-și cruțe slujitorii de călătorie. Îl voi duce eu pe băiat în Scoția în două săptămâni.

O jumătate de oră mai târziu, Lord Rathbourne plecă spre Holborn.

Din cauza îmbulzelii din trafic, Benedict nu ajunse la magazinul de gravuri decât după ce se încheie lecția lui Peregrine și băiatul era în drum spre casă, doamna Wingate fiind deja plecată, după cum îi spusese domnul Popham.

Benedict încercă să se convingă să îi transmită vestea printr-o scrisoare. Respinse ideea – după cum o făcuse de nenumărate ori în drum spre magazinul de gravuri.

Pur și simplu nu se făcea să îi trimită o scrisoare. Ea se simțise ofensată de ultima scrisoare, prin care îi refuzase serviciile.

Benedict își aminti felul batjocoritor în care făcuse referire la biletul trimis, înverșunarea cu care își ținuse ridicată bărbia, disprețul din ochii ei albaștri. Atunci își dorise să râdă. Își dorise să-și coboare fața peste chipul ei frumos, supărat și...

Și să facă ceva ce nu s-ar fi cuvenit.

Îi spuse lui Popham:

– Trebuie să vorbesc cu ea. Despre unul dintre elevii ei. Dacă ați avea amabilitatea să îmi spuneți adresa ei.

Domnul Popham se făcu roșu ca racul.

– Vă rog să nu vă supărați, dar nu-mi este cu putință să vă spun adresa ei.

– Nu vă este cu putință, repetă el neutru.

– N... nu, Ex... Excelență. Vă rog să mă iertați, Excelență. Am încredere că veți înțelege... dificultățile... pe care le are o văduvă, mai ales una tânără, care trăiește singură. Bărbații pot să devină așa o pacoste. Firește, nu Excelența Voastră... adică, ce vreau să spun... Hmm... Problema este că i-am promis solemn doamnei să nu fac excepții, domnule.

Benedict își dori să se aplece peste tejghea, să îl ia pe omuleț de guler și să îl dea cu capul de tejghea până ce devenea mai cooperant. Dar spuse doar:

– Conștiința dumneavoastră vă face cinste, domnule. Înțeleg prea bine. Vă rog să îi trimiteți doamnei Wingate un bilețel, prin care să îi cereți permisiunea să îi fac o vizită. Voi aștepta.

Apoi se așeză pe un scaun la o masă și începu să răsfoiască portofoliul de litografii.

– C...cu m... mare plăcere, Excelență, se bâlbâi Popham. Dar este o p... problemă. Asistentul meu a plecat să livreze ceva și nu pot să las magazinul nesupravegheat.

– Atunci trimiteți un hamal, spuse Benedict fără să ridice privirea din portofoliu.

– Da, Excelență. Popham ieși din magazin. Se uită în jos pe stradă. Se uită în sus. Nici un hamal nu-și făcu apariția. Se întoarse în magazin. Din timp în timp, mai ieșea și se uita în sus și-n jos pe stradă.

Era un magazin mic. Deși Benedict nu era un bărbat micuț, fizic nu ocupa prea mult spațiu. Totuși, fiind un aristocrat – o specie practic necunoscută în acea parte a Holbornului –, părea să ocupe mult mai mult spațiu decât o făceau oamenii obișnuiți.

Nu doar că părea să ocupe fiecare centimetru din magazin, dar îi făcea și pe clienți să privească lung și să uite de ce veniseră acolo. Mai mulți dintre ei plecaseră, prea înfricoșați și intimidați să cumpere ceva. Și nu era cel mai rău lucru.

Venise cu o birjă închiriată, nu cu una dintre trăsurile sale, ca să călătorească fără să atragă atenția asupra lui. Dar îl plătise pe vizitiu ca să aștepte, iar birja care pierdea vremea în fața magazinului încetinea circulația. Mai mulți pierde-vară se adunau să bârfească cu vizitiul și între ei. Vizitiii care erau în trecere își exprimau furia suficient de tare încât să se audă în magazin.

Popham se făcu și mai roșu și mai agitat.

În cele din urmă, după o jumătate de oră, cum asistentul încă nu revenise, îi spuse lui Lord Rathbourne adresa.

*

Din Holborn, vizitiul coti spre Hatton Garden, apoi la dreapta, pe Charles Street. Acolo, la un han care se numea Bleeding Heart, Benedict coborî. Îi ceru vizitiului să îl aștepte mai jos, pe stradă, unde birja nu stânjenea circulația.

Trecu strada, apoi se opri la intrarea îngustă care ducea în curtea interioară.

Cartierul era extrem de sărac. Totuși, contrar convingerilor doamnei Wingate, Lord Rathbourne nu era străin de zonele cele mai obidite ale Londrei. Se implicase în mai multe anchete parlamentare ce priveau condițiile de trai ale clasei inferioare. Nu ajunsese la propriile concluzii doar prin lecturi.

Nu șovăi pentru că se temea să nu se îmbolnăvească, căci soția lui murise de pe urma unor friguri luate în timpul uneia dintre misiunile ei evanghelice într-un cartier asemănător cu acela.

Se opri pentru că începu să gândească din nou rațional.

Ce Dumnezeu putea să îi spună în persoană ce n-ar fi putut să-i transmită printr-o scrisoare? Ce conta pentru el dacă doamna Wingate se supăra sau nu? Căutase doar o scuză ca să o vadă? Permisese furiei din mintea lui să îi stăpânească acțiunile?

Ultima întrebare îl făcu să schimbe direcția.

O luă pe Charles Street. Pași repede, păstrând privirea ațintită înainte și mintea fermă acolo unde îi era locul. Erau doar afaceri. Urma să îi scrie un bilet doamnei Wingate ca să o informeze că Peregrine se întorcea la școală și că nu mai putea să-și continue lecțiile cu ea. Firește, urma să fie plătită pentru toate lecțiile asupra cărora conveniseră. Benedict urma să îi mulțumească pentru tot ce reușise să facă cu băiatul până atunci. Poate avea să-și îngăduie să își exprime regretul pentru bruschețea cu care...

La naiba cu Atherton! De ce nu putea să acționeze ordonat, în loc să își arunce mâinile în aer într-un minut, să declame cauza pierdută și apoi...

O senzație iritantă, urmată de un talmeș-balmeș de senzații: Benedict auzi țipătul scurt, văzu pachetele care se răsturnară peste el, simți o pălărie care îl lovi în bărbie și o mână care îl prinse de mâneca hainei, toate în același timp.

O prinse – era cu siguranță o ea – și știu despre care *ea* era vorba în clipa imediat următoare, chiar înainte să îi vadă chipul.

*

Dacă ar fi fost atentă pe unde călca, în loc să se uite gură-cască la el, Bathsheba nu s-ar fi împiedicat. El nu se uita în direcția ei, ci drept înainte, evident cu mintea la altceva. Dacă ar fi putut numai să-și păstreze cumpătul, el ar fi trecut în voie, iar ea nu s-ar fi făcut de râs.

Din nou.

Îl văzu făcând ochii mari când o recunoscu, iar expresia surprinsă pe care o întrezări în profunzimile întunecate îi învălui tot trupul într-o senzație de căldură. Privirea dispăru într-o clipită, dar căldură dăinui, înfiorându-i sângele în vene și moleșindu-i mușchii.

El o puse iute pe picioare. Ei îi fu mult mai greu să îi dea drumul. Era conștientă de lanțurile fierbinți imprimate pe brațele ei de mâinile mari și înmănușate. Era conștientă de căldura pe care o răspândea trupul masiv și ferm, aflat la câțiva centimetri distanță de al ei. Zări țesătura de lână și in și observă contrastul de culori: alb strălucitor pe un verde aprins. Inspiră parfumul curat de săpun și apret, notele mai exotice de colonie discretă și scumpă... și aroma lui, mult mai subtilă.

– Doamnă Wingate, spuse el. Speram să vă întâlnesc.

– Mai bine vă uitați în jur decât să sperați, replică ea. Dacă nu-mi venea în minte să vă sar în cale, se putea prea bine să mă treceți complet cu vederea.

Strânsoarea lui se încordă. Bathsheba își dădu seama că ea continua să se țină de el, mâna ei ținându-i strâns brațul. Parcă se ținea de marmură caldă.

Îi dădu drumul, îl cercetă cu privirea și își concentră atenția la pachetele ei, împrăștiate pe trotuar. O trăsură în trecere îi zdrobi coșul sub roțile ei.

– Îmi puteți da drumul, spuse ea. Mi-aș dori să-mi strâng cumpărăturile înainte ca vreun derbedeu întreprinzător să fugă cu ele.

El îi dădu drumul și îi strânse pachetele.

Ea îl privi îndeplinindu-și sarcina înjositoare cu obișnuita lui grație perfectă. Nici măcar haina lui nu părea să se îndoaie la cusături atunci când se apleca, deși se mula pe el ca o piele. Foarte probabil creația lui Weston. Și banii dați de Excelența Sa ar fi fost de ajuns pentru ca ea și Olivia să se întrețină fără probleme vreun an, poate doi sau trei.

Mulțimea se aduna în jurul lor ca să se uite la el, cu o curiozitate de nedescris. Bathsheba își veni cu întârziere în fire.

– Un lacheu, rămas fără slujbă, explică ea. Una dintre rudele răposatului meu soț l-a dat afară, sărmanul de el.

– A venit în cartierul greșit, doamnă W., spuse unul dintre privitori. Abia dacă e destul de muncă pentru oamenii de rând de aici.

– Păcat, nu? spuse un altul. Un tip așa mare și puternic. Am auzit că lumea bună îi place pe tipii înalți și voinici. E adevărat, doamnă?

– Da, răspunse ea. Lacheii înalți sunt la modă.

După ce el recuperă toate pachetele, ea o luă din loc în pas rapid, lăsându-i pe spectatori să discute despre ce însemna să fii la modă. După ce cotiră și mulțimea nu îi mai auzea, el întrebă:

– Eu sunt un lacheu?

– N-ar fi trebuit să veniți aici îmbrăcat așa bine, spuse ea. În mod evident, nu aveți nici cea mai vagă idee despre cum să călătoriți incognito.

– Nu m-am gândit la asta.

– Evident că nu, spuse ea. Din fericire, unul din noi se trage dintr-un mare neam de mincinoși. Faptul că ați fi un lacheu explică atât hainele elegante, cât și aerul dumneavoastră de superioritate.

– Aerul meu de... El se opri. Mergeți în direcția greșită. Bleeding Heart nu se află în partea opusă?

Ea se opri.

– Ați aflat unde locuiesc.

El încuviință din cap pe deasupra pachetelor așezate sub maxilar.

– Nu e vina lui Popham. Eu l-am intimidat. Îmi doresc să nu o fi făcut. Urăsc să intimidez. Dar am fost... foarte iritat.

– De Popham?

– De cumnatul meu. Atherton.

– Atunci de ce nu l-ați intimidat pe cumnatul dumneavoastră?

– E în Scoția. Nu v-am spus?

– Excelență, zise ea.

– Ah, iată aici curtea liniștită a unei biserici, remarcă el și făcu un semn din bărbie spre locul acela. De ce nu intrăm? Vom fi într-un loc mai retras fără să părem indecenți.

Ea nu era atât de preocupată de ce părea indecent și ce nu. Totuși, dacă el avea mâinile ocupate cu pachete... Intră în curte și se opri în apropierea porții. El îi așeză cumpărăturile pe un mormânt.

– Sunt obligat să-l duc pe Peregrine în Scoția peste două săptămâni, spuse el. Tatăl lui ne strică aranjamentele. L-a lovit responsabilitatea și a hotărât să-și vâre copilul la școala Heriot din Edinburgh.

Ea își înăbuși un oftat. „Adio monede strălucitoare", își spuse în gând.

– Nu e o școală bună? întrebă ea.

– Peregrine nu se va potrivi niciodată în vreuna dintre mărețele noastre școli britanice, spuse el cu voce tăioasă. Dar asta nu i se poate explica lui Atherton într-o scrisoare. Nu-i poți explica nimic niciodată. Este prea nerăbdător, impulsiv și dramatic pentru a gândi rațional.

Spre surprinderea Bathshebei, Lord Rathbourne începu să se plimbe pe cărare. Desigur, o făcea grațios, el fiind perfect, dar cu o energie stăpânită care parcă făcea să se agite aerul în jurul lui.

– Dacă ar putea numai să privească rațional povestea asta, continuă el, și-ar da seama că metodele școlii publice britanice sunt contradictorii cu caracterul lui Peregrine. Înveți totul pe de rost. Trebuie să faci ce ți se spune fără să comentezi, să memorezi fără să înțelegi ceea ce memorezi. Când Peregrine insistă să înțeleagă de ce și cum, este văzut, în cel mai bun caz, ca fiind lipsit de respect și, în cel mai rău caz, blasfemator. Apoi e pedepsit. Pentru majoritatea băieților sunt suficiente câteva lovituri ca să învețe să își țină gura. Peregrine nu e ca majoritatea băieților. Bătaia nu înseamnă nimic pentru el. De ce nu poate să vadă și tatăl lui asta când este atât de evident pentru un simplu unchi? încheie unchiul și își scutură pumnul.

– Poate că tatălui îi lipsește capacitatea unchiului de a se pune în locul băiatului, spuse ea.

Rathbourne se opri brusc. Își privi mâna încleștată și clipi o dată. O descleștă.

– Într-adevăr. Ei bine, mă gândeam că Atherton are imaginație cât pentru șase oameni. Sigur, mai mult decât mine.

– Părinții au o viziune specială, spuse ea. Pot fi orbi într-o anumită măsură. Tatăl dumneavoastră vă înțelege?

Pentru o clipă, el păru șocat, la fel și ea, să deslușească un semn atât de puternic de emoție. Își dăduse seama de la început că el avea o înfățișare care nu trăda nimic.

– Sincer, sper că nu, spuse el.

Ea râse. Nu reuși să se abțină. Dură o fracțiune de secundă – el redeveni de nepătruns –, dar, în răstimpul acela, păru un băiat trist, și Bathsheba se gândi că i-ar fi plăcut să îl cunoască pe băiatul acela.

Primejdios gând.

El rămase nemișcat o vreme, se uită la ea și aproape că schiță un zâmbet. Apoi se apropie.

– Chiar ați dat peste mine intenționat? întrebă el.

– A fost o glumă, spuse ea. Adevărul e că am fost șocată peste măsură să vă văd pe Charles Street. Mi-ar plăcea să-mi dați de veste când mă căutați. Aș prefera să nu intru în fațada unui magazin și să-mi învinețesc ochiul sau să mă împiedic de o bordură și să-mi rup glezna.

El se apropie prea mult, iar privirea lui era ca un magnet care o atrăgea pe a ei. Fu luată prin surprindere, dar doar o clipă – atât timp cât să respire –, însă fu de ajuns pentru a fi și mai ademenită. Să te uiți în ochii aceia atât de întunecați semăna cu a te uita într-un coridor lung și întunecos. Mult prea contrariant. Bathsheba voia să descopere ce se afla la capătul lui, cine se afla acolo și cât de mare era diferența între bărbatul din afară și cel de dinăuntru.

Își întoarse privirea.

– N-am vrut să spun că trebuie să veniți să mă căutați, adăuga ea. Nu lansam o invitație.

– Știu că n-ar fi trebuit să vin, spuse el. Aș fi putut să vă scriu. Și totuși, iată-mă aici.

Bathsheba nu putea să-și permită să se lase ademenită din nou. Se concentră pe piatra de mormânt din spatele lui, acolo unde se aflau pachetele.

– Da, ei bine, trebuie să plec, spuse ea. Olivia se întoarce de la școală în curând și, dacă nu mă găsește acasă, găsește ce să facă. De obicei, e ceva ce ai prefera să nu facă.

– Ah, da, ce urât din partea mea. El se dădu la o parte, spre piatra de mormânt, și începu să îi strângă lucrurile. Nici nu trebuia să vă deranjez, și mi-am dublat delictul când v-am ocupat prea mult din timpul dumneavoastră.

Nu îi ocupase destul timp. Ea nu aflase nici măcar o fărâmă din ce voia să afle.

„Gândește-te la fiica ta", își spuse în gând. „Curiozitatea legată de acest bărbat e un lux pe care nu ți-l permiți."

– Prefer să le duc eu acum, Excelență, spuse ea. Un lacheu nu și-ar avea locul la Bleeding Heart Yard. Cel mai bine ar fi să ne vedem de drumurile noastre.

Benedict nu voia să își vadă de drumul lui.

Voia să rămână acolo unde era, să discute cu ea, să o privească, să o asculte. Ea râsese – la ceea ce fusese probabil o reacție comică de groază pe chipul lui când îl întrebase dacă tatăl lui îl înțelegea.

Nu se așteptase să sune așa. Era un sunet scăzut și adânc din gât.

Râs păcătos. Râs de dormitor.

Râsul păru să rămână suspendat în aer când Benedict se întoarse la birjă. Rămase suspendat așa în timpul călătoriei scurte până acasă. Îl urmă înăuntru și până în camera lui Peregrine.

Îl găsi pe băiat îngenuncheat pe scaunul de lângă fereastră, aplecat peste o pagină colorată din cartea lui Belzoni. Înfățișa tavanul din mormântul unui faraon, cu o varietate de siluete ciudate și simboluri din aur pe un fundal negru, eventual reprezentarea unui cer pe timp de noapte și a constelațiilor, așa cum le văzuseră vechii egipteni.

Benedict refuză să își bată capul cu desenul. Vechii egipteni erau prea agasanți pentru a se putea exprima în cuvinte.

Îi spuse băiatului ce hotărâse Atherton. Peregrine se încruntă.

– Nu înțeleg, spuse el. Tata a zis c-a renunțat să mă mai trimită la școală. Mi-a spus că sunt bine-venit să cresc analfabet și ignorant. A zis că nu merit să primesc o educație de gentleman când nu pot să mă port ca un gentleman. A spus...

– În mod evident, s-a răzgândit, replică Benedict.

– E extraordinar de incomod, comentă Peregrine. Nu am terminat de studiat colecția lui Belzoni. În orice caz, nu are nici un sens să plec prea curând. Școala va fi început deja când voi ajunge la Edinburgh. Dacă tot ești băiatul nou, cel mai bine e să începi cu ceilalți băieți noi. Acum aș fi cel mai nou dintre băieții noi și aș pierde o grămadă de timp prețios cu bătăi, când aș putea să rămân aici, să-mi îmbunătățesc greaca și latina și să-mi organizez tabelul de hieroglife.

Peregrine nu se lăsa intimidat. Nu voia să fie lacheul nimănui. Prin urmare, și din moment ce era la nesfârșit băiatul cel nou, își petrecea bună parte din timp câștigându-și locul prin forța pumnilor.

– Sunt conștient de asta, spuse Benedict. Dar faptul rămâne: tatăl tău poruncește, tu trebuie să asculți.

Nu îi menționă discuția pe care avea de gând să o poarte cu Lord Atherton. Benedict nu dădu de înțeles că intenționa să îl aducă pe Peregrine înapoi, dacă era uman posibil, și să îi angajeze un tutore potrivit pentru el, așa cum ar fi trebuit să facă deja cu mulți ani în urmă.

Nu voia să îi dea speranțe nepotului lui. În orice caz, un fiu trebuia să își asculte tatăl.

„Părinții trebuie să fie tratați cu respect, indiferent dacă îți vine să îi strângi de gât sau nu. "

Indiferent de ce era Benedict pregătit să facă pentru Peregrine, nu putea să încurajeze nesupunerea.

– Credeam că și-a luat mâinile de pe mine și că m-a lăsat în grija ta, spuse Peregrine. Așa trebuie să creadă Lord Hargate, pentru că ție, nu lui tata, ți-a spus să-mi găsești un profesor de desen. Și nici nu pot să mă gândesc la ce-o să se aleagă de desenul meu. Nu mai avansez în veci în ritmul ăsta. Doar ce am început să fac progrese. Nu, chiar e adevărat, spuse el atunci când Benedict ridică din sprâncene. Așa zice doamna Wingate, și știi că ea nu mă flatează. „Lord Lisle, iar ai început să desenezi cu picioarele", îmi spune când desenez aiurea. El zâmbi. Mă face să râd.

– Înțeleg, spuse Benedict.

Și pe el îl făcea să *vrea* să râdă. O făcuse în Salonul Egiptean, când își chestionase fiica despre motivele pentru care îl atacase pe Peregrine. Voise să râdă și în fața magazinului lui Popham – când fusese cu totul luată prin surprindere să afle că Peregrine avea o ambiție în viață – și la reacția ei. Voise să râdă și azi, când ea glumise că avusese de gând să se arunce în brațele lui Benedict.

Era hazlie. Spunea și făcea lucruri la care el nu se aștepta.

Încă putea să îi audă râsul.

– Ei bine, bănuiesc că nu avem ce face, spuse Peregrine. Închise cartea. Totuși, mai am două săptămâni. Trebuie să profit cât mai mult de timpul rămas.

Benedict se pregătise pentru mult mai multe probleme. Peregrine nu rostise decât o fracțiune din de ce-urile și cum-urile la care se așteptase. Poate că-și dăduse în sfârșit seama că purtarea tatălui său avea rareori vreo bază rațională și renunțase să mai caute vreuna.

Poate că băiatul se maturiza și înțelegea lucrurile, în sfârșit.

– Dacă te rog, domnule, pot să merg mâine la British Museum? întrebă Peregrine. Mi-ar plăcea să mă mai uit o dată la capul lui

Memnon cel Tânăr. Am întrebat-o pe doamna Wingate dacă putem să facem o lecție în plus într-o sâmbătă, acolo sau la Salonul Egiptean, dar nu are timp. A spus că o să fie la Soho Square mâine-dimineață și în prima parte a după-amiezii.

– Probabil vreo comandă de portret, spuse Benedict.

Vreuna dintre fiicele negustorilor pe care le instruia își dăduse probabil seama de talentul ei.

– Cred că-și caută casă pe acolo, spuse Peregrine.

Benedict bănuia că Soho Square putea să le pară unora o îmbunătățire față de Bleeding Heart Yard. Totuși, ambele adrese intrau pe lista cartierelor dezgustătoare.

– Ar trebui să o sfătuiesc să nu o facă, spuse el. Nu e înțelept să se mute atât de aproape de Seven Dials. E la fel de rău ca Saffron Hill.

Peregrine se încruntă.

– Nu c-ar fi treaba mea unde locuiește, continuă Benedict. Poți să te duci la British Museum. Ar fi bine să mergi cu Thomas. N-are rost să vin cu tine câtă vreme îți exersezi desenul.

– Chiar nu, spuse Peregrine. Te-ai plictisi de moarte. Firește, m-am gândit că trebuie să mă port de parcă ar fi o zi în care am lecție de desen. Chiar dacă mă întâlnesc cu vreunul dintre directorii muzeului, n-am să-i spun nimic despre sarcofagul din granit roșu din curte – cel pentru care se îngrijorează atâta mătușa Daphne –, chiar dacă e rușinos, domnule, felul în care s-au purtat cu descoperirea domnului Belzoni...

– Așa e, mai devreme sau mai târziu, Rupert va începe să îi arunce pe directori pe geam, spuse Benedict. Cu toate astea, tu ai să-ți ții gura.

Ultimul lucru de care avea nevoie acum era să fie implicat în discuții despre achizițiile lui Belzoni: ce îi aparținea cui și cine trebuia să plătească pentru toate. Evitase cu mare atenție toate încercările lui Daphne de a-l atrage în bătălia aceea exasperantă. Avea destule bătălii de purtat. Prima dintre ele viza viitorul lui Peregrine.

– N-o să scot un cuvânt despre asta, domnule, pe cuvântul meu, spuse Peregrine.

– Atunci, foarte bine, poți să mergi cu Thomas.

După aceea, ușurat că rezolvase atât de ușor încă o problemă anevoioasă, Lord Rathbourne plecă.

Nu văzu privirea vinovată pe care nepotul lui o aruncă în urma lui.

Capitolul 5

22 septembrie, sâmbătă, British Museum

Vina lui Peregrine era legată de doamna Wingate, pe care nu o menționase, cea care stătea pe scaunul de lângă el. Schițau capul enorm din granit roșu al unui faraon, care avea o coroană parțial ruptă: capul lui Memnon cel Tânăr, pe care Belzoni îl trimisese din Egipt.

Spre deosebire de Salonul Egiptean, muzeul era rareori aglomerat, căci era greu să găsești bilete. Unii spuneau că era mai ușor să obții tichete de intrare la clubul Almack, cel mai exclusivist loc de reuniune al înaltei societăți.

Peregrine nu știa și prefera să nici nu știe cum reușise Olivia Wingate să obțină un bilet.

Deși locul era pustiu, cei doi vorbeau în șoaptă și aveau grijă să-și mențină creioanele în mișcare.

– O să fie destul de ușor pentru mine să-ți scriu în Edinburgh, îl asigură Olivia.

Era mai bine să nu îi scrie, era de părere Peregrine. Scrisorile erau periculoase.

Nu ar fi trebuit să fie aici cu ea. Nici măcar unul dintre adulții din viața lor nu ar fi fost de acord cu așa ceva. În primul rând, ea era vicleană. De exemplu, azi, mama ei credea că Olivia venise la muzeu cu o colegă de școală și cu mama prietenei ei.

Deși Peregrine nu îi spusese unchiului lui despre fată, nu mințise cu nimic. Și totuși, conștiința îl chinuia. Ea, pe de altă parte, nu părea să aibă conștiință.

Peregrina știa, știa că ea reprezenta o problemă. Dar nu părea în stare să se abțină. Era îngrozitor de irezistibilă, asemenea unei povești cu fantome. Nu puteai să te oprești decât la final.

– Adulții îți citesc toate scrisorile? întrebă ea.

El scutură din cap.

– În afară de scrisorile de la familie și colegi de școală.

– Atunci e simplu, spuse ea. Probabil o să recunoască scrisul unei rude, așa că mă prefac că sunt un fost coleg de clasă. O să îi folosesc numele, adresa și o să scriu ca un băiat.

Oh, era tentant. În mod cert, scrisorile scandaloase ale Oliviei i-ar oferi o scăpare de zilele plictisitoare de la școală. Dar ce sugera nu era o nelegiuire? Dacă unchiul afla...

– Ești foarte palid, spuse ea. Nu sunt sigură că faci destule exerciții. Sau poate nu mănânci bine. Dacă aș fi fost în locul tău, nu aș fi lăsat ca Edinburgh să-mi strice pofta de mâncare. E un loc minunat, și nu toți scoțienii sunt așa severi pe cât crede toată lumea.

– Propui să faci falsuri, șopti Peregrine. E o infracțiune penală. Ai putea să fii spânzurată.

– Atunci să nu-ți mai scriu? întrebă ea indiferentă.

– Poate ar fi cel mai bine.

– Poate că ai dreptate. Va trebui să aranjez detaliile de una singură.

Peregrine știa că nu trebuia să întrebe, dar era imposibil să se abțină. Abia dacă rezistă un minut înainte ca întrebarea să îi izbucnească pe buze:

– Ce detalii? întrebă el. Despre?

– Căutarea mea, spuse ea.

– Ce căutare? insistă el. N-o să fii cavaler până crești mare.

Peregrine era mai docil decât îl credea unchiului lui. Era prea prudent ca să repete greșeala de a-i spune că nu avea să devină niciodată cavaler. Detaliul nu ar fi făcut decât să o enerveze. Nu se temea că putea să îl rănească. Se temea că tărăboiul putea să atragă atenția celor din jur. S-ar crea un incident, iar puținele lecții de desen pe care le mai avea de făcut urmau să fie anulate.

– Abia aștept să cresc mare, spuse ea. Acum, că tu pleci, eu și mama revenim de unde am plecat. Nu vom ajunge niciodată nicăieri dacă ne bazăm pe lecțiile de desen. Trebuie să iau frâiele în mână și să găsesc comoara.

În multe dintre scrisorile trimise în secret, Peregrine aflase, în detalii groaznice, de ce Olivia și mama ei erau Proscrise și Leproase. Era conștientă că ~~Blestemul familiei~~ însemna o reputație proastă. Îngrozitorii DeLucey aveau o reputație proastă, recunoscuse Olivia cu voioșie – cu toții, exceptând-o pe mama ei, care nu semăna deloc cu ceilalți. La drept vorbind, Olivia credea că mama ei era mult prea cuviincioasă.

Dacă Olivia era unul dintre exemplele mai temperate, se gândi Peregrine, „Îngrozitor" era un eufemism grosolan.

Ea își umpluse scrisorile cu referințe la o mulțime de rude nelegiuite. Totuși, nu menționase niciodată până atunci vreo comoară.

– Ce comoară? întrebă el, fiindu-i imposibil să se abțină.

– Comoara lui Edmund DeLucey, spuse ea. Străbunicul meu. Piratul. Știu unde a ascuns-o.

Bathsheba ieși sâmbătă dimineață cu o listă de posibile case, însuflețită de optimism.

Își croi ordonat drum în sus și în jos, pe străzile care porneau din piața Soho și în jurul ei.

Între timp, ziua, care începuse liniștită și senină, deveni din ce în ce mai puțin așa. La începutul după-amiezii, o adiere tăioasă duse la scăderea temperaturii și nori cenușii și sumbri acoperiră soarele. Pe la mijlocul după-amiezii, adierea se transformă într-un vânt iernatic și norii se întunecară, în paralel cu starea ei de spirit.

Află că încăperile pe care și le permitea în Soho erau mai ponosite și mai înghesuite decât cele pe care le avea acum. Măcar la Bleeding Heart Yard, unele dintre clădirile vechi mai păstrau vestigii ale grandorii lor de mult apuse. Nu toate camerele mari fuseseră împărțite la nesfârșit în cămăruțe înguste.

Ba, mai mult, cartierul, acceptabil în centrul lui, se deteriora rapid, la fel de mult ca prezentul ei. Câteva minute de mers spre sud-estul pieței Soho te duceau în St. Giles, o faimoasă mahala a Londrei.

Pe scurt, Bathsheba își irosise sâmbăta. În loc să caute cu nerăbdare o casă nouă, aștepta doar cu nerăbdare să-și petreacă mai multe ore prețioase făcând ceva ce începea să creadă că era inutil.

Grație lecțiilor ridicol de scumpe ale lui Lord Lisle, finanțele ei se îmbunătățiseră considerabil, dar se temea că nu îndeajuns încât să facă vreo diferență semnificativă în situația ei.

Londra se dovedise a fi mult mai scumpă decât se așteptase. Se întrebă nu pentru prima dată dacă făcuse bine că venise aici. Dublinul era mai ieftin și mai prietenos.

Totuși, Irlanda era mai săracă, și obținerea lucrărilor artistice fusese și mai dificilă acolo. Sigur, o educație bună și accesibilă pentru Olivia era mult mai ușor de asigurat în Londra.

În mai puțin de un an, domnișoara Smithson de pe New Ormond Street eradicase toate urmele din accentul provincial al Oliviei. Acum vorbea așa cum trebuia să vorbească o lady. Dacă s-ar fi putut să o învețe cineva să se și poarte ca o lady! La școală, printre colegele

ei de clasă și sub privirea de vasilisc a domnișoarei Smithson, Olivia era un model de bună creștere. Din păcate, asemenea multor rude ale mamei ei, și ea era un cameleon, care se adapta cu ușurință mediului înconjurător. Când nu era la școală, în sânul altei categorii de oameni, era o cu totul altă fată.

Realitatea nu avea să se schimbe dacă se întorceau în Irlanda.

Londra era locul oportunităților. Dar nu oferea oportunități ieftine și nu simplifica lucrurile.

În mod evident, nu avea să facă lucrurile simple pentru Bathsheba Wingate astăzi. Era vremea să renunțe și să se întoarcă acasă.

O luă spre Meard's Court când primele picături de ploaie începură să cadă. Era obișnuită cu ploaia și frigul, dar astăzi, obosită fizic și spiritual, o indispunea foarte tare. Ploaia aluneca iute pe pălăria ei și pe umerii pelerinei. Privind spre cerul înnegrit, se gândi că în curând avea să se întețească. Urma să ajungă acasă udă leoarcă.

Când ajunse la colț de Dean Street, se trezi privind în sud, spre biserica Sfânta Anna. O birjă staționa în fața bisericii.

Dar, dacă se răsfăța cu o trăsură închiriată, trebuia să se zgârcească la cină.

Își scoase birja din minte și traversă în grabă Dean Street, aruncând priviri spre nord și sud. Dacă se uita drept înainte, putea să fie lovită de vreo trăsură, căci vălul cenușiu al ploii o transformase într-o pată întunecată. Dar nu se uită drept înainte. Urmări foarte atent strada în căutare de căruțe și trăsuri trecătoare. Și așa, se lovi de un bărbat pe drum.

Auzi un mormăit și îl simți clătinându-se ușor. Își înfipse mâinile în haina lui ca să îl împiedice să cadă. Nu era cea mai inteligentă mișcare, dar acționă din instinct. Mintea ei avu nevoie de încă un moment ca să își dea seama că el era mai înalt și mai greu decât ea și că nu avea decât să o tragă în jos odată cu el.

Între timp, el își recăpătă echilibrul.

– Oh, îmi cer iertare, spuse ea și dădu drumul hainei. Din obișnuință maternă, netezi locul pe care îl încreți se. Nu mă uitam...

Atunci înălță capul și văzu, în cele din urmă. Ploaia îi bătea în față și lumina zilei dispăruse, dar nu avu nici o problemă în a recunoaște ochii negri tăciune care o priveau, pe deasupra nasului patrician, sau gura fermă cu promisiunea provocatoare a unui zâmbet.

Se uită lung, cu o mână coborând într-o parte și cealaltă odihnindu-se încă pe haina lui.

– Eu ar trebui să-mi cer iertare, spuse Lord Rathbourne. Se pare c-am căpătat supărătorul obicei de a vă sta în cale.

– Nu v-am văzut, spuse ea. Își îndepărtă iute mâna de pe haina lui. Nu se putea nici măcar o dată să îl întâlnească într-un fel civilizat și grațios? Rușinea o învălui într-un iureș fierbinte și îi ascuți vocea. N-ar trebui să vă văd pe aici. Ce putea să vă aducă în Soho?

– Dumneavoastră, spuse el. Vă caut de ore întregi. Dar nu stau să vă țin în ploaie ca să mă explic. Haideți să alergăm spre biserica Sfânta Ana ca să găsim o birjă. Putem să vorbim mai comod acolo.

Fără să vrea, privirea ei se îndreptă din nou spre sud, spre biserică.

Oh, era tentant.

Dar să călătorească într-o trăsură închisă cu un bărbat care o făcea să redevină o fată de șaisprezece ani însemna să caute singură probleme.

– Nu, mulțumesc, spuse ea. Cred că e mai bine să o luăm pe drumuri separate. Dădu din nou să o ia spre est.

Fu vag conștientă de un mormăit adânc. În clipa imediat următoare, nu mai simți pământul sub picioare și, înainte să îi vină să creadă ce se întâmpla, el o luă pe sus și o purtă de-a lungul Dean Street.

Ajunseră la Compton Street înainte ca ea să-și vină în fire și să-și dea drumul la limbă.

– Lăsați-mă jos, îi ceru.

El continuă să meargă.

Nici măcar nu răsufla greoi.

Ea da. Brațele care se strângeau în jurul ei erau ca niște lanțuri de fier. Pieptul lui lat și umerii opreau vântul și mare parte din ploaie. Haina lui era udă, dar încălzită de corpul ce o purta.

Dacă își dăduse seamă că el era în formă – croiala hainelor i-o dăduse de înțeles –, îi subestimase serios puterea. Știa că era înalt și bine proporționat. Totuși, nu își dăduse seama că era așa masiv.

Prea masiv.

Copleșitor.

Văzu în minte imaginea unor războinici în armuri, care năvăleau peste castele, ucideau oameni și răpeau femeile.

Strămoșii lui fuseseră asemenea bărbați.

– Lăsați-mă jos, spuse ea.

Bathsheba se răsuci.

El doar își încordă brațul și o strânse și mai aproape de el.

Ea se înfierbântă și se zăpăci. Știa că trebuia să se împotrivească, dar voința ei pălea. Sau poate, de fapt, conduita ei morală se dezintegra.

Își aminti cu întârziere de împrejurimi: un drum public. Dacă începea să se zbată din nou, nu făcea decât să atragă atenția.

Oamenii se adunaseră înăuntru ca să se ferească de ploaie. Nu aveau altceva de făcut decât să stea și să se uite la trecători.

Cineva putea să îl recunoască. Sau să o recunoască. Dacă se ducea vestea...

Nici nu voia să se gândească.

Își ținu capul plecat și încercă să-și ocupe mintea cu gândul la dojeni usturătoare și închipuindu-și răzbunarea. Își dădu seama că mintea ei plecase hai-hui și îi lăsase trupul să se ocupe de situație.

Trupul ei era cald și la adăpost. Voia să se apropie și mai mult de celălalt corp, sursa căldurii. Voia să se strecoare sub haina lui.

Din fericire, mai aveau o distanță scurtă de parcurs, și el mergea repede.

În câteva minute, ajunseră la birje.

– Doamna a alunecat și s-a rănit la picior, îi spuse el vizitiului din capul rândului. Aș dori să mergem cât se poate de încet, fără opriri și zdruncinături, vă rog. O băgă înăuntru, mai mormăi ceva spre vizitiu și urcă lângă ea. Îmi pare rău pentru asta, spuse el când birja o luă din loc. Ei bine, nu-mi pare cu totul rău.

Gura lui se arcui ușor.

Ea încercă să se gândească la un răspuns tăios. Mintea îi era înceată. În schimb, inima ei bătea să-i sară din piept.

– Poate am fost prea nerăbdător, spuse el. Totuși, mi se părea absurd să stau în ploaie ca să mă cert cu dumneavoastră. Am vrut doar să vă fac o ofertă.

Ea încremeni. Înțelegea totul mult prea bine. Nu era nimic confuz. Căldura dispăru, lăsând-o rece, și ea zise, cu toată demnitatea glacială de care era în stare:

– O ce?

El făcu un gest nepăsător.

– Nu genul ăla de ofertă, replică el.

– Îmi pare că mă confundați cu cineva care s-ar fi născut ieri, domnule, spuse ea.

– Îmi pare că trebuie să fiți complet oarbă în fața evidențelor dacă aveți impresia că v-aș minți cu un asemenea lucru, îi răspunse el.

– Nu sunt oarbă, replică ea.

– Nu vă folosiți capul, spuse el. Încercați să raționați un pic. Nu sunt fiul mai mic. N-am luxul de a fi haimanaua familiei. Asta e treaba lui Rupert. Lumea mea e mică, și e imposibil de păstrat legăturile în secret. Totuși, se poate păstra discreția, dacă sunt legături prea plictisitoare ca să fie interesante pentru bârfă și ziarele de scandal. Sunteți mult prea interesantă. Dacă mă implic într-o relație intimă cu dumneavoastră, voi ajunge subiect principal de discuție – cum a fost Byron sau mai rău de atât. Caricaturiștii ar fi încântați. N-aș fi în stare să fac un pas fără să-mi văd imaginea exagerată, subliniată de ceea ce azi trece drept vorbă spirituală. Perspectiva nu mă încântă.

Bathsheba era la curent că Lord Byron fusese ridiculizat fără milă. Văzuse câteva dintre caricaturile acelea nemiloase.

În cazul lui Rathbourne, avea să fie și mai rău. Cu cât un om era mai sus plasat în ochii opiniei publice, cu atât era mai intensă plăcerea lumii cu privire la prăbușirea lui.

– Oh, spuse ea, descurajată. Și dezamăgită. Pentru o clipă, aproape crezu că îl făcuse pe Lord Perfecțiune să fie nesocotit și un imatur, așa cum o făcea el pe ea.

– Oferta mea e respectabilă, spuse el. Am cunoștință de câteva camere în Bloomsbury care ar putea să vi se potrivească. Proprietăreasa este văduvă de război. Chiria ar trebui să se încadreze în finanțele dumneavoastră, dacă am calculat corect. Dacă înmulțim un sfert din suma pe care o primiți pentru Peregrine cu cele opt eleve de luni și...

– Mi-ați calculat veniturile? întrebă ea.

Îi explică că mare parte din munca lui parlamentară implica și calcule. Prin urmare, înțelegea ce era un buget și cum să îl gestionezi. În plus, era conștient că unii oameni trebuiau să își ducă traiul cu bani puțini. El și câțiva colegi creaseră instituții menite să îmbunătățească situația văduvelor de război, a veteranilor și a altora pentru care nici guvernul, nici parohiile nu se ocupau cum se cuvenea sau deloc.

– Oh, da, faimoasele dumneavoastră acțiuni filantropice, spuse ea, cu chipul aprins.

Nu voia să fie unul dintre cazurile lui sociale.

– Asta nu e filantropie, doamnă, zise el cu răceală. Doar vă salvez de efortul de a o găsi de una singură pe doamna Briggs și de a vă pierde timpul prin cartiere necorespunzătoare precum Soho. Restul ține de dumneavoastră. Ați dori să vedeți locul despre care vorbesc?

Tonul rece era menit să supună ascultătorul. O făcu pe Bathsheba să-și dorească să îl scuture bine. La urma urmei, avea mândria ei, care se răzvrătea la ideea că era tratată ca o ființă mai puțin inteligentă și neînsemnată. Totuși, viitorul Oliviei era mai important decât mândria mamei ei.

Bathsheba își înghiți mândria cu noduri.

– Da, aș vrea, spuse ea.

Nu înțelesese indicațiile pe care el i le dăduse vizitiului birjei, iar ploaia se înteți într-atât încât lumea de afară se înceță. Când birja se opri și Rathbourne o ajută să coboare, fu nevoită să aibă pur și simplu încredere că el o ducea la doamna Briggs în piața Bloomsbury, nu în cuibușorul lui de nebunii.

Putea să vadă că sângele strămoșilor lui sălbatici curgea încă prin venele lui. Putea să vadă că era mult prea obișnuit să le spună celorlalți ce să facă și prea puțin obișnuit să fie contrazis.

Însă îi era greu să îl vadă ca pe un bărbat care ademenea femeile prin minciună și șiretlicuri.

Tot ce trebuia să facă pentru a ademeni o femeie era să rămână acolo, arătând plictisit și fiind perfect.

Instinctul ei nu dădu greș. Se dovedi că doamna Briggs era o doamnă respectabilă, de vârsta a doua. Camerele pe care le închiria, departe de a fi luxoase, erau curate și frumos mobilate. Prețul era un pic mai ridicat decât i-ar fi plăcut Bathshebei, dar mai scăzut decât bănuia că se plătea în zona aceasta din Londra. Într-o oră, totul fu stabilit, și se regăsi într-o birjă, alături de Lord Rathbourne, în drum spre casă.

Pe drum, el îi oferi sfaturi financiare. Faptul că o credea nepricepută în chestiuni financiare era enervant, dar Bathsheba se gândi că nu se putea abține. Era obișnuit să aranjeze viețile celor mai puțin norocoși. În orice caz, avea experiență cu așa ceva, și doar un prost ar fi refuzat să îl asculte.

Totuși, fu surprinsă când el scoase o carte de vizită și scrise pe spate numele și adresele magazinelor unde trebuia să își ducă acuarelele și planșele. Dacă își expunea operele de artă în Fleet Street

și Strand, era mult mai probabil să îi atragă pe cei cu bani, îi spuse el. Ba, mai mult, trebuia să ridice prețul.

– Nu vă prețuiți suficient munca, spuse el.

– Sunt complet necunoscută, replică ea. Nu fac parte din nici o societate de artă de prestigiu. Trebuie să-ți evaluezi munca în consecință.

– După cum ați menționat mai devreme, numele dumneavoastră e departe de fi necunoscut, spuse el. Doar că sunteți naivă.

Ea aproape râse. Mulțumită părinților ei, își pierduse ultima fărâmă de naivitate pe la zece ani.

– Am treizeci și doi de ani și am trăit peste tot, spuse ea. Deși se poate să nu fi văzut totul, nu sunt multe cele pe care nu le-am văzut.

– Nu pare că înțelegeți eventualii clienți, ripostă el. Detaliul mă face să mă întreb dacă sunteți într-adevăr una dintre Îngrozitorii DeLucey. N-ați reușit să profitați de slăbiciunile comune umane. Nu v-a trecut prin minte să vă exploatați faima. Pare că nu știți că, cu cât e mai scump un produs, cu atât îl apreciază mai mult oamenii. În orice caz, așa se întâmplă în lumea bună. Când ați mărit de patru ori prețul pentru a-l instrui pe Peregrine, respectul meu pentru dumneavoastră a crescut proporțional.

Nu avea nici un rost să încerce să citească ceva pe fața lui. Chiar dacă chipul lui nu ar fi fost de necitit, lumina era prea difuză. Bathsheba nu putea să își dea seama dacă era sau nu sarcastic. Părea plictisit.

– Vă sfătuiesc să-i faceți să plătească, spuse el. Nu puteți să schimbați societatea. În ciuda poziției mele privilegiate, nici eu nu pot. După cum am mai spus, până și eu trebuie să trăiesc urmând aceste reguli. E obositor, dar prețul încălcării regulilor e prea mare. Nu doar c-aș provoca suferința familiei mele, dar aș pierde și respectul oamenilor de care am nevoie pentru votarea legilor, instituirea reformelor și susținerea altor eforturi care dau scop vieții mele. Ați plătit deja un preț mare pentru că soțul dumneavoastră a încălcat regulile societății. Atunci ce îi datorați lumii bune? Nu ea vă e îndatorată? De ce să nu cereți o plată considerabilă pentru operele care vă întrețin pe dumneavoastră și pe fiica dumneavoastră?

Vorba tărăgănată și plictisită putea cu ușurință să te facă să crezi că subiectul era pur și simplu anost pentru el. Părea la fel

ca în Salonul Egiptean, când îl văzuse prima dată: modelul perfect de plictiseală aristocratică.

Totuși, interiorul trăsurii era mic, și ea stătea prea aproape de el ca să nu simtă că ceva nu era în regulă: poate o tensiune în aer. Sau poate că era felul în care el își ținea capul și umerii. Orice ar fi fost, Bathsheba se îndoia că bărbatul dinăuntrul lui era în armonie deplină cu cel din exterior.

– Poate că am deprins prostul obicei de a fi umilă, spuse ea. Cât de șocați ar fi tata și mama!

Nici unul din părinții ei nu ar fi șovăit în a exploata slăbiciunile celorlalți. Nici unul din ei nu știuse ce însemna să ai un dram de conștiință.

– Întocmai, spuse el. Altă problemă este că nu sunteți din Londra. Nu știți cum să profitați pe deplin de locul ăsta. Ca majoritatea cunoștințelor mele, știți părți din Londra, dar nu o cunoașteți în varietatea ei infinită.

– Londra e precum Cleopatra pentru dumneavoastră? întrebă ea, zâmbind la gândul unui aristocrat plictisit fascinat de metropola aceea mare și plină de fum. „Vârsta nu o poate ofili, nici obiceiurile nu-i pot învechi varietatea infinită." Asta e perspectiva dumneavoastră?

– Vă pricepeți la Shakespeare, spuse el.

– Dar se pare că nu mă pricep la Londra.

– Ar fi imposibil, replică el. De când locuiți aici? De un an?

– Nu chiar.

– Eu mi-am petrecut aici cea mai mare parte din viață, spuse el. Sunt insuportabil de versat.

Își continuă demonstrația cu o prezentare în detaliu a împrejurimilor Bloomsbury-ului, inclusiv a magazinelor și a negustorilor care meritau să fie sprijiniți și a celor pe care era mai bine să îi eviți.

Ajunseră la taverna Bleeding Heart mult prea repede pentru Bathsheba. Ar fi putut să îl asculte mult mai mult. În mod cert, el iubea Londra, și lumina în care i-o prezentă îi schimbă și ei părerea. În după-amiaza aceea, i se păruse o fortăreață rece, care îi închidea porțile în față. El le deschise și transformă orașul într-un adăpost.

Își dădu seama că nu era singurul lucru pe care îl făcuse pentru ea în ziua aceea. Cu puțin timp înainte, se simțise împovărată de greutatea grijilor ei. Rathbourne le ușurase.

Nu i se mai întâmplase niciodată așa ceva.

Părinții ei își cheltuiau banii pe cât de repede îi făceau și continuau să cheltuiască și când nu mai aveau de unde. Când creditorii și proprietarii deveneau dificili, mama și tata își împachetau lucrurile și se mutau, de obicei în toiul nopții.

Chiar dacă Jack fusese mult mai onorabil, nici el nu fusese de ajutor. O iubise cu înflăcărare, dar fusese un iresponsabil incorigibil. Problemele de zi cu zi îi erau cu totul străine. Nu le putea vedea, darămite să le analizeze și să le rezolve. Nu avusese nici o noțiune despre valoarea banilor. Ideea de a trăi după posibilități fusese ceva cu totul străin de înțelegerea lui.

Bărbatul acesta, care nu o iubea, făcuse ordine în finanțele ei, o dusese la exact tipul de casă la care sperase ea și o sfătuia cum să facă să economisească bani. Desfăcuse și Londra pentru ea, de parcă era o jucărie mecanică, și îi arăta cum funcționa.

Trăsura se opri. Nu era pregătită să se despartă de el, dar nu avea vreo scuză pentru a rămâne.

– Vă mulțumesc, spuse ea și râse ușor. Două cuvinte neînsemnate, nici măcar o frântură din ce simt. Dacă aș fi fost Shakespeare... Mulțumirile trebuie să țină locul versurilor iscusite.

Spera că vorbele vor face tot ce trebuia.

Dar starea de spirit se îmbunătățise și, pentru o clipă, totul păru posibil, așa că îndrăzni să se aplece spre el și să îl sărute pe obraz.

El își întoarse capul chiar în momentul acela, apoi gura lui se mișca pe a ei, și el îi cuprinse ceafa cu mâna, iar ea o porni pe drumul pierzaniei.

Benedict nu ar fi trebuit să întoarcă atunci capul.

Nu ar fi trebuit să caute buzele acelea ademenitoare.

Dar o făcu, și, în clipa în care gura lui o atinse pe a ei, celebrul lui autocontrol se destrămă.

O prinse de ceafă, o trase mai aproape și o sărută așa cum își dorise să facă din prima clipă în care o văzuse.

O simți încremenită. „Nici o primejdie", îl asigură o parte îndepărtată din creierul lui. Îl va respinge și poate plesni, ca măsură de precauție.

Nu îl respinse.

Corpul ei deveni brusc moale și maleabil, iar gura ei se mișcă sub a lui, răspunzând. Părul ei mătăsos îi gâdila podul palmei și îl implora să își adâncească degetele în el. Parfumul pielii ei se insinuă

înăuntrul lui asemenea unor vapori primejdioși, iar dorința în fața căreia refuzase să cedeze se dezlănțui în el.

Trupul lui își aminti de senzația resimțită când o purtase în brațe, de felul ușor în care ea se potrivea în brațele lui, de formele delicate pliate pe corpul lui tare. Corpul lui își dorise mai mult și îi fusese foarte greu, după aceea, să vorbească fără să trădeze profunzimea frustrării lui.

Dar toate astea fuseseră înainte. Acum era ce era și nu îi păsa de ceea ce era. Îi cuprinse chipul și se înfruptă pe deplin. Gustă visuri, tinerețe și dorință – un gust ca o noapte cu prea mult vin, un gust ca prea multe nopți singuratice.

Firește, nu era beat sau singur și avea prea multă experiență ca să tânjească după tinerețea lui, cu visurile și pasiunile ei. Toate acelea rămăseseră în trecut. Cu ani în urmă. Pierdute toate.

Ar fi trebuit să recunoască pericolul atunci, să înțeleagă ce se trezea la viață înăuntrul lui și să se oprească.

Dar trecuse de momentul gândirii logice. Era incapabil să își dea seama că gusta din primejdie, așa că nu reuși să înțeleagă de ce îl atrăgea mai insistent decât rațiunea. Înțelegea doar că ce simțea avea gust de femeie, mirosea a femeie și se simțea a femeie – și era o femeie interzisă, deci cu atât mai irezistibilă.

Mâinile ei urcară pe haina lui și apucară materialul. Îi simți pumnii pe pieptul lui, iar inima lui bubui încântată, ca a unui băiat atunci când prima fată îi spunea da. Își îndreptă mâinile spre maxilarul ei ca să îi desfacă panglicile pălăriei. I-o scoase de pe cap. Își trecu mâinile prin părul ei, iar buclele lucioase se înfășurară în jurul degetelor lui așa cum își și dorise, fiind mai fine și mai mătăsoase decât și le imaginase. Totul la ea depășea ce își putea imagina un bărbat, și el își dorea mai mult.

O zdrobi de el și adânci sărutul ca să găsească secretul gustului ei. Își lăsă mâinile să rătăcească pe spatele ei, până la talie, dar, când alunecară spre sâni, ea se retrase.

Îl împinse de lângă ea cu o forță surprinzătoare.

– Nu! Gata! Ea se întoarse și își ridică pălăria de pe podeaua trăsurii. Oh, asta e foarte rău.

Își puse pălăria pe cap și legă în grabă panglicile.

– A fost *nepermis* de stupid. Ce este în neregulă cu mine? Nu pot să cred... Ce idioată! Trebuia să vă lovesc sau să vă calc pe picior. Serios, zici că n-am învățat niciodată nimic de la bărbați. A fost o greșeală teribilă!

El își găsi glasul și ceva urme de minte.

– Da, a fost, spuse el.

Își recăpătă faimoasa înfățișare și o ajută să coboare din trăsură. Gentlemanul perfect, ca de obicei.

– La revedere, spuse el.

Ea se grăbi să plece fără să mai răspundă. În clipa următoare, dispăru în noapte.

El înjură o dată, în șoaptă, apoi se apucă să adune piesele fărâmițate a ceea ce fusese lumea lui perfect orânduită.

Capitolul 6

Vineri, 5 octombrie

Ca să evite o și mai mare implicare a ajutorului de lacheu în secret, Peregrine făcuse un fel de cutie poștală prin slăbirea câtorva cărămizi în apropierea porții de la grădina din spate. Acolo, Olivia sau vreun complice lăsa scrisorile ei și le lua pe ale lui Peregrine. Deși era fată, se mișca prin Londra cu mult mai multă libertate decât o făcea Peregrine.

Spre deosebire de el, ea nu avea slujitori care stăteau constant cu ochii pe ea. Făcea numeroase ocoluri spre și de la școală – nu-și amintea să-i menționeze vreunul dintre ele mamei ei –, toate îngrozindu-l și fascinându-l pe Peregrine.

Se făcu mic în tufișuri, acolo unde nu putea să îl vadă nimeni, și deschise scrisoarea.

Queen Square

Marți, 4 septembrie

Domnule,

Rămas-bun!
A venit timpul să plec în Misiunea mea.

– Nu, spuse Peregrine. *Nu.*

Îi scrisese două scrisori lungi, prin care îi explicase ce era greșit cu Ideea ei de a găsi comoara lui Edmund DeLucey. În primul și cel

mai important rând, tinerele lady – și era o lady prin naștere, și nu trebuia să uite acest lucru – nu plecau neînsoțite în călătorii. În al doilea rând, trebuia să ia în considerație amărăciunea pe care urma să i-o provoace mamei sale, care era un părinte plăcut, rațional și inteligent, nu ca alții. Îi scrisese și al treilea, al patrulea, al cincilea și al șaselea argument – o risipă totală de cerneală.

– Puteam la fel de bine să îi scriu capului lui Memnon cel Tânăr, mormăi Peregrine.

Fiți sigur, domnule, că am citit și m-am gândit la Fiecare Cuvânt *pe care mi l-ai scris. Totuși,* Lucrurile au Atins un Nivel *de Criză. Ne-am mutat în Queen Square luni. Noua noastră Locuință este mai confortabilă, iar eu sunt bucuroasă că pun o distanță între casa mea și azilul de săraci St. Sepulchre. Totuși, mama devine din ce în ce mai* nefericită *cu fiecare zi care trece. Mă tem că se Îmbolnăvește, Victimă a unei* Ftizii. *Se preface că mănâncă și doarme, dar e doar o Farsă, căci devine mai palidă și mai slabă. Sunt bucuroasă că papa nu mai e în viață ca să vadă asta, pentru că ar fi fost profund Mâhnit.*

Până și tu trebuie să fii de acord că Nu Mai Am o Clipă de Pierdut, *că trebuie să plec NUMAIDECÂT. Fii sigur că ți-am luat în considerație cuvintele și nu voi face această Călătorie Singură. Sir Olivia călătorește cu Pajul său de Încredere, Nat Diggerby. Unchiul lui duce o căruță la piață în fiecare luni și vineri. Am stabilit să ne vedem mâine cu el, la bariera Hyde Park Corner. Ne va duce până la Hounslow. Un Plan Înțelept, trebuie să recunoști.*

– Nu, nu recunosc, fată nătângă, spuse Peregrine. Ce se alege de tine după Hounslow – dacă ajungi atât de departe? Nu te-ai gândit nici o clipă că Pajul tău Diggerby s-ar putea să te ducă la „unchiul" lui peștele sau la „mătușa" lui matroana?

Lui Peregrine îi era greu să creadă că era atât de naivă, din moment ce știa atâtea. Bănuia că o asemenea carență se datora faptului că nu fusese niciodată la o școală publică, unde băieții învățau, pe lângă greacă și latină, tot ce trebuiau să știe despre pești, patroanele de case de toleranță și prostituate.

Nu avea timp să umple golul din educația ei.

Creatura asta impulsivă pleca astăzi.

Trebuia să o oprească.

*

Bathsheba renunță să îl mai aștepte pe Lord Lisle după o jumătate de oră. Evident, îi înțelesese greșit programul. Credea că spusese că pleca sâmbătă în Scoția. Trebuia să fi spus vineri, iar ea ascultase cu jumătate de ureche, cu mintea în altă parte.

Nu își amintea dacă își luase rămas-bun. Dar de ce s-ar fi gândit un băiat de treisprezece ani că era nevoie să își ia rămas-bun, în vreun fel anume, de la profesoara lui de desen? Unchiul lui își luase deja rămas-bun politicos, cu câteva zile după ultima lor întâlnire. Secretarul lui îi scrisese o scrisoare amabilă de mulțumire și alăturase plata pentru lecțiile rămase.

Ea își strânse lucrurile, închise sala de clasă și o luă spre casă: o casă nouă, mulțumită lui Lord Rathbourne... pe care nu avea să îl mai vadă niciodată.

El avea să păstreze distanța, iar ea era în siguranță acum, complet în siguranță.

De asemenea, plictisită și întoarsă pe dos...

... până după câteva ore, când scoase fața de masă din dulap și găsi scrisoarea pe care i-o lăsase Olivia.

Peregrine ajunse la Hyde Park Corner obosit, încins și supărat. Se pierduse de mai multe ori și de două ori fusese nevoit să fugă de bădărani care râseseră de hainele lui scumpe. În condiții normale, Peregrine s-ar fi dus direct la ei, ca să îi snopească în bătaie. Nu putea să piardă timpul acum, și faptul că fugi ca un laș nu îi îmbunătățți deloc starea de spirit.

Era supărat și pe el pentru că nu se gândise să închirieze o birjă și să se cruțe de o doză bună de exasperare.

Nu era cea mai bună dispoziție în care să o abordeze pe Olivia, care stătea de vorbă cu niște femei care vindeau plăcinte. Lângă ea stătea un băiat, ca un taur: Nat Diggerby, fără îndoială. Capul lui se ivea direct dintre umeri, fără un gât care să se vadă între, iar umerii lui erau atât de lați, că trebuia să intre pe ușă într-o parte. Se ținea tot ca un taur, cu capul plecat în jos, în vreme ce doar ochii lui se mișcau și priveau ce se petrecea în jur.

Peregrine își îndreptă umerii, își împinse pieptul înainte și porni spre ei. În locul discursului convingător și plin de tact pe care îl repetase, spuse:

– Domnișoară Wingate, am venit să vă duc acasă.

Ochii ei albaștri de păpușă se făcură mari.

– De ce? S-a întâmplat ceva cu mama?

– Nu, s-a întâmplat ceva cu tine, spuse Peregrine. O leziune la cap, în opinia mea. Este singurul mod prin care să explic schema asta a ta aiuritoare.

Furios, băiatul ca un taur se puse în fața Oliviei.

– Hei, tu, cară-te de aici, spuse el.

– Cară-te tu, contracară Peregrine. Nu vorbeam cu tine.

Băiatul îl apucă pe Peregrine de haină.

– Ia-ți mâna, spuse Peregrine.

– Oooh, i-auzi la el? comentă băiatul. Nu e el o domnișoară delicată?

– Nu, nu e, spuse Peregrine și își înfipse pumnul în maxilarul Băiatului-Taur.

Benedict se afla la clubul lui când fu informat că unul dintre slujitorii săi voia să îi vorbească.

Nu era un semn bun.

Ultima dată când un slujitor venise după el la club fusese când Ada se prăbușise la revenirea ei acasă de la o întâlnire de rugăciune.

Totuși, Benedict păru calm și liniștit când intră în anticamera în care îl aștepta Thomas.

La intrarea lui, chipul lui Thomas se schimbă.

Un semn foarte rău.

Ignorând răceala care i se răspândi în pântec, Benedict îi ceru să îi spună despre ce era vorba în cât mai puține cuvinte.

– E vorba despre Lord Lisle, Excelență, spuse Thomas și clipi cu greu. Nu știu unde este. A intrat în magazinul de gravuri, ca de obicei. Eu m-am dus să-l aștept la ceainăria Porter, ca de obicei. Ca de obicei, am ieșit mai devreme cu câteva minute. Nu a mai apărut, domnule. Am așteptat un sfert de oră peste ora obișnuită, apoi am urcat. Sala de clasă era închisă bine, și nu a răspuns nimeni când am ciocănit și am strigat. Am coborât în magazin și l-am întrebat pe domnul Popham dacă se terminaseră lecțiile pe ziua de azi. Mi-a zis că nu s-a ținut nici una. A mai spus că doamna Wingate a plecat mai devreme acasă, căci elevul ei nu a mai apărut.

Răceala continuă să se răspândească, cu o senzație de amorțire. Și timpul păru să se dilate, parcă înghețat.

– Înțeleg, spuse Benedict.

Apoi ceru să i se aducă pălăria și haina și plecă împreună cu lacheul lui.

Pe drumul scurt spre casă, cu sentimentele reprimate în siguranță, Benedict își făcu ordine în gânduri ca să analizeze problema de parcă era ca oricare alta dintre problemele pe care trebuia să se rezolve în fiecare zi.

Când intră în casă, miile de posibilități nebunești pe care le-ar fi putut identifica se limitară la două, cele mai probabile în situația dată:

1. Peregrine fugise de acasă.

2. În ciuda tuturor precauțiilor luate, cineva aflase cine era Peregrine și îl răpise.

Benedict urcă alături de Thomas în camera băiatului. După o căutare rapidă, nu găsi nici un semn al vreunei plecări planificate. Nu lipseau haine, remarcă Thomas, cu excepția celor pe care Lord Lisle le purta în ziua aceea. Totuși, întrebat mai în detaliu, lacheul oferi două informații relevante.

Mai întâi, băiatul se împrietenise cu o fată roșcată la British Museum, în urmă cu două săptămâni. În al doilea rând, Peregrine obișnuia să se ducă în grădină de mai multe ori pe zi.

Benedict distruse mai mulți arbuști și un răsad de flori până când descoperi cărămizile slăbite din apropierea porții grădinii din spate. Lipite de una dintre ele găsi un rest de ceară de sigiliu și o bucată de hârtie.

Benedict se întoarse în dormitor. Privirea i se îndreptă spre scaunul de la fereastră, care dădea spre grădină. Îl găsise adesea pe nepotul lui acolo, aplecat peste o carte. După câteva minute, Benedict găsi unde erau ascunse scrisorile, împăturite între paginile cărții *Povestiri* a lui Belzoni.

Lui Lord Lisle nu îi trebui mult ca să îl lase pe Nat Diggerby prăbușit în uluire la marginea drumului. Totuși, fu de ajuns pentru ca mulțimea să se adune, ceea ce îi permise Oliviei să scape neobservată.

Mulțimea stârni curiozitatea trecătorilor și, drept urmare, circulația încetini. Drumul, pe ambele părți ale barierei, fu blocat de trăsuri, cai și trecători. Printre cei obligați să aștepte se afla și un fermier care conducea o căruță mică. Olivia se apropie de el. Ochii ei albaștri minunați se umplură de lacrimi. Buzele ei tremurânde

rostiră o poveste tulburătoare despre o mamă care era bolnavă în Slough.

Emoționat, fermierul se oferi să o ducă în căruța lui până la Brendford. Ea urcă.

Înainte ca trăsurica să treacă de barieră, Lord Lisle apăru în fugă pe lângă ei.

– Nesuferită fată ce ești! spuse el. Nu te las să faci una ca asta.

– Oh, iată, sărmanul meu frate, îi spuse ea fermierului. E înnebunit de supărare. I-am spus să rămână în Londra. E sigur c-o să-și găsească de muncă, în cele din urmă. Dar el...

Ea continuă să spună o poveste tragică despre durerile din familie. Fermierul înghiți tot ce îi povestise. Îi spuse lui Lord Lisle că era bine-venit să i se alăture surorii lui, dacă voia.

Lord Lisle privi înnebunit în jur. Câțiva soldați îl prinseră pe Nat Diggerby și îl târau spre ghereta de santinelă.

Lord Lisle urcă în căruță.

Bathsheba mai aprinse o lumânare și citi din nou scrisoarea, căci prima dată i se păruse că ochii îi jucau feste.

La a doua examinare atentă, se înfurie.

Planul Oliviei era mult prea familiar. Era aceeași metodă prin care părinții ei obișnuiau să facă față dificultăților. Se bazau pe un plan țăcănit ca să își rezolve toate problemele deodată, mai degrabă decât să le abordeze pe fiecare în parte, una câte una. Preferau să își riște toți banii la zaruri decât să plătească chiria cu ei.

Aruncă scrisoarea pe jos.

– Numai așteaptă tu să pun mâna pe tine, fetițo.

Dar Bathsheba trebuia să o găsească mai întâi.

Scrisoarea nu dezvăluia locul spre care se îndrepta fiica ei. Totuși, Olivia spunea că pleca să găsească legendară comoară a lui Edmund DeLucey, ceea ce era un indiciu suficient.

Urma să se ducă spre Throgmorton, reședința de la țară a contelui Mandeville, pentru că acolo spusese Jack că se afla comoara și de ce să o asculți pe plictisitoarea de mama când poveștile tatălui erau cu mult mai interesante și mai romantice?

Singura întrebare era cât de departe ajunsese. Nu mai mult de câteva ore, bănuia Bathsheba. Dacă Olivia ar fi lipsit de la școală, domnișoara Smithson i-ar fi dat de veste până acum. Cu un dram

de noroc, putea să o prindă din urmă pe fată în câteva ore, nu în câteva zile.

Totuși, ca să i-o ia pe urme, Bathsheba avea nevoie de bani, ceea ce însemna că trebuia să apeleze la un cămătar. Nu era sigură unde îl găsea pe cel mai apropiat. Dar doamna Briggs trebuia să știe. Între timp, Bathsheba trebuia să găsească ceva de amanetat.

Începu să caute prin camere. Goli dulapurile și sertarele, trase așternuturile de pat de pe saltele. Aruncă totul într-o grămadă în mijlocul încăperii. Își înfășura cele câteva tacâmuri când cineva bătu la ușă.

Se ridică, își dădu părul de pe față și se îndreptă spre ușă, rugându-se ca vizitatorul să fie străjerul, paracliserul sau vreun polițist, cu Olivia după el. Deschise ușa.

Bărbatul care stătea pe coridorul slab luminat nu era străjerul, paracliserul sau vreun polițist.

– Doamnă Wingate, spuse Lord Rathbourne, părând excesiv de plictisit. Cred că fiica dumneavoastră a fugit cu nepotul meu.

Locul era un dezastru; la fel și doamna Wingate.

Părul îi era ciufulit, buclele negre ca pana corbului îi atârnau pe frunte și îi săltau pe gât. Era roșie la față. Avea o pată pe nas și o alta pe obraz.

Se uită încruntată la el.

Benedict își dori să o ia pe sus și să o sărute până ce îi dispărea încruntarea.

Fu nevoit să revină la realitate și își aminti de ce venise: *Peregrine*.

... care nu era aici, după cum își dădu Benedict seama în clipa în care inspectă interiorul încăperii. Se simți descurajat. Toate indiciile îi arătaseră că nepotul lui avea să încerce să o oprească pe domnișoara Wingate, nu să plece cu ea.

Totuși, Benedict își petrecuse ultimele două săptămâni într-o plictiseală cruntă, și era imposibil să te uiți la Bathsheba Wingate, ciufulită și supărată, și să nu te simți complet abătut.

– Îmi cer iertare că nu v-am dat vreun semn, spuse el. Trebuia să o rog pe doamna Briggs să mă anunțe, dar avea musafiri. N-am vrut să aștept în salon și să îi fac pe invitații ei să se simtă incomod, câtă vreme ea urca să vă întrebe dacă primiți musafiri. Am lăsat-o să creadă că am venit să inspectez locul. Pot să intru?

– Da, de ce nu? Cu un semn indiferent, doamna Wingate se îndepărtă de ușă. Eram gata să plec la cămătar, dar asta... Își trecu mâna prin buclele lucioase și negre. Și Lord Lisle a plecat? Cu Olivia? Dar abia dacă se cunosc.

– Se pare că se cunosc destul de bine, spuse el. Și-au scris în secret săptămâni întregi.

După ce îi explică pe scurt descoperirile zilei, scoase din buzunarul de la piept ultima scrisoarea pe care o găsise și i-o întinse.

Ea o cercetă iute, apoi se opri, devenind din ce în ce mai roșie la față.

– Chiar că „palidă și slabă", spuse ea. Asta e lucrarea imaginației ei mult prea bogate.

Benedict nu credea că era așa. Deși doamna Wingate nu era palidă în clipa aceea, chipul ei părea mai slab, mai tras. În vreme ce ea continuă să citească, privirea lui alunecă în jos. Ultima dată când o văzuse păruse mai rotunjită...

Când o sărutase.

Când o atinsese.

„Gândește-te la vreme", își spuse în gând.

Ea împături iute scrisoarea și i-o întinse.

– Trebuie să le fi ascuns pe ale lui pe undeva, spuse ea. Nu cred că e nevoie să pierd vremea căutându-le. Mai bine să o găsim pe ea – și pe Lord Lisle, dacă este cu ea, ceea ce mi-e greu să cred. E un băiat așa rațional. Chiar pune la îndoială totul, după cum spuneați. Nu pot să cred că nu a pus-o la îndoială și pe Olivia. Credeam că are prea multă minte ca să se lase atras în vreunul dintre planurile ei nebunești.

Benedict puse scrisoarea la loc în buzunarul hainei.

– Și eu am crezut același lucru, spuse el. Nu mi-a venit să cred că Peregrine s-a lăsat ademenit în planul ei. Ultima ei scrisoare, trebuie să fi observat, îl menționează pe un anume Nat Diggerby pe care l-a ales să o însoțească și vorbește despre îndoielile lui Peregrine legate de căutarea ei. Trebuie să fi încercat să o descurajeze. În acest caz, firește, putem să presupunem că s-a dus să o oprească. Am venit aici, în speranța că a găsit-o și a adus-o acasă.

– Nu putea de unul singur, spuse ea. Dacă mi-ar fi cerut sfatul, i-aș fi recomandat să ia cu el un ofițer. Sau câțiva soldați.

Orice altă mamă ar fi leșinat sau s-ar fi isterizat, se gândi Benedict. Ea nici măcar nu părea îngrijorată. Totuși, își pierduse cu totul stăpânirea de sine.

– Nefiind un băiat de treisprezece ani, nu voi avea nevoie de un regiment, spuse Benedict. Nu că m-aș gândi să anunț autoritățile. Ultimul lucru de care am nevoie e să afle cineva despre asta. Dacă afla vreunul dintre membrii cercului lui, povestea se va cunoaște în toată Londra în câteva ore. Va ajunge la Atherton în Scoția în câteva zile. Nu era o perspectivă plăcută. Lacheul Thomas ar trebui să fie suficient pentru scopul meu, continuă el. Sunt convins că noi doi putem să recuperăm doi copii.

Dădu să se îndrepte spre ușă. Ea se mișcă iute și îi blocă drumul. Ochii ei albaștri străluceau, și el aproape că făcu un pas înapoi – surprins, atâta tot.

– Sunteți îngrijorat, spuse ea. Vă iert neatenția în asemenea condiții.

– Îmi iertați *ce?*

– Asta e opera Oliviei, spuse ea, și Olivia e problema mea. Înțeleg cum îi funcționează mintea. Știu unde se duce. Eu mă duc să o caut. Obrajii ei se înroșiră, și roșul se accentuă. Cu toate astea, m-ați ajuta să câștig timp dacă mi-ați împrumuta bani ca să închiriez o trăsură.

Benedict aproape că rămase gură cască. Se opri la timp.

– V-ați pierdut mințile dacă aveți impresia că am să stau acasă să tai frunză la câini, în vreme ce dumneavoastră îmi căutați nepotul, spuse el. El nu e responsabilitatea dumneavoastră, ci a mea.

– Delirați dacă vă așteptați să rămân acasă, spuse ea.

– Unul din noi trebuie să se ducă, spuse el. Unul din noi trebuie să rămână. Nu putem călători împreună.

– Evident, spuse ea. Dar sunteți prea tulburat ca să gândiți limpede.

– Tulburat? răspunse el neîncrezător. Nu sunt niciodată tulburat.

– Nu vă folosiți logica, spuse ea. Vreți să păstrați povestea asta sub tăcere, nu?

– Desigur, eu...

– Eu aș atrage mult mai puțin atenția decât dumneavoastră, îl întrerupse ea nerăbdătoare. Nu puteți să puneți întrebări despre doi copii fără să stârniți curiozitatea. Totul la dumneavoastră urlă cine și ce sunteți. Veți acționa plictisit și veți părea sarcastic, vă veți comporta în felul ăsta superior și veți presupune pur și simplu că dumneavoastră comandați. Va fi limpede pentru toată lumea cine sunteți, de parcă ați avea un semn în frunte, care vă declară titlul și antecedentele.

– Știu cum să fiu discret, spuse el.

– Nu știți să fiți obișnuit, spuse ea.

„De parcă *ea* poate să fie obișnuită, cu asemenea chip și trup", se gândi Benedict. „Toate capetele se vor întoarce după ea. Bărbații i-o vor lua pe urme, cu limbile pe afară."

Benedict își încleștă pumnii. Ea, ieșind după lăsarea întunericului, călătorind singură, într-o trăsură închiriată, fără să fie însoțită, fără nici măcar vreo slujitoare...

De neconceput.

– Nu puteți să călătoriți singură, spuse el cu accentul glacial pe care oricine altcineva l-ar fi luat drept sfârșitul discuției.

– Am călătorit singură în ultimii trei ani, spuse ea.

Voia să o scuture bine. Își descleștă mâinile și se sili să aibă răbdare.

– Erați cu fiica dumneavoastră, spuse el. Oamenii se poartă altfel cu femeile singure decât o fac cu mamele care călătoresc cu copiii lor.

– E absurd, spuse ea și se întoarse brusc. Să mă cert cu dumneavoastră e o pierdere de vreme. Am să fac cum mi-am propus.

Se îndreptă spre mormanul de obiecte de pe podea și începu să le împacheteze.

Spusese că era pe cale să plece la un cămătar.

Benedict se întrebă cum putea să o oprească, în afară să o lase lată cu un pumn, să o bage într-o cămașă de forță sau să o lege de o mobilă grea.

– Încetați, spuse el, pe un ton pe care de obicei îl păstra pentru deputații gălăgioși. Lăsați-l în pace pe cămătar. Ne aliem forțele.

– Nu putem să...

– Nu dai de ales, femeie încăpățânată, spuse el. Mai bine mă las spânzurat decât să te las să pleci singură.

Câtă vreme el așteptă ca ea să își ia boneta, haina și orice alte obiecte pe care le considera necesare, Benedict încercă să refacă legătura dintre limbă și creier.

Nu le vorbea *niciodată* așa femeilor.

Avea mereu răbdare cu ele.

Dar ea...

Ea era o problemă.

Lucrurile nu se îmbunătățiră când ea ieși din casă, după ce se oprise pentru o clipă ca să vorbească cu doamna Briggs.

– O cabrioletă? întrebă ea, oprindu-se pe trepte ca să cerceteze trăsura care stătea pe marginea drumului. O trăsură deschisă?

– V-ați gândit că iau o trăsură cu patru cai? spuse el. Credeți că mi-aș dori să iau un vizitiu într-o asemenea călătorie?

– Dar nu merge, zise ea. E prea elegantă.

– E închiriată, are nevoie să fie vopsită și are cel puțin zece ani, răspunse el. Nu aveți nici cea mai vagă idee despre ce înseamnă elegant. Urcați.

Îl apucă de braț, cu privirea ațintită spre Thomas, care ținea caii.

– Nu putem să călătorim cu un slujitor, comentă ea.

„Răbdare", se sfătui Benedict în gând.

– Cineva trebuie să aibă grijă de cai, spuse el cu calm. Nici nu veți ști că e cu noi. Va sta pe locul din spate, privind peisajele și gândindu-se la ale lui.

Îl trase de braț, ca să îl atragă spre ea, și se ridică pe vârfuri ca să îi șoptească la ureche:

– Ați fost teribil de tulburat dacă l-ați adus aici. Slujitorii sunt niște bârfitori cumpliți, mai rău ca babele. Mâine, pe vremea asta, toată lumea din Londra va ști ce-ați făcut și cu cine.

Răsuflarea ei gâdilă urechea lui Benedict. Era extrem de conștient de mâna subțire care îi strângea brațul.

O ridică și o aruncă pe bancheta trăsurii. Când se așeză lângă ea, îi spuse:

– Să vă reamintesc că suntem în secolul al XIX-lea, nu al IX-lea? Tipul ăsta de comportament nu mai e la modă de când au dispărut zalele și basmalele.

Thomas se așeză în grabă pe scaunul slujitorului.

Benedict mână caii să o ia din loc înainte să îi răspundă.

– Nu sunt obișnuit să mă explic, doamnă Wingate, începu el.

– Evident, spuse ea.

Dădu să scrâșnească din dinți. Se opri și își aminti regula: „Femeile și copiii, având creiere mai mici și, deci, o capacitate mai redusă de raționare, necesită mai multă îngăduință".

Apoi îi spuse cu răbdare:

– Thomas nu e un slujitor instruit în Londra. E un om de la țară, care a crescut pe proprietatea familiei mele, din Derbyshire. Chiar dacă nu e lacheu, e la fel de priceput la cai, precum oricare altul

dintre rândașii mei. L-am luat cu toată încrederea în slujba mea cu săptămâni în urmă, când Peregrine și-a început lecțiile de desen. Nu i-aș fi încredințat o chestiune atât de delicată dacă nu aveam deplină încredere în discreția lui.

Doamna Wingate scoase un sunet înfuriat, se îndreptă și mai tare și își încrucișă mâinile în poală.

– Vă cer iertare că v-am pus la îndoială raționamentul, spuse ea. La urma urmei, pe mine nu mă afectează cu nimic dacă se dovedește că vă înșelați. Nu eu sunt responsabilă pentru moștenitorul și singurul fiu al marchizului de Atherton. N-am să cad eu de pe piedestal dacă lumea află nu doar că i-am permis, ci i-am și încurajat nepotul să se asocieze cu cea mai scandaloasă dintre ființe. Nu sunt eu cea care...

– Îmi doresc să fiți cea care a auzit de regula care spune că tăcerea e de aur, spuse el.

– Nu sunt politician, replică ea. Sunt obișnuită să spun ce gândesc.

– Aș fi crezut că grijile pentru fiica dumneavoastră v-ar ocupa total gândurile.

– Mă îndoiesc serios că Oliviei i se va întâmpla ceva rău, spuse mama ei. Mi-aș dori doar să spun la fel și despre cei care îi vor ieși în cale.

Capitolul 7

Chiar dacă brișca era mai mare decât un mijloc de transport pe care oamenii îl doreau ca să rămână anonimi, Bathsheba fu nevoită să recunoască că avea anumite avantaje, precum viteza și ușurința cu care se conducea.

Se opriră aproape de Hyde Park Corner cu puțin timp înainte ca clopotele bisericii să bată ora șase.

Deși nu era la fel de aglomerată ca în timpul zilei, zona nu era deloc pustie. Sacagiul căra în continuare găleți la birjele aliniate pe marginea drumului. Câțiva soldați bârfeau sub un felinar. O lăptăreasă își căra gălețile goale înapoi la Knightsbridge. Paznicul de la barieră avea să-și continue lucrul toată noaptea.

Măcar unii dintre oamenii aceia fuseseră acolo în după-amiaza aceea. Dacă Olivia trecuse pe acolo, unii dintre ei ar fi observat-o.

Prin urmare, aici, Bathsheba coborî, în vreme ce Rathbourne își văzu de drum, după cum încuviințase, în cele din urmă și nu foarte grațios, să facă după o ceartă scurtă și aprigă. Urma să se întâlnească mai apoi cu el ceva mai departe pe drum, în partea opusă de Horse Barracks.

Primul om cu care vorbi era sacagiul. O recunoscu cu ușurință pe Olivia. Nu era singurul. După cum era de așteptat, fata făcuse o scenă.

Nu după mult timp, Bathsheba urca din nou în trăsură.

– Deci? întrebă Rathbourne.

– Așa-zisul însoțitor al fiicei mele, Nat Diggerby, a fost dus mai înainte la judecător pentru că a provocat un scandal, spuse ea. Olivia, în cel mai pur stil DeLucey, l-a lăsat baltă și a găsit alt nătăfleț. Un vânzător de plăcinte a auzit-o pe fiica mea spunându-i unui tânăr fermier o poveste sfâșietoare despre o mamă bolnavă. Descrise scena ce urmase și adăugă: Lord Lisle trebuie să aibă o doză de galanterie. Olivia l-ar fi lăsat în urmă fără să se gândească de două ori. Dar se pare că cineva i-a insuflat un sentiment de responsabilitate.

Bănuia cu tărie că acel cineva era Rathbourne. În ciuda felului ușuratic de a vorbi al băiatului, ea simțise o legătură puternică între ei, încă de la început. Furia lui împotriva metodei lui Lord Atherton de a se ocupa de Lisle arătase foarte clar cât de important era nepotul lui pentru Rathbourne. Fapta nebunească a Oliviei putea să primejduiască relația lor.

„Tipic", se gândi Bathsheba posomorâtă. De fiecare dată când un Îngrozitor DeLucey apărea în poveste, viața cuiva urma să se schimbe – și rareori în bine.

– Deși părinții lui nu și-au dat seama, Peregrine este matur pentru vârsta lui, spuse Rathbourne când mână caii. I s-ar părea de neconceput să îi permită unei fete de doisprezece ani să călătorească total neprotejată.

– În clasele inferioare, o fată de doisprezece ani este pe deplin adultă, spuse Bathsheba. Olivia nu a dus o viață protejată. Ba, mai mult, a moștenit talentul familiei mele de a vorbi sau înșela ca să iasă din încurcătură. Povestea cu mama bolnavă este un exemplu perfect. Mă întreb de ce irosesc bani ca să o trimit la școală când ea ar putea

să facă o avere din scrisul melodramelor pentru scenă și pentru ziarele de scandal.

El aruncă o privire spre ea.

– Nu puteți fi așa rece și cinică, spuse el. Nu vă cred.

– Nu poți să fii îngăduitor cu Olivia, replică ea. Nu va face decât să profite. E un copil îngrozitor. Poți fie să accepți starea de fapt, fie să trăiești în iluzie și să o vezi cum se duce naibii. Refuz să o las să se ducă naibii. Prin urmare, nu pot să fiu sentimentală cu ea sau să pretind că e o fată normală.

Urmă un moment de tăcere. Bathsheba o lăsă să se prelungească. Firește, duritatea ei îl șocă. Fiind un bărbat din rândul aristocrației, nu avea habar ce însemna să crești un copil dificil. Puține femei din clasa lui aveau vreo idee. Altcineva avea grijă de copiii lor.

Nu sublinie acest detaliu. Nu voia ca lui să îi pară rău pentru ea. Nici măcar nu-și dorea să o placă – în orice caz, partea rațională din ea nu și-o dorea. Bathsheba cea rațională era bucuroasă că criza de față îi făcuse să se certe. Ostilitatea avea să îi țină la o distanță sigură unul de celălalt.

După un timp, el vorbi. Mai curând bombăni.

– Au plecat în căruța unui fermier, ați spus. Ați aflat cumva și încotro?

– Fermierul s-a oferit să îi ducă la Brentford, zise ea. Trebuie să se îndrepte spre Bristol.

– Bristol este un loc ciudat în care un pirat să își îngroape comoara, spuse el.

– Nu există nici o comoară, spuse ea. E o legendă, nimic mai mult. Nici Edmund DeLucey n-a fost chiar un pirat. I-am explicat asta Oliviei la nesfârșit. Risipă prețioasă de energie.

– Și adevărul e că...?

– Da, străbunicul meu a avut ideea de a se face pirat, răspunse ea. Dar a renunțat repede. Edmund era un dandy sau un filfizon – sau oricum li se spunea pe vremuri. Descoperise că pirații erau cruzi, prost îmbrăcați și niște brute murdare. Deloc în stilul lui Edmund. În plus, pentru că erau departe de a fi inteligenți, mereu să lăsau schilodiți, tăiați în bucăți, înecați și spânzurați. Contrabanda i s-a potrivit mai bine lui Edmund. Să se joace de-a șoarecele și pisica cu autoritățile era foarte distractiv pentru el. Era îndeosebi încântat să dea lovituri îndrăznețe la gura râului Severn, la câțiva kilometri de reședința strămoșească a familiei.

– Ah, chiar așa, spuse Rathbourne. Am uitat. De ceilalți... hmm... DeLucey...

– De cei buni, adăuga ea.

– Cei mai puțin interesanți, spuse el. Dacă-mi amintesc bine, locul de veci al străbunilor e aproape de Bristol.

– Fiecare membru din familia mea știe unde este Throgmorton și cunoaște tot despre acel loc, deși știu prea bine că nu e indicat să se apropie la mai mult de o sută de kilometri, spuse ea. Între timp, nu obosesc niciodată să se laude cu Edmund DeLucey. Poate și pentru că Jack avea o parte răzvrătită în el, nu obosea niciodată să mai audă despre el. A început să repete poveștile Oliviei atunci când era copilă. Aventurile lui Edmund se aflau printre poveștile pe care i le spunea înainte de culcare. Am presupus că, pe măsură ce a crescut, a trebuit să-și dea seama că, de fapt, comoara îngropată e o închipuire, ca în poveștile din *O mie și una de nopți*.

– Într-o asemenea situație, o comoară nu e complet de neimaginat, spuse Rathbourne. Un contrabandist ar putea cu ușurință să strângă o avere.

– Ar putea, spuse ea. Dar de ce să o îngroape?

– Asta pare ciudat, răspunse el.

– Nu are sens, spuse ea. Edmund era un pierde-vară. De ce să o îngroape când putea să o cheltuiască? Am insistat pe detaliul ăsta în repetate rânduri. Nu pot să vă spun de câte ori noi trei am avut același schimb de replici. Devenise un joc la ora de culcare. „Unde crezi că și-a ascuns comoara Edmund DeLucey, mama?" întreba Olivia când o băgam în pat. „Oamenii ca el nu-și îngroapă comoara", spuneam eu. „O cheltuiesc cât pot de repede, o beau, o joacă la jocuri și o dau pe femei." Apoi îl întreba pe Jack: „Tu unde crezi că și-a îngropat comoara, tată?" Iar Jack îi răspundea: „Chiar sub nasul familiei lui. Dacă eram în locul lui, acolo o ascundeam. Mă duceam în toiul nopții și o ascundeam la temelia mausoleului unde se odihnesc toți venerații mei strămoși: toate câștigurile mele păcătoase, pe pământ sfințit. Și aș râde la nesfârșit de fiecare dată când m-aș gândi la asta".

Îl auzi pe Rathbourne trăgând aer în piept.

– Vă șochez, Excelență? întrebă ea.

Ajunseră la bariera Hogmire Lane. El opri trăsura.

– Ei bine, da, chiar mă șocați, răspunse el ușor. Soțul dumneavoastră își punea copilul la culcare. Îi spunea povești. Uimitor.

Paznicul de la barieră văzuse prea multe căruțe ca să-și amintească una în mod special, cu sau fără pasageri tineri.

Totuși, acela era drumul obișnuit spre Brentford, așa că Benedict continuă. Spre supărarea lui, fu nevoit să o să facă într-un ritm cu mult mai lent. Bucata aceea de drum, chiar dacă pavată cu pietre și, prin urmare, mai puțin prăfuită decât partea pe care tocmai o traversaseră, era și mult mai îngustă și mai aglomerată.

Benedict încercă, după cum încercase înainte, să se concentreze pe condus, un lucru mereu nesigur după lăsarea întunericului. Lanternele cabrioletei o luminau într-o oarecare măsură, dar nu și drumul ce se întindea înaintea lor. Felinarele de pe stradă reflectau o lumină slabă. Încercă să-și păstreze ochii și mintea la drum, în vreme ce vocea Bathshebei Wingate vibra în jurul lui.

Era obișnuit să lase vocile femeilor să tot sporovăiască în jurul lui, în timp ce mintea lui se lupta cu probleme importante: văduvele și veteranii de război, lipsurile metodelor actuale ale forțelor de ordine și ciudățeniile legii engleze.

Nu putea să-și facă mintea să o lase pe Bathsheba Wingate. Îi asculta fiecare cuvânt. Nu putea să o ignore. Era mult prea conștient că ea se afla lângă el pe banchetă: pe bancheta care nu era destul de mare.

Când cabrioleta era în mișcare, singurul mod de a nu se atinge era să îmbrățișezi laterala trăsuricii, lucru pe care putea cu greu să îl facă atunci când conducea, chiar dacă nu ar fi fost ridicol, cum, de fapt, era.

Așa că se atingeau, des, șoldul lui apăsându-se iute pe al ei, coapsă atingând ușor coapsă.

Iar fiecare atingere îi amintea de ultima dată când se atinseseră: de sărutul din urmă cu câteva săptămâni... De gustul gurii ei, de mirosul pielii și de foamea nebună pe care ea o trezea înăuntrul lui.

Ca să-și distragă atenția de la sensibilitatea fizică, se concentră pe ce spunea ea. Rezultatul era că acum își dorea să afle mai multe despre Jack Wingate. Imaginea pe care i-o creiona ea nu se potrivea cu cea pe care o zugrăvise societatea: victimă a unei sirene lipsite de inimă, un om distrus de o pasiune fatală.

Benedict își imaginase un om distrus care trăia într-un exil singuratic de lumea căreia îi aparținea pe bună dreptate.

Jack Wingate cel despre care vorbea ea părea să fi fost un bărbat care ajunsese acolo unde îi fusese cu adevărat locul. De fapt,

remarcile lui despre îngroparea comorii îl făceau să pară mai curând un Îngrozitor DeLucey. Intrigat, Benedict își dori să cerceteze el personal.

Se pricepea de minune la cercetarea subtilă și la manevrarea altora spre un discurs nechibzuit. Dar acesta era strict cazul pentru scopurile politice. Se justifica dacă era folosit pentru susținerea cauzelor demne sau pentru zdrobirea adversarilor.

Folosirea unor asemenea metode într-o discuție personală era dezonorantă. „Să te bagi în chestiunile personale ale altora este ocupația preferată a minților înguste."

Desigur, el nu își dorea niciodată să ofere detalii despre propria lui viață. Problema era că apropierea de ea devenea o distragere a atenției și o enervare constantă, iar cuvintele îi scăpară înainte ca mintea lui enervată și distrasă să le analizeze așa cum se cuvenea.

De aceea, la scurt timp după ce trecură de Kensington House și o mulțime de trăsuri îi obligară să se oprească, spuse:

– Sunt profund șocat. Am crezut dintotdeauna că dădacele te pun în pat și-ți spun povești înainte de culcare. Tații, la rândul lor, vor să știe de ce ți-ai legat fratele mai mic de pat și i-ai tăiat aproape tot părul cu un briceag.

Abia dacă rosti cuvintele, că își dori să nu o fi făcut. Dar nu mai avea timp să se frământe. Se făcu loc în mulțimea compactă de trăsuri, iar el ghidă iute cabrioleta spre și prin spațiul ivit.

Deși concentrată pe manevră, simți cum ea se mișcă pe banchetă și se întoarse spre el. Era conștient de privirea ei pe chipul lui, de parcă și-ar fi pus mâna acolo, și știu că ea nu ratase nici un cuvânt.

– De ce ați făcut-o? întrebă ea.

– Ne prefăceam că eram în coloniile americane, răspunse el, străduindu-se să adopte un ton de amuzament calm. Eu eram o căpetenie a pieilor roșii.

El fusese *mereu* un reprezentant al pieilor roșii, pentru că era cel brunet.

– Geoffrey era prizonierul meu englez, și l-am scalpat.

Ea râse, iar sunetul acela păcătos și obsedant aproape că îl făcu să zâmbească.

– N-ați fost copilul perfect, spuse ea.

– În nici un caz, replică el. *Urâse* buclele și ochii aurii ai lui Geoffrey și înfățișarea lui angelic de drăgălașă. L-aș fi scalpat și pe Alistair,

dacă puteam să pun mâna pe el. Dar el era la adăpost cu vreo dădacă, altundeva.

Ea nu spuse nimic. Nici el nu trebuia să spună ceva, dar continuă:

– Dădacele le spuneau fraților mei „îngerași de aur", continuă el. Nu erau nici pe departe niște îngeri, dar așa erau văzuți.

– Trebuia să le scalpați și pe dădace, spuse ea. Pentru prostie.

– Eram un copil, nu aveam mai mult de opt sau nouă ani. Geoffrey și Alistair erau blonzi, iar eu brunet. Dacă ei erau îngerași de aur, eu ce eram?

– La ce altceva să vă fi gândit? spuse ea înflăcărată. În locul dumneavoastră, făceam exact același lucru.

El îi aruncă o privire.

– Nu, n-ați fi făcut la fel.

– Pentru că sunt femeie? întrebă ea, cu sprâncenele ridicate.

– Fetele nu se comportă așa.

– Cât de puține știți despre genul meu, comentă ea. Toți copiii sunt mici sălbatici, până și – sau poate *mai ales* – fetele.

– Nu toți copiii, spuse el. În orice caz, nu pentru mult timp. Sigur nu atunci când sunt cei mai mari. De îndată ce apare următorul copil, începem să avem responsabilități. Nu mai suntem chiar copii. „Trebuie să ai grijă de fratele tău, Benedict", îmi spuneau. „E mai mic decât tine." Sau: „Tu trebuie să știi mai bine, Benedict", mai spuneau. „Tu ești cel mai mare."

– Așa spunea tatăl dumneavoastră?

– Mai mult sau mai puțin. Cu excepția sfârșitului, îmi amintesc puține din morala lui. Atunci ofta și spunea că și-ar fi dorit să aibă fete.

– Asta a fost pur și simplu exasperare părintească, spuse ea. Puțini bărbați – și nu nobili – și-ar dori să aibă fete, în loc de băieți.

– A vorbit serios, zise Benedict. A spus-o de nenumărate ori de atunci.

– Încă o spune?

– Da.

– De ce? Ați trecut cu toții de vârsta copilăriei. Sunteți mari acum.

– Nu spre satisfacția lui, spuse Benedict.

Ea se întoarse cu totul spre el și îl privi lung.

– Nici dumneavoastră? Lord Perfecțiune?

– Sunt perfect după standarde rezonabile, spuse Benedict. Standardele tatălui meu nu sunt rezonabile. Nimic la tatăl meu nu e rezonabil. Nu sunt sigur dacă ceva la el e măcar uman. Și adăugă repede: În orice caz, el nu a spus povești înainte de culcare. Nu știam că părinții fac așa ceva.

– Atunci, e puțin probabil ca părinții lui Jack să o fi făcut, spuse ea. Îngrozitorii DeLucey trebuie să-l fi corupt.

– Nu neapărat, spuse Benedict. Ați zis că era un răzvrătit. Poate, asemenea lui Peregrine, soțul dumneavoastră își dorea alt fel de viață. Poate că era în firea lui să fie ieșit din tipare.

Și, printre DeLucey, Jack Wingate trebuie să fi experimentat genul de libertate de care n-ar fi putut niciodată să se bucure în societatea respectabilă. Găsise o lume lipsită de reguli.

– Firește, nu a avut probleme cu adaptarea, spuse ea. Totuși, putea să facă diferența dintre adevăr și ficțiune. Nu sunt sigură că puteau și rudele mele. Deapănă povești mărețe, și poate că minciunile lor sunt atât de convingătoare pentru că ei înșiși le cred. Cred că e valabil și pentru Olivia. Doar așa pot să explic expediția asta nebunească a ei.

– Are nevoie de o guvernantă, spuse el – și se blestemă imediat pentru cuvintele rostite.

Spusese un lucru postesc. De ce să nu îi sugereze o grămadă întreagă de slujitori, dacă tot venise vorba – și o casă la țară, departe de Londra și de influențele ei dăunătoare?

Cu fața aprinsă, el aștepta din partea ei vreun comentariu sarcastic, legat de capacitatea clasei superioare de a uita.

– N-aș putea să fiu mai de acord, zise ea și îl uimi, așa cum o făcea cu atâta ușurință. E următorul lucru de pe lista mea. Domnișoara Smithson are o școală bună, dar nu e același lucru. Eu am avut guvernantă. Un dragon. Până și tatălui meu îi era frică de ea. Dar asta și era ideea. Dacă nu putea să-l intimideze pe tata, nu avea nici o șansă să mă impresioneze pe mine în vreun fel.

– Vreți să spuneți că nici dumneavoastră n-ați fost un copil cuminte? întrebă el.

– De la cine să învăț să fiu cuminte? replică ea.

– Trebuie să fi învățat de la cineva, spuse el. Sunteți o lady.

Ea se întoarse și se uită din nou înainte, cu mâinile îndoite în poală.

– Sunteți, spuse el. Nu există loc de îndoială – și sunt un expert în domeniu.

– Trebuia să fiu o lady, zise ea încordată. Mama avea ambiții mari pentru mine.

– De aceea și guvernanta dragon, spuse el.

– Trebuie să recunosc că am ambiții pentru Olivia.

– Vreți să nu dea de naiba, spuse el și ocoli o trăsură mânată neîndemânatic. E o ambiție nobilă.

– Nu trebuie să fiți delicat. Pot să-mi imaginez la ce vă gândiți.

– Mă îndoiesc, spuse el.

Nici el nu era sigur la ce se gândea. Era conștient de drumul aglomerat și de nerăbdarea pe care i-o provoca întârzierea. Era conștient de teama pentru Peregrine și Olivia, de neliniștea pentru trecerea timpului și lăsarea nopții.

Era conștient de femeia așezată lângă el, de căldura și apropierea ei fizică... Și, poate chiar mai periculos de atât, de fascinația lui pentru ea, pentru ce spunea și cum funcționa mintea ei.

Mintea ei! Mintea unei femei!

Dar nu mai era cale de întoarcere. Era mult prea conștient de sporirea intimității mentale și prea tulburat de aceasta pentru a se preface că nu exista. Era mult prea conștient de ceva din aer – sau din întuneric ori din ea – care îl făcea să lase garda jos și să spună lucruri pe care nici prin vis nu le-ar fi spus cuiva, cu atât mai puțin unei femei.

În același timp, era conștient de o distanță întinsă cât un ocean care se desfășura între ei și de o furie ce aproape semăna cu disperarea, căci lui nu-i era permis să treacă peste distanța aceea. Poate că furia îl îngrijora cel mai mult.

În orice caz, era mult prea mult. Nu putea să gândească, pentru că avea nevoie de ordine ca să se gândească, iar în clipa aceea avea dezordine, haos.

– Mama era hotărâtă să mă vadă măritată într-o familie nobilă, spuse ea, cu vocea încordată și trupul încă înțepenit pe bancheta de lângă el. Trebuia să fiu cheia care să le deschidă Îngrozitorilor DeLucey ușa lumii bune.

Tonul și postura îi spuneau lui Benedict mult mai mult decât cuvintele ei despre cât o costase ambiția mamei ei. Fusese rănită – sau poate rușinată –, chiar profund, căci, altfel, Bathsheba Wingate ar fi vorbit în felul ei hazliu. Benedict voia să știe mai multe... Dar Rațiunea îi spunea că era mai bine să nu știe. Și așa simțea prea multe pentru ea.

– Toate mamele vor ca fiicele lor să se mărite bine, spuse el și vorbi nepăsător, în speranța de a face discuția să devină mai relaxată. Complotează, fac planuri și sunt complet lipsite de scrupule. Se opri. În privința asta, și tata face la fel.

Ea tresări.

– *Tatăl* dumneavoastră?

– Știu, spuse Benedict. E șocant. Dar nu se oprește din manevrele lui la politică. A stabilit că toți frații mei trebuie să se însoare cu femei bogate – și până acum i-a ieșit. Până și Rupert, pe care l-a declarat o cauză pierdută.

– Și dumneavoastră? întrebă ea.

– Oh, eu am fost mereu scutit de considerații financiare vulgare, răspunse el. Voi moșteni totul.

Subiectul păru să îi distragă atenția de la nefericirea ei profundă, căci postura i se relaxă un pic.

– Toate mamele trebuie să-și fi împins fiicele spre dumneavoastră, spuse ea. Probabil încă o fac.

El ridică din umeri.

– Atunci, nu sunt sigur că observam mamele și doamnele de companie care complotau și făceau planuri. E mai evident acum, privind din afară. Nu m-am gândit la asta, dar trebuie să fie greu pentru fete – măcar pentru cele care au o urmă de sensibilitate sau de inteligență. Nu că observam eu subtilitățile la vremea aia. Mai întâi le remarcam chipurile și siluetele, apoi dacă vocea le era sau nu plăcută și mai apoi comportamentul.

El o simți relaxându-se și îi simți privirea revenind spre chipul lui.

– Râdeți de mine, spuse ea. Vorbiți de parcă să găsești o soție e același lucru cu a-ți alege un cal la – cum se numește casa de licitații? – Taver...

– Tattersall, spuse el.

– La Tattersall, atunci. Așa văd bărbații faimoasele întâlniri de la Almack? Nu luați în considerație caracterul sau personalitatea fetelor?

– Dacă n-ar fi fete cu o reputație bună, nu s-ar găsi pe piața căsătoriilor, spuse el. Și cu siguranță n-ar fi acceptate la Almack.

N-ar fi visat să caute o fată care nu era acceptată acolo. Faptul că nu era obligat să se însoare pentru bani nu însemna că moștenitorul lui Lord Hargate se putea însura cu cine poftea. Sau când poftea. Benedict știa regulile, știa ce se așteptă de la el.

Și Ada? Respectase regulile sau își urmase inima? Habar nu avea – și asta spunea totul, nu?

– Cu alte cuvinte, erau fete virgine din familii bune, și asta era tot ce trebuia să știți despre caracterul lor, spuse doamna Wingate. Exemplare pursânge...

– Sunt moștenitorul contelui de Hargate, o întrerupse el tăios. Nu aveam luxul de a mă lăsa impresionat de oricine, dacă aici vreți să ajungeți.

– N-am vrut să spun asta, zise ea. Vorbiți despre căsătorie, un angajament pe viață, și totuși iubirea nu intră în povestea asta.

– Ce absurd, spuse el. N-aș putea să umblu prin lume ca unul dintre eroii lui Byron, căutându-mi iubirea vieții, dacă există așa ceva.

– Cum rămâne cu *omul potrivit* al vieții dumneavoastră? întrebă ea. Ce-ați zice de o prietenă sau de o parteneră? Doamne Sfinte, Rathbourne, cum ați ales?

– Nu văd de ce-ar conta povestea asta pentru dumneavoastră, spuse el, pe tonul glacial învățat de la tatăl lui. Era renumit pentru că-și lăsa victimele lipsite nu doar de cuvinte, ci și, în anumite cazuri, de poftă de viață.

Ea îi ignoră cuvintele cu un gest făcut de o mână subțire și înmănușată.

– Nu fiți naiv, îi spuse. E foarte interesant. Mă simt ca un vizitator pe un tărâm exotic, încercând să înțeleg stilul de viață al localnicilor. Eu n-am ales. Aveam doar șaisprezece ani, și pur și simplu m-am îndrăgostit până peste urechi. Dar e greșit din partea mea să vă iau la întrebări. În mod evident, subiectul e prea dureros pentru dumneavoastră ca să vorbiți despre asta. Tonul ei se domoli. Am uitat că nu sunteți văduv de multă vreme.

Inima lui Benedict bătea cu putere, și avu nevoie de tot autocontrolul ca să nu transmită agitația, prin hățuri, și cailor. Din fericire, ajunseră în cele din urmă la bariera Kensington. Înfuriat, așteptă ca portarul să ia banii și să deschidă bariera.

Aceasta se deschise, în sfârșit. În vreme ce trecu de barieră, Benedict își aminti tardiv de Thomas. Uitase cu totul de lacheul care stătea în spatele cabrioletei. Simți că-i ardeau urechile când își reaminti dezvăluirile despre frații lui mai mici.

Nu conta că era imposibil ca lacheul să fi auzit ceva din discuția lor peste zgomotul constant al roților și peste tropotul copitelor

pe pietrele de pavaj, peste sforăiturile și nechezatul cailor, peste nemulțumirile și înjurăturile vizitiilor. Benedict era prea supărat ca să fie rezonabil.

– Nu trebuie să vă reamintesc, mormăi el, că nu suntem singuri.

– V-am spus să nu vă aduceți slujitorul, spuse ea cu răceală.

– Îmi doresc să nu vă fi adus pe dumneavoastră, replică el. Dumneavoastră... La naiba! M-ați făcut să uit să-l întreb pe paznic de copii.

Opri trăsura. Înainte să îi ceară lui Thomas să se ocupe de asta, ea sări jos.

– Întreb eu, spuse ea. Sunteți prea agitat.

Fără să i se spună, Thomas sări din trăsură ca să se ocupe de cai.

Între timp, fără să mai arunce o privire înapoi, doamna Wingate se îndreptă spre barieră, cu șoldurile legănându-se în cel mai provocator mod cu putință – spre marea încântare a adunăturii de bărbați, care efectuau manevre chinuitoare cu trăsurilor lor ca să îi facă ei loc.

Benedict nu aștepta să vadă câte ciocniri provoca – nici nu trase din vreo trăsură pe vreunul dintre bărbați și nu îi izbi de un zid, pentru că era un lucru nedemn și exact genul de lucru pe care l-ar fi făcut Rupert –, ci o prinse din urmă din câțiva pași rapizi.

– Nu sunt agitat, spuse el. Sunt perfect capabil să...

– Nu trebuia să o menționez pe Lady Rathbourne în felul ăla necugetat și ușuratic, spuse ea. Îmi cer iertare.

– Nu e nevoie să deveniți sentimentală, spuse el. Ada a murit acum doi ani... și ea... Scoase un oftat supărat. Oh, foarte bine. Era o străină pentru mine. Iată, inima dumneavoastră delicată și-a găsit alinarea?

Bathsheba își dori să nu fi răspuns la ușă în seara aceea.

Rathbourne se dovedea a fi chiar mai inoportun decât se temuse. Poate ar fi suportat cu o anumită liniște apropierea fizică. Proximitatea mentală provoca niște crăpături primejdioase în sistemul ei de apărare.

– Nu, nu mă simt deloc alinată, pentru că vorbiți prostii, spuse ea. Cât timp ați fost căsătoriți?

– Șase ani, spuse el.

– Atunci, soția dumneavoastră nu putea să fie o străină. Se opri din mers. Trebuie să insist să reveniți la trăsură. Atrageți mult prea mult atenția.

El se uită în jurul lor, la trăsurile care treceau de barieră.

– Din câte pot să constat, spectatorii sunt toți bărbați, spuse el, și se uită cu toții la dumneavoastră.

– Sunt pur și simplu o marfă bună pentru ei, replică ea. În vreme ce se uită gură-cască la mine, mintea lor nu funcționează. Vreți să înceapă să gândească... și să se întrebe cine e aristocratul ăsta care merge în urma mea și mă privește amenințător?

El o mai privi amenințător o vreme, făcu o plecăciune bruscă, se întoarse și se îndreptă spre trăsură.

O aștepta la trăsură, cu ceasul de buzunar în mână, când ea se întoarse, după câteva minute.

– Ei bine? întrebă el.

– Suntem tot în direcția bună, răspunse ea.

Se urcă grăbită în trăsură înainte ca el să o împingă sus. Nu era vorba că îi displăcea să fie azvârlită în felul acela imperios. Problema era că îi plăcea prea mult: ușurința cu care o ridica, puterea și căldura pe care le simțea răspândindu-se dinspre el și, mai presus de toate, senzația mâinilor lui pe ea.

Mult prea primejdios. După câte se părea, fusese incapabilă să șteargă din amintire sărutul din urmă cu câteva săptămâni. Își amintea mult prea bine senzația mâinii lui pe ceafa ei și efectele simultane ale acelei atingeri simple asupra ei, asupra voinței, moralei și asupra mușchilor care cedau.

O clipă după aceea, se așeză cât putu de aproape de partea ei de trăsură, cât de discret putu, și porniră iar la drum. De data asta, călătoriră într-un ritm mai rapid. Drumul deveni mai puțin aglomerat. În vreme ce el se concentră pe drum, ea îi spuse ce aflase de la paznicul barierei.

Se dovedi că îl cunoștea pe fermierul descris de ea. Numele lui era Jarvis, și călătorea regulat de la Brentford la Londra și înapoi. Deși paznicul nu putuse spune exact când trecuse pe acolo, estimase că fusese cu vreo oră sau două mai devreme. Își amintise vag copiii din căruță, dar nu le acordase vreo atenție deosebită. Jarvis călătorea des cu copiii lui sau cu ai vecinilor.

– În situația asta, n-are rost să ne oprim să întrebăm de ei până nu ajungem la Brentford, spuse Rathbourne. Dacă nu întâlnim prea

mulți negustori, căruțe și trăsuri, putem să ajungem cu ușurință acolo până în ora opt. În clipa asta, ar putea să fie cu vreo oră înaintea noastră. Avem mari șanse să îi găsim înainte să negocieze altă călătorie – o sarcină mult mai grea într-un sătuc ca Brentford decât în aglomerația de la Hyde Park Corner. Dacă nepotul meu n-a reușit să o convingă pe fiica dumneavoastră să se întoarcă, va fi în curând conștient că sunt pe urmele lui, caz în care își va folosi ingeniozitatea ca să își încetinească înaintarea.

– Sună rezonabil, spuse ea. Problema e că Olivia nu e rezonabilă.

– Are doisprezece ani, spuse Rathbourne. Nu are bani, iar tovarășul ei nu este de acord cu călătoria. Chiar dacă se afla într-o situație mai avantajoasă decât asta, nu poate să ajungă așa departe în doar câteva ore.

Peregrine descoperi în curând că ar fi reușit cu mai mult succes să o încetinească pe Olivia Wingate dacă restul oamenilor nu ar fi fost atât de naivi.

Fermierul le sugerase să se oprească la hanul Pigeons din Brentford și spună proprietarului numele lui, căci urma să aibă grijă de ei și să-i ajute să găsească o cursă spre vest.

Peregrine hotărî să insiste să se oprească acolo ca să mănânce. Așa câștiga timp ca să găsească o cale prin care să îi lase un mesaj unchiului Benedict.

Sigur Lord Rathbourne își dăduse seama de ceva timp că Peregrine lipsea. Din păcate, nu avea multe indicii. Dacă Peregrine s-ar fi gândit că nu avea să reușească să o recupereze pe domnișoara Wingate, i-ar fi lăsat indicii. Nu se gândise.

Totuși, unchiul fiind atât de deștept, avea să își dea repede seama de ce se întâmplase. Fără îndoială, era deja pe urmele lor.

La urma urmei, crima era unul dintre interesele favorite ale Excelenței Sale. Cunoștea toți polițiștii de pe Bow Street și metodele prin care îi prindeau pe tâlhari. Studiase numeroși oameni cu reputație proastă și infractori de-a lungul anchetelor lui parlamentare. Să îi găsească pe domnișoara Wingate și pe Peregrine avea să fie o joacă de copii.

Dacă Peregrine pierdea destul de mult vremea, unchiul lui avea să îi prindă din urmă.

Problema era că Olivia nu se duse direct la han. Mai întâi, rămase pe marginea drumului, așteptând să se golească. Apoi, spre groaza

lui Peregrine, își scoase rochia. Pe dedesubt purta haine de băiat. Din șalul în care își ținea lucrurile scoase o șapcă, și-o puse pe cap și își ascunse părul înăuntru. Își strânse rochia și o băgă în șal, apoi legă pachetul la loc. Când ajunseră la han, ea nu intră înăuntru, ci în curtea hanului. Se plimbă pe acolo, mergând și vorbind ca un băiat.

Știind că nu era foarte înțelept să o demaște în asemenea loc, Peregrine nu putu decât să rămână prin preajmă, într-o stare supărătoare de suspans, până când își dădu seama ce avea de gând, moment în care nu îndrăzni să facă nimic.

Se împrieteni cu o pereche de rândași care jucau un joc complicat de zaruri.

Îi rugă să o învețe jocul.

Peregrine nu îndrăzni să îi avertizeze. Ori aveau să moară de râs, ori aveau să se încaiere – lucru care putea să atragă vreun polițist. Dacă părinții lui Peregrine aflau că fusese ridicat de un polițist, nu avea să mai fie niciodată lăsat în grija unchiului lui.

Prin urmare, în ce trebuia să fi fost un timp foarte scurt, chiar dacă lui Peregrine i se păru că fuseseră ani, îngrozitoarea fată obținu nu numai toți banii rândașilor, care nu bănuiau nimic, ci și o călătorie spre Hounslow în trăsura recent reparată a stăpânului lor.

Capitolul 8

Proprietarul hanului Pigeons din Brentford nu surprinsese nici urmă de vreo fată cu un băiat. Chiar dacă îl cunoștea pe fermierul Jarvis, le spuse că nu îl văzuse în ziua aceea. Trebuia ca Jarvis să se fi dus direct acasă, în loc să ocolească puțin, așa cum făcea de obicei, ca să se oprească la Pigeons pentru o bârfă și o halbă de bere.

Benedict și doamna Wingate nu aflară mai multe de la ceilalți oameni pe care îi întrebaseră. Lacheul Thomas avu mai mult noroc în discuția lui cu niște servitori din curtea hanului. Când se întoarse la stăpânul său, lacheul descrise întâlnirea dintre doi „flăcăi" și doi slujitori ai uneia dintre familiile nobile din împrejurimi.

– Unul din băieți semăna cu Lord Lisle, spuse lacheul. Aceeași înălțime, aceeași culoare de păr. Celălalt era roșcat și avea pistrui.

Benedict o privi pe doamna Wingate.

– Ar fi destul de ușor pentru Olivia să se îmbrace ca un băiat, spuse ea. Se poate să fi făcut rost de haine, ieftin și ușor, de la vreo casă de amanet sau de la vreun negustor de haine la mâna a doua. Nu îi e prea greu să facă rost de sume mici de bani. Are afinitatea DeLucey pentru jocurile de noroc, iar mustrările mele nu au nici un rezultat la ea.

Oricum s-ar fi întâmplat, Olivia reușise să facă rost de o cursă până la Hounslow.

Benedict conduse până la Hounslow mai repede decât ar fi impus-o prudența. Pierduseră timp prețios făcând căutări prin Brentford. Măcar acum Benedict nu trebuia să rămână cu mult în urmă, încetinind ca să studieze căruțele pe lângă care treceau.

Era trecut de ora nouă. Când ajungeau la Hounslow, majoritatea oamenilor avea să doarmă. Totuși, știa că urma să găsească prin hanuri lume însuflețită. Domnul Chaplin avea grajduri mari în Hounslow și toată lumea se oprea acolo ca să își schimbe caii. Printre atâția călători care veneau și plecau, era mult mai probabil să afle câte ceva despre copii.

Cel puțin așa se asigură Benedict, încercând să nu își ia în seamă neliniștea crescândă. În ciuda a ceea ce spusese doamna Wingate despre fiica ei, plecase de la Londra sigur că avea să-și găsească nepotul în câteva ore. Crezuse că toată căutarea lui avea să se termine în Brentford. Refuzase să ia în calcul alternativa: o căutare continuă de zile întregi – în care Peregrine și Olivia puteau să aibă vreun accident sau să dea peste răufăcători.

Și, în tot acel răstimp, Benedict urma să se mustre și deteste pentru că nu se îngrijise mai bine de nepotul lui. Și, în tot acel răstimp, doamna Wingate avea să stea lângă el, oră de oră, șoldul ei lovindu-se în al lui, coapsa ei atingând-o ușor pe a lui, vocea ei întrându-i pe sub piele.

Între timp, cu cât călătoreau mai mult împreună, cu atât erau mai mari șansele să întâlnească pe cineva care să îi recunoască... și să declanșeze scandalul deceniului.

Când zări primele clădiri îndesate strâns pe marginea drumului, Benedict aproape că urlă de ușurare. Hounslow. În sfârșit.

Numeroasele hanuri se dovediră a fi animate. La George, când grăjdarul înșeuă cai odihniți, doamna Wingate avea deja vești.

Cei doi „flăcăi" călătoreau acum cu un țăran din Cranford Park, proprietatea contelui de Berkeley. Unul dintre servitorii de la han,

un nepot al țăranului, îi îndrumă spre casa rudelor lui, acolo unde era sigur că urmau să-și petreacă noaptea cei doi „băieți".

Pentru Benedict, aceasta părea cea mai probabilă dintre variante. La ora aceea, asaltul de căruțe se domolea. În curând, diligențele și poșta regală urmau să aibă drumul liber. Ultima diligență îl întrecuse de mult pe Benedict – nu că ar fi crezut că viclenia Oliviei ar fi ajutat-o să facă rost de un loc în diligență. Locurile erau strict limitate, și biletele scumpe. Atât de aproape de Londra, era greu de crezut că diligențele puteau să mai aibă locuri libere. Cel puțin așa spera Benedict.

Continuă drumul, într-un galop cât se putea de rapid, pe drumul gol. Hounslow Heath se întindea în stânga lor, dar nici un tâlhar de drumul mare nu se năpusti din întuneric, din fericire pentru ei.

Benedict avea o pereche de pistoale sub banchetă și nu avea chef de întreruperi.

Aproape de Cranford Bridge, coti spre drumul care traversa proprietatea lui Berkeley. Indicațiile primite erau corecte, și găsiră cu ușurință căsuța pe care o căutau.

Îi găsiră și pe cei doi băieți care veniseră să își petreacă noaptea acolo. Erau într-adevăr băieți, dar nici unul din ei nu era Peregrine.

– Numărați până la douăzeci, îl sfătui Bathsheba când se întoarseră spre drumul principal.

Era aproape miezul nopții, pierduseră o oră și jumătate, iar Rathbourne, după cum era de așteptat, clocotea.

Știa că și el era neliniștit pentru nepotul lui, dar, pentru majoritatea bărbaților, frica era o emoție mult prea tulburătoare ca să fie recunoscută. Asemenea altora, o ascunse cub covorul greu al furiei.

– Nu sunt un copil, spuse el.

– Bine, zise ea. Atunci, nu veți face o criză de nervi dacă vă spun că trebuie să ne oprim la un han.

– Ne-am oprit la fiecare blestemat de han în fiecare blestemată de adunătură de colibe care-și spune sat, zise el. Și unde am ajuns? La un idiot sau altul al satului care abia leagă două vorbe, care nu știe diferența dintre o fată și un băiat sau să distingă între un băiat de doisprezece și unul de zece. I-au spus acelui băiat – și pun pariu că nu avea opt ani – fată roșcată. Avea părul maroniu, exact culoarea în care vaca de Derbyshire se...

– Aici, spuse ea când el trecu de hanul White Hart.

El înjură, dar, spre deosebire de majoritatea bărbaților, nu permise emoțiilor să îi afecteze condusul. Cu tipica și liniștita lui economie de mișcare, întoarse trăsura la intrarea hanului.

Totuși, nu putea să îl facă să aștepte în trăsură. Îl lăsară pe Thomas să se ocupe de ea și intrară împreună. Îl găsiră pe proprietar pe deplin treaz. O diligență, „Calul de curse", plecase cu nici jumătate de oră înainte, după ce lăsase acolo o familie de cinci membri. Fusese prima lor călătorie cu diligența și nu le plăcuse.

– Le-am spus că n-ar fi diferit cu o altă diligență, spuse proprietarul. Dacă nu le place să călătorească cu fiecare neica nimeni care nu s-a mai spălat de când a sărbătorit victoria de la Waterloo, trebuiau să ia o diligență sau să închirieze un poștalion. Doriți o cameră? Dacă da, n-aveți noroc. Ei cinci mi-au ocupat toate paturile.

– Eu și fratele meu încercăm să îi găsim pe cei doi veri ai noștri mai tineri, spuse Bathsheba. Ne-au vizitat la Londra. După ce au văzut o trupă de teatru ambulant, li s-a năzărit să li se alăture actorilor. Credem că se îndreaptă spre Bristol.

Îi descrise pe Olivia și pe Lord Lisle și sublinie că era posibil ca unul din ei sau ambii să poarte „costum" sau să fie deghizați.

– Oh, ei, spuse proprietarul. Spuneau că se duc acasă la mama lor bolnavă. Cel puțin așa i-a zis cel mic vizitiului. Cel înalt n-a spus prea multe. Părea să nu fie de acord cu ceva.

Rathbourne, care stătea lângă ea, vibrând tăcut de nerăbdare, luă poziția de drepți, cu ochii lui întunecați acum aprinși.

– Au vorbit cu vizitiul? întrebă el. Au urcat în diligență?

– Ei bine, vizitiul avea loc, răspunse hangiul. Și ei aveau bani – destui, în orice caz, cât să îi ducă la următoarea oprire, Salt Hill.

Salt Hill se afla la mai puțin de cincisprezece kilometri depărtare, și caii erau odihniți, Rathbourne hotărând să se oprească la White Hart. O diligență putea să parcurgă distanța în mai puțin de o oră. Rathbourne părea hotărât să mâne la viteza diligenței, ceea ce pe Bathsheba nu o deranja deloc. Cu cât le lua mai mult să îi găsească pe copii, cu atât mai mult timp avea conștiința ei să o chinuiască. Dacă și-ar fi folosit cu mai multă înțelepciune fondurile limitate, Olivia ar fi putut să aibă o guvernantă până acum și nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

– Sunteți foarte tăcută, spuse el după ce călătoriră o vreme în tăcere. Sper că nu vă sperie viteza.

Noile informații păreau să îi fi înseninat starea de spirit lui Rathbourne. Bathsheba nu mai simțea că stătea lângă un vulcan pe cale să erupă.

– Mă gândeam la copii, spuse ea. Am greșit cu Olivia. I-am permis prea multă libertate.

– Cele mai multe fete din lumea mea au prea puțină libertate, spuse el. Nu e deloc de mirare că atâtea devin femei cu mintea îngustă. M-ați întrebat adineauri dacă m-am gândit să-mi găsesc drept soție o prietenă și o parteneră. Cum să mă aștept să găsesc printre copilele astea o parteneră adevărată?

– A fost nedrept să vă critic alegerea, spuse ea. Eu nu mi-am ales soțul pe vreun fundament rațional, iar el sigur nu și-a folosit mintea când m-a ales pe mine.

– Nici o fată din înalta societate n-ar îndrăzni să plece într-o misiune nobilă, deși vreuna sau două ar putea să viseze la asta, spuse el. Nici una n-ar avea nici cea mai vagă idee cum să ajungă dintr-un loc într-altul de una singură. Trebuie măcar să admirăm curajul Oliviei. Și l-a urcat pe Peregrine într-o diligență. Fără ea, era puțin probabil să treacă prin experiența asta vreodată în viața lui.

– Într-adevăr, numai gândiți-vă la ce rata, spuse ea. Acum, o să aibă încântarea să călătorească într-o trăsură primejdios de arhiplină, murdară și gata, gata să se răstoarne. O să fie înghesuit alături de persoane care au nevoie disperată de o baie, bun-simț sau ambele. Afară nu e mai bine decât înăuntru. Înăuntru, nu poți să dormi pentru că ești zdruncinat și înghiontit mereu. Afară, nu îndrăznești să dormi, pentru că riști să cazi. Oricine ți-ar fi tovarășii de drum, măcar unul dintre ei sigur e bolnav. Până și afară mirosul e îngrozitor – și să nu uităm de puricii și păduchii pe care tovarășii de drum îi împărtășesc cu atâta generozitate.

– Peregrine e băiat, spuse Rathbourne. Ei nu-și fac griji pentru murdărie sau paraziți, iar mirosul lor e departe de a fi delicat. Nu uitați că a împărțit camera cu alți băieți. Băieții sunt creaturi dezgustătoare. E mult mai probabil ca fiica dumneavoastră să se simtă mai incomod decât nepotul meu.

Olivia nu era, în nici un caz, cea mai pretențioasă fată din lume, se gândi Bathsheba. Și copiii erau mai în siguranță în diligență

decât să meargă pe un drum întunecat. Totuși, trecea timpul, iar ea și Rathbourne se îndepărtau din ce în ce mai mult de Londra.

– Eram așa sigură că îi găsim până acum, spuse ea.

– Și eu la fel, recunoscu el.

– Ce facem dacă nu sunt în Salt Hill? întrebă ea.

– Nu pot să ajungă departe în primele ore ale dimineții și fără bani, răspunse Rathbourne. Fiica dumneavoastră sigur a spus vreunuia dintre hangii o poveste impresionantă și a obținut un loc lângă vatră, dacă nu un pat de la unul dintre slujitori. Dacă hangiii sunt neîndurători, își va folosi șiretlicurile cu unul dintre rândași, și îi găsim pe fugarii noștri dormind în fân.

După o pauză, el adăugă:

– Când am aflat că sunt în diligență și, deci, relativ în siguranță, mi-am dat seama că-mi fac griji pentru Peregrine de parcă ar fi un copil mic și neajutorat. Departe de așa ceva. E un băiat precoce, iar băieții sunt extraordinar de rezistenți. Mi-am amintit că are treisprezece ani, că e inteligent și curios și că nu a avut niciodată parte de o aventură cumsecade.

– Dumneavoastră ați avut? întrebă ea. Când erați băiat?

De îndată ce rosti cuvintele, Bathsheba dori să și le retragă. Își *dorea* să nu mai fie băgăcioasă.

Lui îi luă ceva timp să răspundă, iar ea speră că se gândea la un fel politicos prin care să întoarcă discuția spre un subiect mai puțin personal.

– Am avut multe aventuri măreațe, spuse el. Fugeam de acasă cu fiecare ocazie.

Cuvintele lui o făcură să se întoarcă spre el, și îi privi lung profilul perfect.

– Glumiți, zise ea. Cum se poate ca fiul unui conte să reușească să fugă de acasă? Și de ce ar face-o?

– Dacă era ușor de făcut, nu mai merita s-o faci, spuse el. Dar era un joc pentru mine să-i păcălesc pe oamenii mari. Fugeam când eram plictisit sau supărat ori... ei bine, când eram plictisit de moarte de atâta bine. Odată am lipsit trei zile.

Bathsheba putea să și-l imagineze cu ușurință pe tânărul Rathbourne. Nu avea nici o problemă în a-și închipui licărirea băiețească din împielițatul care se ascundea în el.

Asta o fascina la ochii lui negri?

Inima ei începu să bată cu putere.

– Olivia și Lord Lisle *nu* vor lipsi trei zile, spuse ea.

– Cu siguranță, asta ar complica lucrurile, replică el.

– Ar complica? întrebă ea. Ar fi un *dezastru*.

Trei zile să călătorească alături de el... să îi vorbească, să îl descopere mai mult... să stea atât de aproape, să îi simtă căldura și puterea... să îi asculte vocea adâncă în întuneric... să se uite mâinile lui lungi și înmănușate.

– Nu pot să petrec noaptea în compania dumneavoastră, continuă ea cu voce tăioasă. I-am spus doamnei Briggs că mă duc la o rudă bolnavă și că v-ați oferit cu amabilitate să mă duceți acolo. I-am zis că se poate să mă întorc destul de târziu.

– În ritmul ăsta, mă îndoiesc că ne întoarcem înainte de zori, cel mai devreme, spuse el. Avem nevoie de un pretext. Mi-ați spus acum câteva săptămâni că vă trageți dintr-o familie cu mincinoși desăvârșiți. Trebuie să recunosc că sunteți pe deplin desăvârșită. Am observat cât de frumos l-ați mințit pe hangiu la White Hart. Aproape m-ați făcut să cred că sunteți sora mea. El se întoarse și îi întâlni privirea. Aproape.

El schiță zâmbetul acela al lui care putea să însemne orice: amuzament, bătaie de joc, cinism, condescendență. Totuși, ea auzi un râs în vocea lui. Sunetul era ca o șoaptă în întuneric, și simți cum șoapta îi alunecă pe gât și de-a lungul șirei spinării.

– Am spus primul lucru care mi-a venit în minte, zise ea.

– Nu mă-ndoiesc că puteți să vă gândiți la ceva la fel de simplu și convingător care să explice o lipsă mai lungă, spuse el. Ah, iată în fața noastră podul de peste Corn.

Ea își întoarse privirea într-acolo. Ochii lui erau mai pătrunzători decât ai ei. Pentru ea, drumul din față era învăluit într-un întuneric de nepătruns.

– Există o poveste ciudată despre hanul Ostrich din Colnbrook, spuse el. O știți?

– E prima dată când aud de locul ăsta, recunoscu ea.

– Oh, e destul de cunoscută, spuse el. Acum câteva secole, hanul se numea Hospice. Negustorii bogați care călătoreau între Bath, Reading și Londra se opreau adesea acolo. Lucrul ciudat este că șaizeci dintre aceștia au intrat și n-au mai ieșit niciodată. Au dispărut pur și simplu, împreună cu toate bunurile lor. Te-ai gândi că autoritățile ar începe să aibă bănuieli, dar nu. Apoi, într-o noapte, un negustor bogat, care se numea Thomas Cole, care rămăsese adesea

acolo, fără nici o problemă, a dispărut. Totuși, spre deosebire de ceilalți, a reapărut. Corpul lui, fiert bine, a fost găsit plutind în râu după câteva zile.

– *Fiert* bine? întrebă ea. Vorbiți serios?

– Știți că adesea capetele răufăcătorilor erau înfipte în sulițe ca să fie lecție și luare-aminte pentru ceilalți? spuse el. Poate nu știți, dar capetele erau mai întâi fierte ca să țină mai mult timp.

– E revoltător, spuse ea.

– Încă se face asta în Egipt, zise el. Tatăl meu a primit un craniu într-un coș de la Muhammad Ali, pașa Egiptului, în vară. Aparținea omului despre care se spunea că-l omorâse pe fratele meu Rupert. După cum s-a dovedit – și după cum te-ai fi putut aștepta –, Rupert a sfidat legile probabilității. A revenit, cât se poate de în viață, nu la mult timp după ce am primit capul.

– Ce lucruri ciudate se întâmplă în familia dumneavoastră, spuse ea. Nu ziceați c-ați încercat să-l scalpați pe Rupert? Și el era un îngeraș blond?

– Doamne, nu, spuse el. De la depărtare, unii nu pot să facă diferența între noi. Înainte ca ea să mai pună alte întrebări impertinente, el spuse: Să revenim la Thomas Cole. În cele din urmă, autoritățile au făcut cercetări la hanul Ostrich. S-a aflat că, într-una din camere, patul era atașat la o trapă care se afla chiar peste o cadă care clocotea. Când deblocai zăvorul de sub trapă, patul se înclina și ocupantul lui aluneca în cadă.

– Și-l fierbeau? întreba ea. *De viu?*

– Da, spuse Rathbourne. Cred că hangiul și nevasta lui se asigurau că oaspetele pleca la culcare tare beat. Așa nu mai era în stare să încerce să se salveze sau să strige după ajutor.

– E cumplit, spuse ea.

– Oamenii pot face lucruri cumplite, zise el. Le fac din motive absurde sau fără vreun motiv anume. Totuși, în clipa aia, dreptatea a învins. Hangiul Jarman și nevasta lui au fost arestați și judecați, au fost găsiți vinovați, spânzurați, înecați și tăiați în bucăți. După aceea, locul a fost cunoscut ca Thomas Cole în Pârâu.

Între timp, trecură podul și intrară pe strada îngustă din Colnbrook. Trecură de hanurile care purtau nume obișnuite și familiare: White Hart și George, ambele liniștite acum. Un pic mai departe se afla infamul han Ostrich, cu lumină la ferestre. Gălăgia de râsete bete se unduia în aerul nopții.

Brișca era la doar câțiva metri de intrare când ușa se deschise și trei bărbați ieșiră poticnindu-se în stradă. Unul ajunse direct în calea cailor și căzu pe burtă. Rathbourne opri cu ușurință cabrioleta, la câțiva metri de omul nemișcat.

– De ce nu te uiți pe unde mergi? urlă unul dintre bărbați când se apropie de prietenul lui. Drăcia dracului! Puteai să-l omori, al naibii de cap pătrat ce ești.

Al treilea bărbat se poticni înaintea cailor și prinse căpăstrul calului din dreapta.

– Stai liniștit, spuse el. Ăștia nu pleacă nicăieri.

– Sunt perfect capabil să țin în frâu doi cai, spuse Rathbourne calm. Ați face bine să-l luați pe prietenul vostru din drum.

Al treilea bărbat îl invită pe Rathbourne să facă ceva imposibil anatomic.

Al doilea bărbat fu de mai mare ajutor. Își ridică prietenul semiconștient, îl ajută să se îndepărteze din drum și îl așeză pe banca din fața hanului.

Între timp, uitând de neliniștea animalului, al treilea bărbat continuă să se agațe de căpăstru, în vreme ce își dădu cu părerea despre insuficiențele sexuale ale lui Rathbourne, despre afinitatea lui pentru tineri și oi, precum și despre nenumărații bărbați urâți și deformați cu care credea că îl făcuse mama lui.

În ciuda provocării, Rathbourne rămase aristocratul calm dintotdeauna.

– Mă întreb, oare există ceva mai respingător decât un om beat la ora unu dimineața? o întrebă pe Bathsheba, pe tonul lui plictisit. Sau vreo ființă pe pământ mai lipsită de rațiune? Mai tare, adăugă: Îmi cer iertare pentru neplăcere, domnule. Oricum, prietenul tău e în siguranță acum. Sunt sigur că împreună cu celălalt prieten o să vă simțiți mai bine dacă vă odihniți pe bancă alături de el. Câtă vreme trageți un bine-venit pui de somn, noi vă lăsăm liniștiți și ne vedem de drum.

Al treilea bărbat se oferi să își îndese o parte din corp în gâtul lui Rathbourne.

– Îmi pare rău că trebuie să-mi consum energia amintindu-vă că e o doamnă printre noi, spuse Rathbourne.

– Oh, și ce doamnă frumoasă, spuse Bețivul Nr. 2, lăsându-și prietenul pe bancă. Nu știu eu ce doamne ies afară la ora asta.

Se îndreptă împleticit spre brișcă, schimonosindu-și fața în ceva ce pentru Bathsheba trebuia să fie o încercare de a face cu ochiul.

– De ce nu-l lași pe scofâlcitul ăsta ca să vii să ne distrăm împreună așa cum ne place mai mult? Hai coboară la mine, vrăbiuța mea frumoasă. Apucă mânerul banchetei ei cu o mână și cu cealaltă își prinse mădularul. Am ceva mai mare și mai strașnic pe care să te urci.

– Nu în seara asta, spuse Bathsheba. Mă doare capul.

– Ia-ți mâna de pe trăsură, zise Rathbourne, cu voce scăzută și dură.

– Da, domnule, Maiestatea Ta, spuse Bețivul Nr. 2. Dădu drumul mânerului și o prinse pe Bathsheba de încheietură. Oricum îmi place mai mult bucățica asta.

Înainte ca Bathsheba să reacționeze, Rathbourne se ridică. Trecu peste ea, lăsând frâiele și biciul în poala ei, apoi se năpusti peste Bețivul Nr. 2, care se prăbuși la pământ sub el. Rathbourne se ridică, îl luă pe sus și îl aruncă spre bancă, trântindu-l și pe celălalt bețiv, care se chinuia să se pună pe picioare.

Bețivul Nr. 3 dădu drumul calului și o porni spre el. Rathbourne se întoarse pe călcâie și veni în fața trăsurii. Îl apucă pe bărbat de rever și îl aruncă spre ușa hanului.

Totul se petrecu atât de repede, încât Bathsheba abia mai avu timp să prindă frâiele ca să țină caii înainte să se întâmple vreo nenorocire. Doi bărbați zăceau la pământ lângă bancă. Al treilea se prelingea într-o grămadă inertă în fața ușii.

Ea se uită la Rathbourne.

El îi întâlni privirea și ridică din umeri.

Se îndreptă spre brișcă.

Atunci, ușa hanului se deschise și o mulțime de oameni năvăliră în stradă.

Chiar dacă fusese depășit numeric înainte, atacatorii lui abia puteau să meargă, darămite să lupte. Bathsheba rămăsese pe loc, surprinsă, dar nu îngrijorată.

Dar când alți șase se năpustiră imediat peste Rathbourne și îl culcară la pământ, ea apucă biciul și sări din trăsură. Se aruncă în încăierare, biciuind în stânga și în dreapta cât putea de bine. Când gestul se dovedi zadarnic în mulțime, ea începu să lovească, cu mânerul biciului, fiecare cap aflat la îndemână.

– Dă-te de pe el, ticălosule! strigă ea dintr-odată și lovi zdravăn.

Cineva încercă să îi înhațe biciul, dar ea își înfipse cotul în părțile lui intime, iar el începu să urle.

Poate că era faptul că îi luase prin surprindere sau poate că frenezia ei îi sperie, dar bărbații se retraseră atât cât să îi permită lui Rathbourne să se ridice. Totuși, nici nu se ridică bine în picioare, că unul dintre bărbații mai masivi se aruncă spre el. O clipă mai târziu, altul se alătură distracției. Dar Bathsheba credea că Rathbourne putea să se descurce cu doi nătărăi și își îndreptă atenția spre ceilalți.

În clipa aceea, își dădu seama că și Thomas intrase în încăierare. În vreme ce îl privi dând doi bărbați cap în cap, se întrebă ce se întâmpla cu trăsura și cu caii. Totuși, fu doar un gând trecător. Tot mai mulți bărbați se apropiau de ei, venind din hanurile pe lângă care trecuseră mai devreme.

Nu avea timp să se gândească dacă veneau să se alăture în încăierare și de partea cui erau. Cineva încerca să o scoată din toiul luptei. Ea se eliberă, își strânse mâna în pumn și îl înfipse cu putere în nasul omului. El se clătină în spate, apucându-se de nasul însângerat. Apoi, alt tovarăș îi atrase atenția și reveni în luptă.

Era conștientă de Rathbourne, care îl lovea pe unul, apoi pe altul, uneori într-o ceață de mișcări confuze. Văzu doi sau trei bărbați care zburau în ziduri și ferestre, auzi zgomot de sticlă spartă. Era conștientă de bărbații prăbușiți pe jos, de alții care se împiedicau de stâlpii felinarelor. Aruncă o privire spre Thomas, care scotea un bărbat din trăsură.

Observă și caii care se cabrau, și oamenii care se îndepărtau din calea lor. Văzu brișca mișcându-se – fără să o mâne cineva –, dar bărbații din hanuri se apropiau la repezeală și nu putea să îl lase pe Rathbourne să fie copleșit de mulțime.

Nu știa cât durase toată scena – poate doar câteva minute, chiar dacă i se părea că fusese la război zile întregi.

Apoi vocea unui bărbat se auzi peste vocile celorlalți și rosti:

– Vă ordon în numele Maiestății Sale să vă împrăștiați și să păstrați tăcerea câtă vreme fac declarația în acest sens.

Vocea repetă ordinul de două ori, apoi se așternu tăcerea.

Vocea continuă:

– Domnul nostru suveran, regele, vă acuză și vă poruncește tuturor să vă împrăștiași și să plecați în liniște spre casele voastre sau în treburile voastre, sub oblăduirea legii adoptate în primul

an al domniei regelui George I pentru preîntâmpinarea adunărilor zgomotoase și turbulente. Domnul să-l aibă în pază pe rege.

Bărbații începură să se îndepărteze, murmurând între ei. Întârziații plecară primii. Apoi cei din grupul de dinainte, care mai erau pe picioare, începură să se retragă, unii șchiopătând.

Ea se uită spre Rathbourne, care rămase singur. Haina îi era ruptă, lavaliera și pălăria dispăruseră. Părul îi stătea ridicat și bucle umede i se adunaseră pe frunte. Avea fața atât de murdară, încât nu putea să-și dea seama cât de grav rănit era. El îi întâlni privirea, scoase un râset scurt și gutural, apoi clătină din cap.

Se duse la el. Fu un gest instinctiv. Tot instinctiv îi atinse ușor chipul.

– Ești rănit? spuse ea.

El scoase un râset scurt, îi prinse mâna și o atinse ușor de obraz.

– Mă întreabă dacă sunt rănit, comentă el. Ființă nebună ce ești! Ce credeai că faci?

– Nu m-am gândit, răspunse ea. Te-au pus la pământ... Nu era drept. Eram supărată.

Îi eliberă mâna ca să îi dea părul de pe față.

Ea nu se gândise înainte și nu avea să o facă acum. Își lăsă capul în jos și se rezemă de pieptul lui. Și asta tot instinctiv.

– M-am temut că te-au rănit, spuse ea încet.

– Dar pentru tine nu te-ai temut, doamnă găgăuță? întrebă el. Nu te-ai gândit că putea să te rănească?

– Nu m-am gândit, zise ea. Nu mi-a păsat.

Simți cum mâna lui alunecă și i se oprește pe ceafă. Îi simți pieptul răsuflând sub obrazul ei. Era conștientă că inima ei mai bătea nebunește, că și plămânii se ostoiau din greu, răsuflând iute și întretăiat.

Apoi îi auzi vocea, foarte scăzută, în păr:

– Cred că se apropie polițistul, cel care a citit atât de înflăcărat din Legea Răscoalei. Pregătește-te să minți de îngheață apele.

Capitolul 9

Cea mai mulți din mulțime se pierdură în noapte – în orice caz, cei în stare să se miște. Primii trei bețivani rămaseră mai mult sau mai puțin acolo unde aterizaseră.

Benedict observă că nici Thomas nu se zărea pe nicăieri. Sr era că lacheul plecase după trăsura care o luase din loc.

Cum cabrioleta nu era la îndemână, Benedict și doamna Wingate nu puteau să se piardă în noapte. Nu aveau nici o cale rapidă ca să plece din Colnbrook și, spre deosebire de localnici, nici un refugiu prin apropiere.

Bărbatul care citise din Legea Răscoalei se prezentă drept Henry Humber, proprietarul de la hanul Bull și polițistul din sat. Era un bărbat masiv de vreo patruzeci de ani, care nu apuca să își exercite suficient autoritatea. Felul în care examină atent bărbații căzuți la pământ și ferestrele sparte, privi ici-colo și luă notițe într-un caiețel nu era de bun augur. Benedict era sigur că Humber voia să facă probleme. Era evident că cei doi bărbați care îl însoțeau – ambii masivi și musculoși – se aflau acolo ca să descurajeze rezistența.

Cu toate acestea, ar fi fost simplu să rezolve problema dacă Benedict ar fi putut să spună adevărul.

Nu trebuia decât să adopte vocea tărăgănată și atitudinea glacială pe care le folosea ca să îi zdrobească pe impertinenți și nebuni și să spună că avea treburi urgente. Nu trebuia decât să scrie numele și adresa avocatului lui pe spatele unei cărți de vizită și să i-o dea polițistului. Benedict nu era așa departe de civilizație pentru ca numele lui să nu fie cunoscut. Cei care îi recunoșteau numele știau cine era tatăl lui.

Apoi i s-ar fi permis să își vadă de drum. Dacă era nevoie, cineva s-ar fi asigurat că avea o trăsură și cai odihniți. I s-ar fi oferit băuturi răcoritoare și, foarte probabil, scuze pentru „neînțelegere".

Benedict nu putea să spună adevărul. Nu putea să fie cine era sau să se poarte cum o făcea de obicei. Singur, ar fi supraviețuit cu ușurință consecințelor sociale ale unei încăierării cu o mulțime de bădărani la vreo treizeci de kilometri depărtare de Londra. Oamenii ar fi presupus că fusese atacat sau provocat grosolan.

Toată lumea știa că Lord Rathbourne – spre deosebire de oaia neagră de Rupert, fratele lui – nu obișnuia să se bată și să se facă de râs.

Totuși, Benedict nu era singur. Era însoțit de o femeie, o femeie frumoasă, renumită și mult prea interesantă.

De asemenea, o femeie curajoasă și, probabil, nebună.

Încă nu îi venea să creadă că sărise din trăsură și se lansase direct în luptă. Mânuise biciul cu o energie și o eficacitate remarcabile.

Cu siguranță, îi uimise pe bărbați. Benedict îi auzise pe doi dintre ei urlând ca niște fetițe și văzuse mai mult de unul alergând să se adăpostească spre marginea mulțimii. Ar fi râs dacă nu ar fi fost el însuși atât de ocupat.

La fel de incredibil, dar mai puțin comic fusese comportamentul lui.

Se apucase să se bată – într-o încăierare publică – cu niște țărani beți.

Din cauza unei femei.

Crezuse că fusese perfect rațional. Văzuse că bărbații erau foarte amețiți. Știa că nu se putea discuta rațional cu bețivii și nici nu te puteai aștepta să se poarte rațional. Știa că cel mai înțelept era să scape de ei.

Benedict ignorase ofensele și obscenitățile pe care i le urlaseră. Îi fusese mai greu să ignore remarcile grosolane adresate doamnei Wingate, dar strânsese din dinți și le suportase.

Apoi omul o atinsese pe doamna Wingate.

Și Benedict trebuise să îl omoare.

Acum, ea era aproape și îl ținea de braț. Lumina din ferestrele hanului și felinarele bărbaților fură de ajuns ca să îi dezvălui indignarea crescândă atunci când Humber mormăi ceva despre străinii care veneau în satele pașnice și provocau dezordine și tulburau liniștea.

Ochii ei minunați și albaștri se făcură mari și aruncară fulgere de mânie, pieptul ei frumos se ridică și coborî, iar gura ei delicată se întredeschise cu o uluire ultragiată.

Stârnit, cum ar fi fost orice alt bărbat, de imaginea tulburătoare a pasiunii abia reținute, Benedict întârzie cu o fracțiune de secundă să o avertizeze să își păstreze cumpătul.

Când deschise gura ca să facă întocmai, ea izbucni:

– Nu-mi vine să-mi cred urechilor! Trei bețivani ne-au atacat în toiul nopții în vreme ce treceam liniștiți prin sat. Unul a pus mâinile pe mine. Soțul meu mi-a apărat onoarea. O mulțime de oameni s-au strâns în stradă și au încercat să-l ucidă. Și e vina noastră?

Humber spuse că era evident că bărbații exageraseră cu băutura ca să se mai țină pe picioare, darămite să rănească pe cineva, iar oamenii ieșiseră în stradă doar ca să își apere prietenii. Arătă spre victime și spre ferestrele clădirilor din apropiere. Câțiva bărbați se prăbușiseră sau fuseseră izbiți de ferestre, spărgând geamurile.

Înainte ca doamna Wingate să dea alte dovezi, Thomas apăru de nicăieri, mânând caii. Benedict văzu ușurat că mai erau legați la trăsură, care nu părea să fi fost grav afectată.

– Asta-i a voastră, nu? întrebă Humber. Și ăsta e slujitorul vostru? Ei bine, el trebuie să vină cu mine, și brișca merge la Bull. Se întoarse spre Benedict. O luați înapoi de îndată ce clarificăm problema cu judecătorul, luni.

– Luni?

Benedict și doamna Wingate întrebară în același timp.

– Moșierul Pardew nu are ședințe până atunci, răspunse Humber. Nevastă-sa nu primește tâlhari în salonul ei sâmbăta și în ziua de sabat.

Ca mulți alți judecători locali, moșierul ținea întruniri în salonul lui. Asemenea colegilor lui, avea doar o cunoaștere minimă a legii, iar judecățile lui se bazau pe ce i se părea de bun-simț, influențat de prejudecățile lui personale și, foarte probabil, de ale soției.

Nu însemna neapărat că era o judecată proastă și nu îl îngrijora pe Benedict. Ceea ce îl îngrijora era numele, cu care era mult prea familiar, și posibilitatea ca judecătorul să fi fost deja trezit de cineva care să îi fi povestit despre încăierare. Se putea prea bine ca Pardew să fie în drum spre ei chiar în clipa aceea. Era un mahalagiu și un bârfitor.

Benedict își lăsă capul plecat și îi murmură doamnei Wingate:

– Nu putem să rămânem aici. Nu pot să risc o întâlnire cu Pardew. Mă știe. Spuse apoi mai tare: Spre marele meu regret, luni n-o să fie...

– Oooh, zise doamna Wingate.

Îi dădu drumul, făcu o serie de pași spre Humber și leșină.

Benedict nu bănui nimic la început. Când ea își duse mâna la cap și începu să se legene, i se tăie răsuflarea și mintea i se opri în loc. Totuși, încercă să o prindă. Dar ea căzu peste Humber, care o prinse.

Inima lui Benedict începu să bată din nou, în vreme ce ochii lui mijiți îi urmăriră legănarea și zvârcolirea până ce ajunse în fața hangiului, cu pieptul lipit de al lui.

Humber nu dădu semne că și-ar dori să o îndepărteze, iar Benedict se gândi iute dacă să îl ucidă.

În momentul acela însă, se ivi o femeie bine făcută, cu un felinar în mână. Purta o pelerină de bărbat peste ce trebuia să fie cămașa

ei de noapte. Își mai purta încă scufia, considerând-o aparent suficientă ca să se apere de aerul nopții. Se îndreptă hotărâtă spre ei, cu o expresie severă.

– Humber, spuse ea. Ce-ți ia atâta?

Doamna Wingate scoase un geamăt ușor. Humber se grăbi să treacă trupul neputincios și voluptuos în brațele lui Benedict.

– Bertha, spuse hangiul. Ce vrei de mă cauți la ora asta? O să-ți vezi moartea cu ochii.

– Cum să dorm cu toată hărmălaia asta? întrebă Bertha.

Doamna Wingate gemu din nou.

Benedict coborî privirea spre femeia care se lăsase moale în brațele lui. Își pierduse boneta, iar părul i se desprinsese. Capul îi era plecat pe spate, lăsând la vedere gâtul alb și împingând înainte pieptul ferm și rotund. Buzele ei moi erau întredeschise, ochii închiși...

Știa că se prefăcea, dar doar cam atât știa. Creierul lui nu funcționa nici pe jumătate față de cât funcționau alte părți inferioare din trupul lui.

Era murdară și ciufulită de la învălmășeală, și asta nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

Își dorea să rupă și ultima haină murdară de pe ea, să o dezbrace și...

... să o *spele*.

... încet...

... din cap până în picioare.

Cu un efort – deloc de neglijat – își reveni în fire.

– Draga mea, spuse el apăsat. Vorbește cu mine.

Ea flutură din gene și, încet, încet, începu să își revină. Pretinse că își revine.

Din moment ce Benedict avea disperată nevoie să își adune puterile, căută în jur un loc în care să o așeze.

Cei doi beți stăteau liniștiți la mică distanță de banca lângă care se prăbușiseră, ambii sforăind zgomotos. Benedict îl înghionti pe unul cu piciorul și o așeză pe doamna Wingate pe bancă. Înainte să se retragă, ea îl prinse de braț.

Chiar dacă avea nevoie să pună ceva distanță între ei, Benedict se așeză cu mare grijă lângă ea. Amintindu-și că se presupunea că îi era soț, o luă pe după umeri și încercă să nu se gândească la îmbăieri.

– Dragul meu, mă tem că problema mea s-a înrăutățit, spuse ea. Nu e un semn bun: altă vrajă, atât de repede după ultima.

Suspină ușor.

Ah, murea, asta era.

– Nu, nu, ești mai bine, spuse Benedict și o atinse ușor pe mână. Au fost șocul – toți bărbații ăia –, urletele și violența. Te-ai îngrijorat.

Punea pariu că nu fusese nici pe departe atât de îngrijorată ca bărbații care nimeriseră sub mânerul biciului. Era făcut din lemn bun și tare de porumbar.

Ea scutură din cap.

– Nu, mi-e din ce în ce mai rău, spuse ea, cu o bravură minunată și tristă. Am sperat atât de mult să o văd pe Sarah înainte... înainte de... ei bine, știi tu.

Benedict nu știa, dar înțelesese ideea principală și intră în joc.

– O vei vedea în curând, draga mea, îți promit.

– Oh, cât mi-aș dori să fie așa, spuse ea. Era singurul lucru pe care mi-l mai doream. Dar până luni... s-ar putea să fie prea târziu. Nu sunt sigură că sunt suficient de puternică.

Tandrețea scenei atrase atenția celuilalt cuplu, după cum doamna Wingate își și propusese.

– Doamna e bolnavă? întrebă doamna Humber.

Se uită încruntată la soțul ei.

– Păi, cine să-și dea seama? spuse el. Am simțit-o... adică, vreau să spun, părea foarte viguroasă. Și-am auzit că era foarte însuflețită cu biciul în mână, acum puțină vreme.

Benedict o sprijini ușor pe doamna Wingate de peretele hanului, apoi se ridică și li se alătură celor doi.

– Dacă ați putea să o vedeți la lumina zilei, ați recunoaște semnele, le spuse el în șoaptă. Nu știu de unde a găsit putere ca să-mi sară în ajutor. A fost nechibzuit, deloc înțelept, în starea ei... dar are un c...curaj fantastic.

Își pierdu vocea.

– E incredibil de vioaie pentru un om suferind, spuse Humber.

– E hotărâtă să-și vadă sora, chiar dacă știe că drumul până acolo poate să fie fatal, continuă Benedict. Îndrăznesc să sper că e condusă de un instinct mai bun. Poate că doctorii se înșală, iar revederea și schimbarea de aer o vor întrema. Vedeți dumneavoastră, disperarea

ne-a făcut să călătorim atât de târziu. Îi e teamă că nu mai apucă să-și vadă sora la timp.

Încruntarea doamnei Humber se accentuă.

– Nu era deloc bolnavă adineauri, spuse Humber. N-ai văzut-o atunci, Bertha.

– Am văzut destul, spuse doamna Humber.

– Și numai uită-te la ce a făcut *el*, spuse domnul Humber, făcând un semn din cap spre vecinii de pe jos. Apoi, mai sunt toate geamurile sparte... Moșierul o să vrea să...

– Da, moșierul sigur, spuse doamna Humber. Îi și pasă lui de prietenii tăi ghiftuiți care-și sparg capetele. Lasă-i pe *ei* să plătească pentru cioburile sparte. Nu-mi spune mie de moșier. Nu m-am născut ieri, da?

– Hai, Bertha, spuse Humber.

– Nu mă lua pe mine cu Bertha, ripostă ea. Se întoarse spre Benedict. Îmi pare rău pentru problemele create, domnule. Dar, dacă eram în locul dumitale, nu călătoream la orele astea târzii cu o doamnă. În primul rând, aerul nopții nu-i face bine. În al doilea, la ora asta dați doar peste nebuni și dezmățați. Creaturile frumoase ca dumneaei sunt menite să scoată ce e mai rău din oameni. Acum vedeți-vă de drum – și, dacă aș fi în locul dumitale, aș înveli-o bine.

După câteva clipe, Benedict, doamna Wingate și Thomas se urcară teferi în brișcă și plecară din Colnbrook.

Nici unul dintre ei nu observă că moșierul Pardew venea călare dinspre drumul principal. El se opri la marginea drumului ca să lase brișca să treacă. Rămase acolo, în întuneric, încruntat, privind trăsura care se îndepărta.

– A fost cât pe ce, îi spuse Rathbourne Bathshebei când trecură peste următorul pod. Mă gândeam să îi fac semn lui Thomas, apoi să te iau pe sus și să alerg într-un suflet spre brișcă. Mă gândeam că, dacă îi luam prin surprindere, golanii lui Humber erau prea lenți ca să ne oprească, și puteam să scăpăm în galop.

– Era o idee mai bună decât a mea, spuse ea. Dar am văzut o femeie venind, și tot ce mi-a venit în minte a fost să mă arunc în brațele lui.

– Ideea ta a fost genială, spuse el. Doamne sfinte, a fost o scenă savuroasă. Mai bună decât orice altă farsă pe scenă. Mută frâiele în mâna cu biciul, iar cu cealaltă o cuprinse de umeri și o îmbrățișă.

Ea îi simți bărbia sprijinită ușor pe capul ei. Ai fost minunată, spuse el, vocea lui adâncă devenind un murmur. Nebună când ai sărit în ajutorul meu... dar și minunată.

Bathsheba voia să se apropie mai mult de el. Acum, că povestea se terminase, își dădu seama că tremura.

– Mi-a fost teamă să nu fii rănit, spuse ea.

O strânse mai tare.

– Chiar ți-a fost? El își drese glasul. Îndrăznesc să spun că nici pe jumătate față de cât de frică mi-a fost mie când ai sărit între oamenii ăia, continuă el pe un ton mai relaxat. Ce scenă!

– Am exersat, spuse ea.

Apoi își aminti cine și ce era și se retrase.

Și Rathbourne păru a se aduna. Nu încercă să o tragă înapoi, ci luă frâiele în mâna stângă, se îndreptă și își întoarse din nou atenția spre drum.

– Familia mea a călătorit pe continent în timpul războiului, spuse ea. Tata m-a învățat să folosesc pistolul și biciul – în cazul în care ne întâlneam cu vreo trupă de soldați rătăcitori, spunea el. După cum s-a dovedit, am avut mai multe probleme cu nenumăratele lui victime decât cu soldații care să ne jefuiască.

– Dacă fiica ta e pe jumătate la fel de abilă ca tine, nu am nici un motiv să fiu îngrijorat pentru Peregrine, spuse el. Știu că el poate să se apere, la nevoie. Are niște pumni mai mult decât îndemânatici, după cum Nat Diggerby a și aflat. În orice caz, vor fi destul de în siguranță în diligență.

– Destul de în siguranță, da, spuse ea. Dar noi rămânem fără timp. Cât de departe e Salt Hill?

– La vreo cinci kilometri, spuse el.

– Mergi mai repede, îi ceru ea.

Rathbourne merse mai repede, dar fără rezultat. La hanul Windmill din Salt Hill, doamna Edkins, proprietara, le spuse că doar un călător coborâse din „Calul de curse". Era o doamnă bătrână, care dormea în clipa aceea într-una din camerele lor. Li se păru inutil să o trezească și să îi pună întrebări, din moment ce doamna Edkins vorbise cu ea pe îndelete.

Hangița le zise Bathshebei și lui Rathbourne ce aflase de la bătrâna doamnă. În Cranford Bridge, „Calul de curse" luase doi băieți care plecaseră de la Londra ca să își vadă mama, aflată pe moarte.

Bătrânei li se făcuse milă de ei și le dăduse câțiva bănuți. Nu foarte mulți – nu călătorea cu mulți bani la ea –, dar suficient cât să le acopere biletul până la Twyford.

Bathsheba se uită la Rathbourne.

– Cât de departe e Twyford? întrebă ea.

– Cam la douăzeci de kilometri, răspunse el. Ce enervant! Speram să fac o baie în curând. Se pare că trebuie să mă mulțumesc cu cișmeaua din curtea hanului.

– Ați pus la încercare caii și ați avut un accident, nu? spuse doamna Edkins, privindu-l din cap până în picioare.

În ciuda feței lui murdare, a nasturilor lipsă, a lavalierei târâte prin noroi și a cizmelor zgâriate, în privirea ei se vedea admirația.

– Am avut o ceartă cu niște bădărani beți în Colnbrook, mărturisi Bathsheba.

– Trebuia să îi vedeți pe adversarii noștri după ce soția mea s-a ocupat de ei, spuse Rathbourne, cu ochii negri strălucitori.

El se întoarse și o luă prin pasajul îngust care ducea în spatele hanului. Bathsheba îl privi plecând, uimită de capacitatea lui de a părea pur și simplu atrăgător, în timp ce ea...

Gândul se pierdu în gol câtă vreme privirea ei coborî dinspre umerii lați spre șoldurile înguste. Mergea ciudat.

Se grăbi să îl prindă din urmă.

– Ești rănit? întrebă ea.

– Sigur că nu, răspunse el. Continuă să meargă. Vreau doar să mă înviorez cu niște apă rece.

Părea să îl doară în partea dreaptă.

– Ești rănit, spuse ea. Trebuie să mă lași să văd ce e. E posibil să-ți fi rupt o coastă.

– Nu mi-am rupt nimic, ripostă el. E doar un mușchi care s-a revoltat. Mușchii mei de izbit bădărani în uși au înțepenit și s-au moleșit din lipsă de utilizare.

– Doamnă Edkins! strigă ea.

Proprietara traversă grăbită pasajul.

– Soțul meu e rănit, îi spuse Bathsheba. Aș vrea niște apă caldă.

– Ba nu, nu vrei nici o apă caldă, spuse el. Doamnă Edkins, să nu vă deranjați cu apă caldă și cu nimic altceva. Îi aruncă Bathshebei o privire aprigă. E trecut de ora două dimineața. Nu știi pe nimeni treaz și nu întorci hanul cu susul în jos pentru că am eu o întindere de mușchi.

Se întoarse și se crispă de durere când o făcu.

– Nu îi dați atenție, doamnă Edkins, spuse Bathsheba. E bărbat, și știți cum sunt bărbații.

– Chiar că știu, zise proprietara. Nu e nici un deranj. Suntem treji la orice oră aici, cu toate diligențele și trăsurile care vin și pleacă. Vă încălzesc apa în doi timp și trei mișcări. Și poate ceva de mâncare și ceva de băut, ca să-l întărim pe domnul?

– Nu, spuse Rathbourne pe cel mai elegant ton. În nici un ca... ca...

Strâmbă din buze. Scoase un sunet înăbușit. Bathsheba se uită îngrijorată la el.

Apoi se auzi izbucnind dinspre el un mare hohot de râs care zgudui pereții pasajului.

De îndată ce începu, fu de parcă se spărsese un stăvilar.

Benedict nu se mai putea opri din râs. Revăzu în minte, din nou și din nou, ultimul episod și se întoarse, iar și iar, la momentul în care Bețivul Nr. 2 își făcuse sugestiile grosolane doamnei Wingate, iar ea îi răspunsese cu vocea ei minunat de realistă: „Nu în seara asta. Mă doare capul".

Apoi mintea lui Benedict rătăci spre momentul în care ea căzuse în brațele lui Humber – și la expresia de pe chipul doamnei Humber – și la remarca ei scurtă: „Am văzut destul".

După aceea, continuă să râdă, fără să se poată opri.

Benedict își sprijini ușor brațul de perete și încercă să-și recapete răsuflarea – dar o văzu pe doamna Wingate lovindu-l cu biciul în cap și peste umeri pe unul dintre bărbați, îl văzu pe om ridicând brațele ca să se apere, și gândul îi provocă din nou un râs convulsiv.

Habar nu avea cât continuă așa. Știa doar că, în cele din urmă, se liniști, rămânând cu răsuflarea întretăiată și aiurit. Avu nevoie de ceva efort ca să stea drept și să se șteargă la ochi, să traverseze legănat pasajul spre curtea din spatele hanului spre cișmea.

Putea să simtă ochii femeilor ațintiți asupra lui.

Totuși, nu făcură decât să îl privească. Nu i-o luară pe urme, ca să îl îngrijească, așa că totul era în regulă. Thomas îl urmă la scurt timp după aceea, dar asta era treaba lui Thomas.

Afară, după ce Benedict înlătură cea mai mare parte din murdărie și se mai răcori puțin, Thomas îi întinse un prosop și spuse că era bucuros să vadă că stăpânul lui nu fusese rănit serios.

– Sigur că nu, spuse Benedict. N-am avut nici o problemă cu bădăranii ăia – mai puțin atunci când m-au pus la pământ. Atunci cred că m-aș fi rănit puțin dacă doamna... hmm... draga mea soție n-ar fi intervenit.

Își înăbuși un chicot.

– Doamna Woodhouse, domnule, spuse Thomas.

Se apropie și coborî vocea, căci, după cum observase doamna Edkins, locul nu era complet adormit. Curtea interioară, în special, avea tendința să fie mai trează decât alte locuri, cu trăsuri care apăreau la anumite intervale de-a lungul nopții ca să își schimbe caii. Salt Hill era alt punct important de oprire.

– Doamna i-a spus proprietarei că sunteți domnul și doamna Woodhouse, îi explică Thomas. Dar nu am reținut dacă v-a botezat John sau George.

– Nu prea contează cum m-a botezat, spuse Benedict. Plecăm numaidecât.

Thomas își drese glasul.

Benedict se uită la el. Curtea hanului era suficient de luminată. Totuși, era greu de citit expresia de pe chipul lacheului.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Benedict.

– Doamna Woodhouse a făcut rost de un salon privat, spuse Thomas. Aș fi venit mai devreme, dar a vrut să aprind focul.

– Și tu ai ascultat-o, spuse Benedict. Chiar dacă știai că vreau să plecăm cât mai repede.

– Da, domnule.

– Ți-e frică de ea, Thomas?

– Am văzut cum a sărit din trăsură când oamenii ăia v-au pus la pământ, spuse Thomas. A fost mai iute ca mine sau decât aș fi fost eu, așa cum ar fi trebuit. N-am putut să nu îmi spun că se gândește la binele dumneavoastră. Și, adevărul fie spus, domnule, mi-ar plăcea să nu mă regăsesc pe lista ei neagră. Așa c-am făcut focul, după cum a vrut.

– Înțeleg, zise Benedict.

– A cerut apă caldă, bandaje și mâncare, continuă cu încăpățânare lacheul. A spus că trebuie să mâncați ceva – după ce se ocupă de rănile dumneavoastră.

– N-am nici o rană, spuse Benedict. Am zis eu că am?

– Domnule, nu vreau să par nerespectuos, dar doamnele vor mereu să ne dea hapuri, să ne bandajeze și să ne pună cataplasme, spuse Thomas. Nu contează dacă un bărbat are sau nu nevoie. Poate prea bine să trăiască și cu asta, că doar o face pe doamnă fericită și scutește timpul pierdut pe certuri.

Chiar dacă înțelegea înțelepciunea simplă din vorbele lui Thomas, Benedict înțelese și prostia suicidală de a o lăsa pe Bathsheba Wingate să pună mâinile pe el, chiar și doar pentru a-i oferi îngrijiri. Și așa autocontrolul lui dădea semne alarmante: încăierarea, îmbrățișarea din trăsură, criza de râs. Acum era departe de a fi calm și obosea tot mai mult, lucru care nu avea să îi ajute autocontrolul cătuși de puțin.

Dacă îl atingea, dacă stătea prea aproape de el prea mult timp, câtă vreme el nu avea nici o altă sarcină importantă, precum mânatul cailor, care să îi ocupe mintea și să o îndepărteze de la ea, era foarte posibil să facă o greșeală fatală.

Benedict nu ascultă sfatul lui Thomas.

Nu putea să tolereze fricile doamnei Wingate despre răni sau nevoia ei feminină de a oferi îngrijiri.

Hotărât, Benedict îi întinse prosopul slujitorului lui. În loc de pieptene, Benedict își trecu mâna prin păr, despre care nu se îndoia că era tot numai bucle ude. Era tentat să îl întrebe pe Thomas cât de rău îi stătea, dar rezistă tentației.

Nu era corect. El și Rupert moșteniseră culoarea de păr de la mama lor, dar părul lui Rupert nu se cârlionța niciodată în bucle ridicole și nu se ridica la vârfuri în modul acela absurd.

Nu că era invidios pe Rupert, care era mereu prins în vreun bucluc sau altul și a cărui viață era un haos. Benedict nu avea să înțeleagă niciodată cum Daphne, logică și deșteaptă, îi tolera caracterul imprevizibil, dezorganizarea și dezordinea.

În orice caz, nu conta cum îi stătea părul acum. Nu se ducea la o reuniune la Almack. Nu era expus ca premiu conjugal. Nu încerca să găsească și să câștige Soția Perfectă.

Ba, mai mult, Datoria și Rațiunea îi interziceau să încerce să se facă atrăgător pentru Bathsheba Wingate.

Și așa, sperând că nu semăna foarte mult cu clovnul lui Grimaldi, Benedict își croi drum prin han spre salonul privat, hotărât să pună totul, inclusiv pe Bathsheba Wingate, la punct.

Capitolul 10

Bathsheba se curățase și ea de cea mai mare parte din murdărie, dar într-un mod mai elegant, folosind vasul și urciorul date de doamna Edkins.

Proprietara nu îi dăduse vreo oglindă sau ace de păr, iar Bathsheba încerca, fără succes, să își aranjeze părul atunci când ușa de la salonul privat se deschise larg.

– Mi-ai corupt lacheul, spuse Rathbourne.

Lavaliera lui umedă fusese înnodată în grabă. Gulerul cămășii atârna într-o parte. Haina și vesta erau descheiate.

Buclele negre și strălucitoare i se încurcau peste frunte. Ici-colo, altele stăteau ridicate ca niște tirbușoane.

Spre disperarea ei, el nu se spălase pur și simplu pe față, ci își băgase capul sub cișmea. Era leoarcă.

Bathsheba tânjea să își treacă degetele prin grămada de bucle dezordonate. Își dorea să îi scoată hainele ude și să își lase mâinile să cutreiere în voie prin locuri în care nu se cuvenea să umble.

Era numai vina afurisitului de scandal din Colnbrook. Reacția lui când o atinsese bețivul... felul în care bărbații năvăliseră după el și faptul că îi aruncase încolo și-ncoace, făcând ca totul să pară *ușor... pericolul...*

Îi plăcuse la nebunie.

I se păruse excitant.

Reacție tipică pentru un DeLucey.

Împinse un ac în părul ei vâlvoi.

– Sunt o DeLucey, spuse ea înverșunată. Îi corupem pe toți.

– Pe mine n-o să mă corupi, spuse el. Trebuie să încetezi să-l faci pe Thomas să fie la cheremul tău și să-l determini să răspundă capriciilor tale nebunești. Totuși, eu nu sunt Thomas și nu sunt obișnuit să mi se ordone. Hai, trebuie să plecăm.

Ea încremeni.

– Nici eu nu sunt obișnuită să mi se ordone, spuse ea. Refuz să mă mișc de aici înainte de a mă asigura că nu ți-ai rupt vreo coastă.

– Nu mi-am rupt nici o coastă, spuse el.

– N-ai de unde să știi, ripostă ea. Mai devreme, pe coridor, ți-ai dus mâna înspre coaste.

– Încercam să nu râd, spuse el.

– Mergeai ciudat după aceea, continuă ea.

– Eram amețit de la atâta râs, spuse el.

Ea ameți se de la atâta uitat și ascultat. Când el râsese, inima i se strânsese în piept, căci adusese atât de mult cu un băiat năzdrăvan și păruse atât de imperfect și de *uman*.

El era uman, fragil ca oricine altcineva. Aceste izbucniri ar fi putut să îi înrăutățească rănile.

– Ia doar un moment, spuse ea. Nu poți să accepți...

– Nu sunt idiot, doamnă Win... doamnă Woodhouse, spuse el. Știam dacă aveam o coastă ruptă. Vezi tu, din cauza durerii. Faptul că sunt atât de bărbat și de stoic nu înseamnă că nu simt niciodată durere. Am destulă minte cât să admit când mă doare ceva. Nu mă doare nimic.

– Adesea, există reacții întârziate, spuse ea. Uneori trec și ore până ce șocul sau agitația dispar, și durerea...

– Nu sunt nici șocat, nici agitat și nu stăm aici ore întregi, spuse el. Eu plec, doamnă. Poți să vii cu mine sau să rămâi, cum vrei.

El se întoarse și ieși pe ușă. Se aștepta ca ea să îl urmeze, ca o oaie. Bathsheba își încrucișă brațele la piept și se uită încruntată la ușă. După o clipă, el reveni în încăpere.

– Ești încăpățânată doar de dragul de a fi încăpățânată, spuse el. Ești hotărâtă să mă provoci la fiecare pas. Așa cum ai făcut și la Londra. Ei bine, nu poate să iasă mereu cum vrei tu.

– Dar la tine da? întrebă ea.

– Refuz să rămân aici și să mă cert cu tine, replică el. E absurd.

– Nu accept să fiu tratată ca un copil, comentă ea. Nu-ți permit să folosești tonul ăsta cu mine. Nu-ți permit să râzi de îngrijorarea mea firească. Coastele rupte pot fi fatale.

Expresia lui se îmblânzi deodată.

– Da, bineînțeles că este o îngrijorare firească. N-ar trebui să o ignor.

Ea se relaxă și își dezlipi brațele.

El se îndreptă spre ea, cu o expresie spăsită pe chip.

– Poți să-mi spui totul despre asta, zise el și o prinse de mână. În trăsură.

Ea se dădu în spate, dar el se mișcă repede și o prinse în brațe.

– Oh, nu, ripostă ea. N-ai să folosești tacticile astea primitive cu mine. Nu mă las luată pe sus ca un sac de porumb. Pune-mă jos.

Îl lovi în piept.

– Ai grijă la coastele mele rupte, dragostea mea, spuse el cu un râset.

– Nu sunt dragostea ta, fanfaron sarcastic ce ești, replică ea și încercă să se elibereze. Nu ești domnul și stăpânul meu. N-ai să...

– Faci o scenă, o avertiză el.

– Nici măcar n-am început să fac o scenă, spuse ea când ajunseră la ușă. Mai faci un singur pas, și eu...

Gura lui se apăsă pe gura ei.

Lumea își pierdu echilibrul, totul se întunecă.

El trânti ușa și se sprijini de ea, cu gura apăsată pe a ei.

„Nu! Nu!" răsună o voce în mintea lui Benedict.

Prea târziu.

Gura ei se predă imediat, și mâinile ei se ridicară și îl prinseră strâns de umeri.

Ea îi primi sărutul și îi oferi înapoi mai mult, provocându-l. Aceeași provocare care scânteiase în ochii ei albaștri deveni lichid fluid în gura lui.

Se agită în brațele lui până când el își slăbi strânsoarea și o lăsă jos, dar gura ei nu o părăsi nici o clipă pe a lui. El se înfruptă din focul lichid în vreme ce ea alunecă din brațele lui, mângâierea formelor ei delicate pe trupul lui tare făcându-i să vibreze fiecare fibră și celulă.

Trebuia să îi dea drumul. *Acum.*

Tot ce trebuia să facă era să își retragă brațul de pe talia ei. Dar nu o făcu. O strânse aproape de el, în vreme ce sărutul deveni un joc păcătos între ei doi, tachinând, îndrăznind, cerând.

Pasiune.

Pasiunea nu era permisă. Niciodată. Pasiunea era nebunie, haos. Avea o grămadă de reguli împotriva pasiunii.

„Nu. Lovește-mă! Calcă-mă pe picior! Știi să lupți."

Ea se prinse de el – o mână subțire, care putea la fel de bine să fie o menghină, îl apucă de braț.

El auzi vocea Rațiunii și a Datoriei debitându-și regulile, dar ea le înăbuși cu șoapta atingerii degetelor care alunecară peste dosul palmei, pe mâna lui lipită de ușă ca să se sprijine până găsea puterea să se îndepărteze de ea.

Degetele ei se înfășurară în jurul încheieturii, iar el nu putu să nu își întoarcă mâna pentru ca degetele să li se împletească. Intimitatea

atingerii îl îndureră, și durerea îl înfurie. Era făcută pentru el. De ce nu putea să o aibă?

El întrerupse sărutul și își îngropă chipul în gâtul ei. Îi gustă pielea și se îmbătă cu parfumul ei; totul era așa cum își amintise de nenumărate ori, chiar dacă încercase cu atâta hotărâre să uite.

Apoi nu reuși să-și țină mâinile nemișcate. Le lăsă să alunece pe spatele ei și urmări linia taliei și forma șoldurilor. Și totul era de parcă o provoca, sau poate că și ea simțea aceeași nevoie nebună ca el, căci și mâinile ei se mișcau și dezlănțuiau furtuni pe oriunde ajungeau. Alunecară sub haina lui, înăuntrul vestei, și tachinară peste cămașa subțire, în vreme ce ea știa – trebuia să știe – că el avea nevoie de mâinile ei pe piele.

Pipăi spatele rochiei, dar nu găsi găicile. În schimb, le găsi în față, și îi luă o fracțiune de secundă să desfacă panglicile, să dea la o parte materialul subțire al cămășuței, să își strecoare mâna pe deasupra corsetului și să îi prindă sânul, piele pe piele.

Ei i se tăie răsuflarea.

„Spune-mi să mă opresc, nu-mi spune să mă opresc."

Ea se dădu înapoi și trase de corset, slăbindu-l, apoi ridică privirea spre el, cu ochi întunecați și provocatori. Îi prinse capul între mâini și îl trase spre ea, iar el auzi suspinul ușor de plăcere când buzele i se plimbară peste forma netedă a sânului ei.

Acela fu sfârșitul rațiunii.

După aceea nu mai există decât *vreau* și *trebuie să am*, *trebuie să am* și *a mea*, *a mea*, *a mea* lipsite de judecată.

Fiara preluase puterea.

Îi ridică fustele, tot mai sus, cu jupoanele strânse și șoptind pe mâneca lui, până când, în cele din urmă, mâna lui se strecură pe deasupra ciorapului, apoi urcă, acolo unde era pielea atât de fină, și tot mai sus, până ce găsi centrul ei cald, mătăsos, lunecos.

Dădu să își descheie nasturii de la pantaloni, dar ea ajunse întâi acolo, iar când palma ei îi atinse ușor mădularul care pulsa, fu nevoit să o muște de umăr ca să nu urle, asemenea unui simplu băiat care își afla plăcerea pentru prima dată.

Era nerăbdător, necugetat, dar mâna ei era acolo, și era mult prea înfricoșător de plăcut ca să o îndepărteze, în ciuda nerăbdării. Simți un nasture desfăcându-se, apoi un altul. Mădularul lui vibra pe material, spre mâna ei, și el dădu să o ajute – să se ajute, nu mai putea

să aștepte – când ea țipă, se retrase, apoi înjură, înverșunată și în șoaptă, în franceză.

O împunsătură cumplită de durere: atât îi trebui Bathshebei ca să își vină în fire.

Se îndepărtă de el, cu mâna tremurându-i. Și se întoarse cu fața înflăcărată.

– Ce-i? întrebă el, cu voce adâncă. Ce-i?

Ea ar fi putut să plângă. Ar fi putut să râdă.

– Mâna mea, spuse ea. Mâna mea, slavă Cerului! Să te ia naiba, Rathbourne! Știi că nu putem să facem asta.

– Să mă ia naiba? Să mă ia naiba? Apoi, cu voce mai blândă, spuse: Ce nu e în regulă cu mâna ta?

– Cred că a spart nasul cuiva, spuse ea. Și acum doare ca naiba.

– Lasă-mă să văd.

Ea voia să pună distanță între ei, câtă vreme își aranja hainele, și îi dădu și lui timp să facă la fel. Sânii ei ieșeau din corset, o parte din jupă îi rămase prinsă sub talie, iar fustele erau toate în dezordine.

Dar învățase să nu fie niciodată rușinată sau sfioasă cu trupul ei și, în clipa aceea, nu se sinchisea de ce putea să vadă el. Ar fi putut să îl lase să vadă tot ce își dorea și să primească tot ce voia, și ar fi făcut-o cu dragă inimă – ba nu, cu nerăbdare.

Pentru că era îndrăgostită și era complet lipsită de speranță. Era atât de lipsită de speranță, o DeLucey pursânge, indiferent de ce ar fi făcut.

Îl lăsă să îi ia mâna și să se uite la ea.

– Degetele îți sunt umflate, remarcă el. Ziceai c-ai lovit pe cineva în nas?

– Da, spuse ea.

– Din cauza mea.

– Da, în mod cert, din cauza ta. Nu puteam să te las să lupți singur împotriva lor, Rathbourne. Nu c-ar fi trebuit să te lupți cu ei, întâi de toate. A fost ridicol să faci asemenea tărăboi pentru un bețivan care m-a prins de picior. Eram perfect în stare să îl lovesc dacă devenea prea enervant. Totuși, a fost minunat din partea ta. Cavaleresc.

– N-a fost minunat din partea mea, spuse el. A fost ridicol. Dacă nu mă purtam în felul acela imbecil, pe model Rupert, eram plecați de mult deja, fără să fie vreunul din noi rănit și fără să ne imaginăm

că celălalt e rănit sau, mai important de-atât, fără a fi cât pe ce să facem un lucru despre care știm prea bine amândoi că nu trebuie făcut.

– Ei bine, nu l-am făcut, spuse ea.

Nu încercă să pară fericită că nu se întâmplase. Nici măcar nu avea atâta stăpânire de sine încât să nu pară că regreta.

– Nu, n-am făcut. El se uită lung la mâna la ei. Apoi coborî capul și o duse la buze, atingându-i ușor fiecare deget. Dădu drumul mâinii și o privi de sus în jos. Scoase un oftat prelung. Eu ți-am dat jos hainele. Se pare c-aș face bine să le aranjez la loc.

– Pot s-o fac singură, spuse ea.

– Durerea te-a făcut să țipi când încercai pur și simplu să desfaci un nasture de la pantaloni, spuse el. Cum îți închipui c-o să fii în stare să te descurci cu panglicile și încheietorile de la corset?

Bună întrebare.

După cum bănuise, era o reacție întârziată la lupta ce avusese loc. Dar pe ea o durea, nu pe el. Păcat că durerea nu începuse cu câteva minute mai devreme. Atunci n-ar fi fost nevoită să se confrunte cu ideea că era doar o altă femeie ușoară din familia DeLucey.

– Îmi închipui că mi-ar lua câteva ore și o grămadă de blesteme și țipete, spuse ea. Poate e mai bine s-o faci tu.

Ea îi privi lung linia claviculei, în vreme ce el îi aranjă iute corsetul la loc, îi netezi cămășuța, îi puse sânii unde le era locul și înnodă panglicile.

După ce îi prinse juponul, ea înghiți în sec și spuse:

– Tind să cred că doamnele cuviincioase nu descheie pantalonii gentlemenilor.

– Nu fac asta, spuse el când îi îndreptă rochia, nici pe departe atât de des pe cât ți-ai dori.

Chiar dacă aveau banii care să îi ducă la Twyford, Peregrine și Olivia nu ajunseră atât de departe.

În Maidenhead, când trăsura se opri ca să schimbe caii, Peregrine se strecură afară din locul în care era îngrămădit între doi călători grași și nu prea curați. Dormiseră zdravăn, în mare parte pe el. Le inhalase respirația urât mirositoare și fusese asurzit de sforăitul lor zgomotos în ultimii opt kilometri. Nu l-ar fi deranjat atât de tare dacă ar fi avut ceva interesant de făcut sau de privit, dar nu avusese, așa că era plictisit și supărat, dar și obosit și înfometat.

– Eu mă opresc aici, îi spuse Oliviei. Poți să rămâi sau să mergi mai departe. Chiar nu-mi pasă.

Coborî, ieși din curtea hanului, o luă pe stradă și înghiți cu noduri aerul rece al nopții.

Apoi privi în jur. Nu mai fusese niciodată afară atât de târziu în noapte, singur, într-un oraș străin. Cu excepția agitației din curtea hanului, locul era liniștit. Era foarte târziu, și toată lumea dormea.

Își dorea și el să fie liniște, ca să se poată gândi. De fapt, voia să doarmă, ca toți ceilalți.

Își petrecuse după-amiaza și noaptea într-o stare de tensiune, nesigur de ce urma să facă Olivia, întrebându-se când avea să-i lovească nenorocirea.

Acum își dădea seama că lovise deja. Fuga cu Olivia Wingate, indiferent de cât de demne erau motivele lui, avea să atragă de la sine consecințe neplăcute.

Dacă Lord Rathbourne i-ar fi prins la timp, așa cum sperase Peregrine, lucrurile s-ar fi putut rezolva fără prea multă agitație. Ar fi trebuit doar să îi explice, iar unchiul ar fi înțeles de ce făcuse ce făcuse.

Unchiul Benedict era un om rezonabil și rațional.

Dar era deja a doua zi. Era sâmbătă, ziua în care Peregrine trebuia să plece cu Excelența Sa în Scoția. Chiar dacă Peregrine și-ar fi permis să închirieze un poștalion – ceea ce nu își permitea –, se îndoia că putea să revină la Londra atât de repede încât să evite dezastrul. Până în clipa aceea, toți slujitorii unchiului Benedict știau deja că ceva nu era în regulă. De îndată ce slujitorii știau, urma să afle toată lumea.

Peregrine ar fi trebuit să-și dea seama că tot ce avea de-a face cu Olivia Wingate atrăgea de la sine dezastrele. Ar fi trebuit să o lase să plece cu Nat Diggerby.

Dar, în cazul acesta, Peregrine ar fi ratat aventura.

Și adevărul era că nu se grăbea să plece la Edinburgh, să se plictisească și să fie exasperat într-o altă școală, din care avea să fie dat afară în curând.

Îl îngrijora însă gândul de a-l supăra pe Lord Rathbourne, care putea să decidă că Peregrine era un necaz prea mare, gândul de a-i neliniști pe mama și pe tatăl lui, care ar putea să devină suficient de isterici încât să interzică vizitele ulterioare ale Excelenței Sale. Altfel, pe Peregrine nu l-ar fi deranjat să continue alături de Olivia Misiunea ei nebunească.

Pentru un tânăr care plănuise să călătorească pe Nil, călătoria spre Bristol era o experiență utilă.

Dar trebuia să se gândească la Lord Rathbourne, și, cum el nu îi prinsese încă din urmă, Peregrine decise că trebuia să se oprească și să aștepte să fie prins.

Între timp, voia mâncare. Și un pat.

Maidenhead, un oraș comercial măricel, se lăuda cu câteva hanuri. Se întoarse la Bear, cel mai mare și mai aglomerat. Când se apropie de intrare, o văzu pe Olivia acolo, așteptând cu mâinile încrucișate la piept.

– Se presupune că erai pajul meu, spuse ea. Pajii sunt neabătuți și sinceri. Nu-și abandonează cavalerii.

– Mi-e foame, răspunse el. Vreau să dorm.

– Nu poți s-o faci *aici*, spuse ea. E cel mai mare han din Maidenhead. O să coste o groază, și știu că n-o să ne dea din milă cea mare cameră pe care o au. Ea se uită atent în jur. Nu poți să te aștepți să fac rost de bani la ora asta din noapte.

– Să faci rost? întrebă el. Vrei să zici *să tragi pe sfoară*.

Ea ridică din umeri.

– Tatăl tău îți dă bani. Eu trebuie să lucrez pentru ai mei.

Peregrine nu era sigur că manevrele fine și minciuna pe față se numeau muncă, dar era prea târziu să dezbată pe teme de semantică.

– De fapt și de drept, tata chiar îmi dă bani, spuse el. Și chiar am ceva la mine.

Ea mijii ochii.

– În primul rând, nu este prea mult, spuse el. În al doilea, n-are rost să te uiți la mine așa, pentru că n-am mințit niciodată în privința lor.

– Nu mi-ai spus că ai bani, ripostă ea.

– N-ai întrebat, răspunse el. M-ai cerut măcar o dată sfatul, ajutorul sau părerea? Fără să îi aștepte răspunsul, continuă: Îți cumpăr cina și poate un pat, dacă avem noroc, dacă-mi promiți că nu mai spui la nimeni despre mama noastră care e pe moarte – sau despre alți oameni care nu există.

– De ce? întrebă ea.

– Nu e corect.

– Nu e cum?

– Corect, zise el.

– Vrei să spui că *nu se cuvine*, spuse ea zeflemitoare.

Peregrine deschise ușa.

– Vreau să spun că e ca și cum un băiat mare și puternic se ia de unul mai mic. Asta vreau să spun.

Îi făcu semn să intre.

– Oh, făcu ea și intră.

Deveni tăcută după aceea, ceea ce îi convenea de minune lui Peregrine. Voia să mănânce și să doarmă. Poate, după ce se odihnea puțin, avea să fie gata să vorbească.

Chiar se odihni, deși hanul era într-adevăr scump și ajunseră într-o cameră de mărimea unui dulap, cu paturi tari destinate slujitorilor.

Deși era mai spartan decât orice experimentase înainte, chiar și la școală, Lord Lisle dormea adânc când Lord Rathbourne traversă Maidenhead, la trei și jumătate dimineața.

Benedict abia dacă observă orașul Maidenhead. Dedică primele minute tăcute din călătorie ca să încerce să își recapete faimosul sânge-rece, să își adune rămășițele forței lui morale și să alunge spiritul străin care îl posedase.

Apoi doamna Wingate vorbi, și totul se frânse în bucăți.

– Cred c-ar fi mai bine să ne despărțim la Twyford, spuse ea. O voi duce pe Olivia la Bristol, să încerc să rezolv prostia asta cu comoara o dată pentru totdeauna.

– La Bristol? întrebă el neîncrezător. La Colnbrook te-ai lovit și la cap, nu doar la mână?

– Nu putem să ne întoarcem împreună la Londra, spuse ea, și știi că trebuie să ne grăbim dacă vrei să nu facem senzație. Trebuie să pleci în Scoția azi, nu?

– Nu e asta ideea, spuse el. Ideea e că nu poți să te duci singură la Bristol.

– Olivia o să fie cu mine, ripostă ea.

– N-ai nici un ban, spuse el,

– Am ceva, zise ea.

– Trebuie să fie foarte puțin. Când am ajuns acasă la tine, te pregăteai să mergi la un cămătar cu un sac de lucruri.

– Eu și Olivia am călătorit mereu cu puțini bani, spuse ea. Nu este de parcă aș avea de gând să închiriez un poștalion. Putem să mergem pe jos.

– La *Bristol?* Ai înnebunit? Sunt peste o sută cincizeci de kilometri.

Își aminti de reacția bărbaților la vederea șoldurilor ei unduitoare la bariera de la Kensington.

Propunea să-și unduiască șoldurile pe mai mult de o sută de kilometri, pe un drum de-a lungul căruia aveau să călătorească mai ales bărbați.

– Nici nu se pune problema, spuse el. N-am să permit asta.

Ea se întoarse ca să se uite la el. Genunchiul ei îl lovi în coapsă. El își încleștă maxilarul.

– De unde Dumnezeu ai căpătat ideea nebună că ai avea vreun cuvânt de spus? întrebă ea. Oh, nu contează. Am uitat. La tine e un lucru firesc să dai ordine oricui. Prea bine, milord. Hai, spune-mi tot ce pot și ce nu pot să fac. Prefer să-mi petrec următorii kilometri râzând, nu îngrijorându-mă pentru fiica mea exasperantă.

– Spui că e exasperantă, și totuși vrei să-i faci pe plac, spuse Benedict. La ce anume te-ai gândit mai exact? La o vizită în mausoleul rudelor tale în toiul nopții? Și văd o imagine interesantă în care tu ești îmbrăcată într-o pelerină cu glugă, Olivia are un felinar și tu ai o spadă pe umăr.

– Ca multe alte moșii mari, Throgmorton este deschis pentru vizitatori în anumite zile, spuse ea. Am să o duc la mausoleu și să o las să vadă cât de migălos sunt lucrate pământurile. O să înțeleagă de una singură că, dacă era vreo comoară îngropată acolo, grădinarii și oamenii care fac tot felul de reparații o găseau deja de ani de zile. După aceea, poate o să ne amuzăm căutând peșteri de contrabandiști.

– Cu alte cuvinte, nu vrei să te întorci la Londra pentru o vreme.

Ar fi trebuit să fie bucuros. Nu ar fi tentat să i-o ia pe urme când urma să se întoarcă din Scoția. În timp, blestemata asta de îndrăgosteală urma să treacă.

– Sigur că nu, spuse ea. O să fii în Edinburgh cu nepotul tău. Ce să fac eu – sau oricine altcineva – la Londra când Lord Rathbourne nu e acolo?

El îi aruncă o privire. Ea se întoarse din nou, cu o înfățișare serioasă, dar nu înainte că el să îi surprindă licărirea de veselie din ochi.

– Mă iei peste picior, spuse el.

– Ba dimpotrivă, domnule. Încerc cu disperare să-mi stăpânesc durerea provocată de plecarea ta iminentă. Zâmbesc bărbătește, nu râd. Ei bine, nu te iau prea tare peste picior.

Indiferent de cât era de neliniștit, nu putu să nu zâmbească și el. Dar oricum era fermecat.

Ea întoarse privirea spre drumul de dinaintea lor și redeveni serioasă.

– N-o să mai fie de râs dacă nu avem grijă, spuse ea. Știi că trebuie să ne despărțim cât mai repede de îndată ce recuperăm copiii, și trebuie să-l duci fără întârziere pe Peregrine în Scoția. Dacă întârzii doar o zi sau două, părinții lui o să se agite.

– Ei se agită mereu, spuse el. Părinții lui sunt cei mai puțin problematici. Dar acum slujitorii mei o să-și dea seama că ceva nu e în regulă. Cineva o să vorbească și o să înceapă să se audă tot felul de zvonuri. O să am nevoie de o minciună bună.

– Și eu o să am nevoie de una, pentru doamna Briggs, spuse ea, ca să-i explic lipsa mea prelungită.

– Scrie-i un bilețel când ajungem la Twyford, spuse Benedict. Este nevoie să-ți îngrijești ruda bolnavă. O să mă asigur că bilețelul o să ajungă repede. Cât despre povestea mea: poate o să spun că lui Peregrine i s-a năzărit să se alăture unei trupe de artiști ambulanți sau vreunei șatre de țigani. Sau poate că a fost complet subjugat de farmecele fiicei vreunui negustor și i-a luat-o pe urme. Ăsta e genul de prostie romantică pe care părinții lui ar accepta-o fără rezerve.

– Nu-l cunosc prea bine pe Lord Lisle, nu? spuse ea. Nici măcar eu, care îl știu de doar câteva săptămâni, n-aș crede asta nici măcar o clipă.

– Ce nu pot să cred eu e că părinții lui au avut vreun rol în concepere lui, spuse Benedict. Toți cei din familia Dalmay sunt extravaganți din punct de vedere emoțional și tind să-și aleagă partenerii cu același temperament.

– El e o anomalie, spuse ea. Se întâmplă tot timpul. Mi-aș dori să se fi întâmplat asta și în cazul Oliviei.

– Atunci Peregrine ar fi ratat o aventură, spuse Benedict.

„Și eu la fel", își spuse el în gând. Sfârșitul aventurii se apropia mult prea iute.

– Dacă era numai asta, zise ea. Dar nu e, și n-am de gând s-o las să scape atât de ușor, spuse ea. După o pauză, adăugă: Rathbourne, ce facem dacă se află că am călătorit împreună?

El nu avea nici o problemă să își imagineze acea posibilitate. Știa că întunericul nu era un scut pe deplin sigur. Își dădu seama că cineva putea să îl fi recunoscut la un moment dat pe parcursul ultimilor treizeci de kilometri.

Era conștient de cât de repede putea să călătorească bârfa.

Își aminti de oamenii care vorbiseră la club despre Jack Wingate. Putea să audă încă amestecul de dispreț și milă din vocile lor. Putea să audă dezgustul din vocea tatălui său când vorbea despre Îngroziitorii DeLucey.

Benedict văzuse de nenumărate ori ce se întâmpla atunci când vreun suflet amărât devenea subiectul unui scandal: chicotele și șoaptele din spatele evantaielor, zâmbetele afectate, aluzii nu foarte subtile, caricaturi deloc subtile atârnate prin vitrine, pentru ca toată lumea să le vadă.

Nu era deloc plăcut să se gândească la ideea de a deveni un asemenea subiect. Ideea de a fi motiv de chicotit, șușotit și caricaturizat era inadmisibilă.

– Negarea e singurul răspuns rațional, spuse el.

– Chiar crezi că e așa simplu? întrebă ea. Tot ce trebuie să spunem e „Nu e adevărat"?

– Nu, răspunse el. Pretindem că s-a făcut o gafă. Ridicăm dintr-o sprânceană. Ne permitem un zâmbet ușor și compătimitor. Dacă oamenii continuă să fie istovitori, adoptăm expresia și tonul cuiva plictisit de moarte și, străduindu-ne să fim politicoși, vom spune: „Într-adevăr" sau „Ce interesant".

– E foarte bine, spuse ea. Dar o să fie suficient?

– Ar face bine să fie, răspunse el.

În depărtare, el întrezări o luminiță aproape de marginea drumului.

– Pare să fie Twyford, sublinie el. Am face bine să hotărâm cum procedăm când îi găsim pe copii.

Își petrecură ultimele minute stabilind detaliile despărțirii lor.

Fu o experiență mai melancolică decât s-ar fi așteptat.

Totuși, nu avu mult timp pentru melancolie, căci la Twyford aflară că nimeni – bărbat, femeie sau copil – nu coborâse acolo din „Calul de cursă".

Își continuară drumul, spre Reading.

Capitolul 11

Fulgera când Benedict și doamna Wingate făcuseră turul celor mai probabile hanuri din Reading prin care să fi trecut. Până acum, ea era pe punctul de a se prăbuși, chiar dacă refuza să o recunoască.

Se aflau la casa de bilete de la hanul Crown, ea se uita la toate trăsurile care veneau și plecau, în vreme ce se certa cu el despre următoarea lor oprire.

– Devine ridicol, îi spuse el. Am pierdut timp prețios vorbind cu hangii și slujitori pe jumătate adormiți. E mai logic să așteptăm să revină „Calul de curse" în Reading și să vorbim direct cu vizitiul.

– Asta o să dureze ore întregi, spuse ea. Până atunci, copiii pot să ajungă la jumătatea drumului spre Bristol.

– Dac-ai gândi un pic logic, ți-ai da seama de cât este de improbabil, spuse Benedict cât putu de răbdător. Sunt doi copii fără bani. Trebuie să se bazeze pe mintea lor și pe bunătatea sau naivitatea străinilor. Nici măcar fiica ta, oricât ai crede-o fiica necuratului, nu poate să călătorească foarte rapid dacă nu închiriază o diligență. Ca să și-o permită, trebuie să se apuce de tâlhărie la drumul mare. Apoi ar trebui să găsească, într-un timp scurt, pe un drum mic, o victimă dispusă să-i predea un săculeț cu bani neobișnuit de greu.

Doamna Wingate se uită la el cu ochii mijiți.

– Ai idee, Rathbourne, cât devii de detestabil când vorbești pe tonul ăsta de superioritate răbdătoare?

– Problema este că ești obosită, flămândă, neliniștită și te doare mâna, spuse el. Problema este că ai așteptat încrezătoare un rezultat îmbucurător doar ca să-ți vezi speranțele spulberate. Prin urmare, ești prea descurajată acum ca să-ți dai seama că sunt perfect și, deci, nu pot să fiu detestabil.

Se uită la el pentru o clipă, de sus în jos, apoi ridică din nou privirea.

– Soția ta arunca vreodată cu lucruri în tine? întrebă ea deodată.

– Nu, răspunse el, clipind, nu pentru că întrebarea l-ar fi uimit, ci pentru că încercă să și-o imagineze pe Ada făcând întocmai și nu reuși.

– Și ea era o anomalie, precum Lord Lisle? vru ea să știe. Ai spus că toată familia Dalmay este extravagantă din punct de vedere emoțional. Și totuși, ea n-a aruncat niciodată cu ceva în tine.

– Niciodată, spuse Benedict. Nu ne-am certat niciodată. Eram străini unul de celălalt, după cum ți-am mai spus.

– Nu se putea să fie emotivă, după cum spui, zise ea. Poate doar părea așa, în comparație cu tine. O manifestare ușoară a sentimentelor sau lipsa unei logici perfecte trebuie să pară extreme pentru un bărbat care e așa hotărât să controleze totul.

– Pe vremuri, mi-am închipuit că-mi controlam viața, spuse el. Acum nepotul mi-a dispărut, mă amenință un scandal uluitor care planează deasupra mea ca un nor de furtună imens la orizont și te am și pe tine.

Iar cruntul adevăr era că se distra de minune.

Cruntul adevăr era că se simțea ușurat că nu găsiseră copiii încă.

Ce simțea era o nebunie. Tot ce conta mai mult pentru Benedict era în pericol. Știa asta; nu uita niciodată de norul de furtună de la orizont.

Dar trecuse multă vreme de când nu mai fusese atât de aproape de probleme. Uitase cât puteau să fie de incitante.

– Lady Rathbourne trebuie să fi fost o fire foarte stoică, spuse doamna Wingate. Numai așa putea să suporte șase ani de căsnicie fără să dea cu ceva în tine.

– Un Dalmay este la fel de capabil să fie stoic pe cât sunt eu să cresc varză de Bruxelles, spuse el. Dar, dacă vrei să te certi cu mine despre soția mea, rudele mele sau orice altceva, se poate s-o facem la micul dejun?

– Nu mi-e foame, spuse ea. Își trecu mâna prin părul încurcat. Sunt prea frustrată ca să-mi fie foame.

– Dacă nu ne oprim să mâncăm și să ne odihnim, Thomas nu poate să se oprească să mănânce și să se odihnească, spuse Benedict.

Ea își îndreptă privirea spre lacheu, care vorbea cu unul dintre rândași. Ridică dintr-o sprânceană.

– E treaz de mai bine de douăzeci și patru de ore, spuse Benedict, apelând nemilos la conștiința ei. A mâncat foarte puțin de când am plecat din Londra, acum vreo douăsprezece ore. A călătorit în cea mai puțin comodă parte a cabrioletei. S-a bătut cu niște golani beți. A...

– Da, da, ți-ai demonstrat teoria, spuse ea. O oră atunci.

– Două, insistă el.

Ea închise ochii.

– Poate trei ore ar fi mai bine, spuse el. Ți-e rău?

– Nu mi-e rău, răspunse ea. Deschise ochii. Număram până la douăzeci.

Bathsheba nu se certă cu el despre soția lui sau altceva la micul dejun. Făcu tot posibilul să nu adoarmă peste ouăle, șunca, pâinea, cartofii și untul pe care el le aranjase grămadă în farfuria ei.

El avea o grămadă și mai mare, pe care o dădu iute gata.

După micul dejun, se duse țintă în camera pe care el o închiriase pentru ea și se repezi direct spre pat, a cărui ultimă saltea îi ajungea la nivelul umerilor. Ea urcă treptele și se afundă într-o saltea moale ca un nor.

Următorul lucru de care fu conștientă era că o slujnică îi vorbea și că soarele se strecura pe fereastră. Unghiul luminii îi spunea că era dimineață.

– Ați cerut o baie, doamnă, îi spuse slujnica. Să o pregătim?

Bathsheba se ridică și se uită în jur. Văzuse nenumărate hanuri, dar niciodată o încăpere atât de luxoasă precum aceea. Un lavoar, o masă de toaletă și o serie de rafturi aliniate pe perete. O oglindă stătea pe pervazul lat și o alta înaltă în imediata apropiere. În celălalt capăt al patului, mai multe scaune înconjurau o măsuță. Draperii albe și strălucitoare acopereau fereastra și patul. Așternuturile erau curate și uscate. Focul ardea în vatră, ascunzând toate urmele celui de dinainte, umezeala și frigul dimineții.

Acum urma să facă baie. Cu apă caldă și săpun bun. În cadă într-o cameră mare, însorită și călduroasă. Nemaiauzit de luxos.

Dar nu pentru Rathbourne.

– Ce dor îmi e să fac o baie, spusese ea – sau, mai curând, mormăise – la un moment dat în timpul micului dejun.

Iar el îi spusese lui Thomas, Thomas zisese cuiva și nimeni nu păruse deranjat.

Acum se uita cum doi slujitori aduceau cada în cameră. În spatele lor, se desfășura o mică pleiadă de alți slujitori, care cărau urcioare și găleți.

De îndată ce ieșiră cu toții din nou, ea încuie ușa și se dezbrăcă.

*

După micul dejun, Benedict și Thomas se retraseră în camera îngustă a servitorilor, alăturată camerei de oaspeți pe care Benedict o închiriase pentru „domnul și doamna Bennett". Lăsând-o pe doamna Wingate să doarmă pe măreția solitară a celor trei saltele suprapuse, Benedict trase un pui de somn pe patul îngust, iar Thomas dormi pe podea.

Mai târziu, suficient de înviorat, Benedict se ridică și se spălă, folosind lavoarul mare pe care Thomas îl împrumută din camera alăturată.

Acum, după ce aranjase cât putu de bine hainele stăpânului lui, lacheul se ocupa de trăsură. Din moment ce avea să îi ia ceva timp, iar nota de plată trebuia să fie achitată și slujitorii răsplătiți, Benedict decise că nu era nevoie să o trezească pe doamna Wingate pentru încă vreun sfert de oră sau cam așa.

Era pe cale să se așeze ca să își tragă cizmele, când auzi șușoteli gălăgioase pe coridor.

– Nu se poate să fie Lord Rathbourne, spuse o voce.

– Stăpâna zice că el e, spuse o alta. L-a văzut la casa de bilete.

– Trebuie să fi visat.

– Cum ar putea dacă nu doarme niciodată? A spus că el e, în persoană, cu un slujitor.

– Poate c-a plecat.

– Zice că nu. Zice c-a venit aici. Și acușa eu trebuie să aflu de ce n-a rămas la Bear, ca de obicei, și nici nu s-a oprit să ia micul dejun. Și vrea să știe ce s-a întâmplat de s-a oprit la Crown, când, în toți anii ăștia, el, Excelența Sa, taică-su, și toată familia, de fiecare dată când veneau la Reading, se opreau la Bear.

Benedict înjură în șoaptă.

Proprietăreasa de la Bear din Reading trebuia să fie numită Argus, căci sigur avea mai mulți ochi decât în mod normal.

Nu trebuia să se apropie la mai mult de doi kilometri de Reading. Era prea cunoscut, nu doar la Bear.

– Nu poate să se aștepte să-l întrebi tu direct, spuse prima voce.

– Păi, n-o fac nici dacă-mi cere. Ți se pare că sunt tâmpit? Îl întreb pe slujitorul lui care e treaba.

– Dacă e slujitorul lui, spuse prima voce. Dacă nu cumva și-a închipuit doar.

Fără să aștepte ca omul să bată la ușă sau să tragă cu urechea, Benedict încuie fără zgomot ușa care dădea spre coridor, traversă mica încăpere, deschise ușa spre dormitorul de oaspeți și intră.

Închise cu mare grijă ușa în urma lui.

Auzi pe cineva trăgând adânc aer în piept.

Se întoarse... și încremeni pe loc.

Și doamna Wingate încremeni, pe cale să se ridice din cadă și să se întindă spre prosopul de pe scaun.

Îi reveni glasul.

– Îmi cer...

– Ohhh...

Ea alunecă și începu să se răstoarne.

El traversă iute încăperea, o scoase din cadă și o prinse în brațe, în vreme ce cada se zgudui, împroșcând cu apă în stânga și în dreapta.

Era udă și alunecoasă asemenea unui țipar și se străduia să se țină de el sau să se îndepărteze, Benedict nu era sigur. Încercând să nu o scape, se lovi de scaun. Piciorul îi alunecă pe podeaua umedă și căzu, aterizând pe spate, cu ea peste el. Scaunul alunecă pe podea.

Încercă să ajungă la prosop, dar scaunul se afla la mai mult de jumătate de metru depărtare. Între timp, ea îl încălecă, iar sânii ei, sânii ei goi, îl picurară pe față când ea dădu să se ridice. Mâinile lui alunecară pe fundul ei umed. Fundul ei umed, complet dezgolit.

Era cu totul udă și goală, fiecare formă splendidă strălucind în soarele dimineții.

Ea rămase complet nemișcată, cu ochii albaștri ațintiți spre el, cu mâinile pe podea, lângă brațele lui, prinzându-l în capcană.

Apa se prelinse de pe bărbia ei pe a lui.

Ea coborî capul.

Linse picătura de apă de pe bărbia lui.

El rămase complet nemișcat. „E un test pentru tăria ta de caracter", își spuse în gând. „Pot și voi – trebuie – rezista."

Ea ridică din nou capul și îl privi, cu ochii albaștri mari și întunecați.

Privirea lui alunecă mai jos. Spre locul în care pielea ei era moale, albă și... roz.

Roz, culoarea pe care o găseai la o femeie în cele mai păcătoase locuri.

O picătură mică de apă licărea ademenitor pe un sfârc tare și trandafiriu.

Nu putea să își mai amintească de ce trebuia să reziste.

Își înălță capul și linse picătura.

Ea tresări, și altă picătură alunecă pe gâtul lui. Ea se aplecă și își apăsă buzele acolo. Picătura era rece, iar el simți pielea udă. Dar gura ei era caldă, iar căldura îl cuprinse dinspre locul în care ea îl atingea. Se răspândi iute spre pântecul lui și îl cutremură, apoi cutremurarea îi vibră în vintre. Se întări chiar înainte ca buzele să li se întâlnească, tremurând de dorință. Și sărutul le era tremurător, asemenea primului pas șovăitor într-un loc interzis.

Interzis, da, pe deplin.

De asemenea, inevitabil.

Gustul și senzația gurii ei – reamintite, reamintite la nesfârșit, imposibil de uitat – anulară orice urmă de șovăială. Se grăbi să îi cuprindă gura, ca orice om nebun.

Îi prinse capul ca să o țină pe loc pentru a se putea înfrupta adânc și prelung. Ea se lăsă peste el, și trupul ei care își desenă amprenta umedă pe hainele lui nu îl răcori în nici un fel, ci îl înflăcără.

O lăsă să îi rupă hainele, fără să îi pese de nasturii care începură să zboare și de materialul sfâșiat. Într-o clipă de intensă nerăbdare, fu la fel de dezbrăcat ca ea. Apoi, îi strivi trupul de al lui, încălzind-o cu căldura sa, câtă vreme gustă din voluptatea, moliciunea și catifelarea ei, câtă vreme mâinile lui cutreierară înfometate peste corpul ei: peste linia grațioasă a umerilor, forma perfectă a sânilor și sfârcurile rozalii, muguri tari în palmele lui.

Și ea hoinări pe trupul lui, cu același nesaț, iar el se înfrână, chiar dacă atingerea acelor mâini subțiri distruse ultimele rămășițe ale stăpânirii de sine, și nu se mai gândi la altceva – dacă nevoia sălbatică putea să se numească gând – decât la a fi înăuntrul ei.

Totuși, undeva în mintea lui știa că era ceva ce se întâmpla o dată în viață și trebuia să reziste cât mai mult timp posibil. Nu urma să o mai aibă niciodată, așa că trebuia să ia acum tot ce era posibil și să ofere tot ce avea de oferit. Astfel, puse stăpânire cu mâinile și gura pe abdomenul ei, pe unduirea șoldurilor, coborând spre conturul coapselor. Era mult prea aproape de locul în care își dorea să fie, dar nu avea voința de-a se retrage.

Mâna alunecă între picioarele ei și o ținu așa, posesiv, o ținu acolo unde era ea caldă, umedă și pe deplin feminină și roz, unde se ascundea un mugur încântător și trandafiriu printre buclele umede. O mângâie acolo, ei i se tăie răsuflarea și respiră cu un geamăt ușor, apoi se mișcă pe mâna lui.

Benedict trebuia să o aibă aici, dar trebuia să o aibă complet și absolut. Predare necondiționată.

Mângâie pliurile delicate și înăuntrul lor, unde degetele lui simțiră apăsarea caldă a cărnii. Se stăpâni și îi oferi plăcere până când tot trupul ei începu să vibreze și o auzi capitulând cu un strigăt delicat.

Apoi, în cele din urmă, îi ridică picioarele și o penetră. Ea își înfășură strâns picioarele pe șoldurile lui și se împinse înapoi. Când el îi răspunse asemenea, își lăsă capul pe spate și își arcui trupul. Era neînfricată și lipsită de inhibiții, bucurându-se cu o pasiune animalică de el, iar el nu se mai sătura de ea. Putea doar să i se ofere.

Era pierdut și nu voia să fie găsit. Lumea era o casă de nebuni, și el nu își dorea sănătate mintală.

O dorea doar pe ea. Îi permise pasiunii să îi poarte unde voia, aruncându-se nesăbuit în brațele ultimului extaz zguduitor. O strânse în brațe și o ținu pur și simplu, într-o clipă de dulce uitare, și continuă să o țină, în timp ce lumea reveni încet, încet la locul ei.

Bathsheba rămase în brațele lui mai mult decât ar fi trebuit. Trebuia doar să respire ca să simtă mirosul pielii lui, care o făcea să se simtă de parcă băuse un pahar de șampanie în plus.

Rămase la adăpost în brațele lui, cu capul odihnindu-se pe pieptul lui, o mână prinsă de umărul lui, un picior între ale lui. Voia să rămână acolo unde era, unde își dorise să fie, se părea, din prima clipă în care îl văzuse. Voia să creadă că acolo îi era locul de drept.

Dar era prea conștientă de soarele dimineții și de zgomotele de afară ale unui oraș aglomerat, trezit pe deplin.

Vru să se retragă. Sau măcar încercă să o facă. El o strânse mai tare în brațe. Îl împinse. Brațele puternice erau de nemișcat.

– Trebuie să-mi dai drumul, spuse ea.

– Devii emotivă, spuse el. Știam că o să se întâmple.

– Nu sunt emotivă, minți ea. Pe măsură ce moleșeala iubirii se risipi, se apropie cu pași repezi de o stare de panică. Era distrusă cu totul. Distrusese totul. Viitorul Oliviei era...

– Nu gândești rațional, îi spuse el. Simt asta. Ești agitată, când ar trebui să fii calmă și mulțumită. La urma urmei, am făcut ce ne doream amândoi să facem...

– Vorbește pentru tine, spuse ea.

– Dacă atingerea mea te dezgustă, ai un fel ciudat de a o arăta, comentă el.

– N-am vrut să-ți rănesc sentimentele, spuse ea.

El râse ușor; pieptul lui se ridică și coborî.

– Da, sigur, ești fericit, spuse ea întristată. Ai primit ce ți-ai dorit.

– Tu n-ai primit ce-ți doreai? întrebă el. Își trase capul înapoi ca să o privească. Dacă așa stau lucrurile, aș fi fericit să îndrept orice omisiune.

– Nu asta am vrut să spun, zise ea. Am vrut să spun că ești bărbat, și a face dragoste nu înseamnă nimic pentru tine. Nu e la fel și pentru mine. Nu pot pur și simplu să mă întorc pe o parte și să adorm, mai ales acum că lumea mea atent aranjată se face bucățele – și știu că singura vinovată sunt eu.

Urmă un moment scurt de tăcere, apoi:

– N-ar trebuie să-ți reamintesc că pentru asta este nevoie de doi, spuse el. N-am făcut nici un efort să mă eliberez din mrejele tale blestemate.

Ea își aminti ce făcuse: nevoia irezistibilă de a linge picătura de apă de pe bărbia lui – nevoie în fața căreia capitulase. Ce invitație mai necuviincioasă putea să lanseze?

Ar trebui să se ascundă undeva de rușine, dar nu îi stătea în fire să se rușineze.

– Nu, n-ai încercat, spuse ea. N-ai opus rezistență.

– Din păcate, se pare că sunt lipsit de forță morală, replică el.

– E adevărat, spuse ea. Își lăsă mâna să rătăcească pe pieptul lui. Firește, eu prefer asta. Totuși, lumea bună o să fie dezamăgită de tine. Știi ce o să spună, nu? continuă ea nemiloasă. Dacă nu înfrunta faptele, cu voce tare, își permitea să spere. La mai mult. Că totul să fie bine... când știa că nu putea decât să fie rău. O să spună că un bărbat cu un caracter așa puternic precum al tău ar fi trebuit să fie în stare să reziste târfelor de rând ca mine.

– Nu ești o târfă de rând, spuse el încordat.

– Prea bine. O târfă neobișnuită.

– Bathsheba, zise el.

Prenumele ei, rostit cu vocea aceea baritonală, o surprinse și o mișcă, dar nu la fel de mult precum mânia care străluci în ochii lui întunecați.

– N-am să permit nimănui să spună așa ceva despre tine. Nici măcar ție. Îi luă mâna, o duse la buze și îi sărută fiecare deget. Nu mai vorbi prostii, spuse el.

Îi întoarse mâna pe pieptul lui și o așeză acolo.

Mâna lui era caldă și mare, iar simplitatea gestului o liniști. Abia atunci își dădu seama că nu o mai durea mâna.

– Mâna mi-e mai bine, spuse ea.

– Pentru că te simți mai bine acum, zise el. Benedict întoarse capul spre pat. Ce comod pare. Se încruntă. Ce tare e podeaua.

– Patul tău n-a fost comod? întrebă ea. Unde ai dormit?

El își slăbi strânsoarea, și ea se ridică. Se ridică și el, iar ea îl cercetă din priviri: un bărbat bine făcut, dezgolit și musculos. Pentru o clipă, fusese al ei. Trebuia să fie mulțumită, dar se simți din nou cuprinsă de dorință, la fel ca o fată care se îndrăgostea pentru prima dată.

Oh, avea să plătească scump pentru asta.

– Am dormit, spuse el. M-am spălat. Se strâmbă. Măcar n-am venit la tine cu toată mizeria – nu c-am venit cu gând să te seduc – hmm, adică, să fiu sedus.

Privirea lui întunecată zăbovi pe trupul ei, pe sâni, și o dâră înflăcărată se desenă spre adâncitura dintre coapsele ei.

Ea se ridică în grabă.

El se întoarse și se întinse după cămașă.

– Credeam că dormi, spuse el. Voiam să mă ascund sub pat. Dar te-am găsit aici, ca o Venus ridicându-se din valuri – și pot să spună ca Venus a lui Boticelli nu-ți ajunge nici la degetul mic.

Își puse cămașa și se ridică.

Ai fi zis că Bathsheba nu mai auzise vreodată un compliment. Nu avea rost să își amintească faptul că avea treizeci și doi de ani și un copil, căci se înroși, la fel ca o fecioară neprihănită – ceea ce nu era –, și ceva ce semăna cu plăcerea dansă în inima ei.

Dansul se încheie brusc atunci când el îi spuse ce șopteau slujitorii pe coridor.

– Te rog să nu te îngrijorezi, zise el. Hangița nu te-a văzut.

Chipul lui abia dacă trăda ceva. Al ei, își dădu seama Bathsheba, era ca o carte deschisă.

Îngrijorarea ei se accentuă.

– Te-a văzut pe *tine*, spuse ea. Nu trebuie să plecăm împreună de aici. Se îndreptă spre scaunul pe care se aflau hainele ei. Își luă cămășuța și lenjeria din vârful grămezii și se uită la el nefericită. Îmi doresc să-mi fi luat măcar lenjerie curată, zise ea.

El se îndreptă spre fereastră și privi afară. Cămașa îl acoperea prea bine, lăsând la vedere doar partea inferioară a picioarelor lui lungi și puternice. Totuși, în razele soarelui, materialul fin era

semitransparent. Bathsheba se simțea teribil de nefericită studiind conturul trupului lui înalt și zvelt... zvelt înguste și posteriorul tare...

Înghiți cu un geamăt.

– Curtea hanului e aglomerată, spuse el. Sâmbăta e zi de târg în Reading. Sunt convins că se poate da curs dorinței tale.

– Ești nebun? întrebă ea. Nu poți să ieși în public ca să-mi cumperi lenjerie.

– Mă pot gândi la puține activități care să-mi placă mai mult, spuse el și se întoarse spre ea, cu o expresie serioasă și ochi negri scăpărători. Totuși, în situația asta, trebuie să însărcinez pe altcineva. O să-l las pe Thomas...

– Nu pe lacheul tău!

– O să-l las pe Thomas să aleagă o slujitoare ca să se ocupe de asta.

– Dacă e vorba așa, pot să mă ocup singură de propria mea lenjerie, spuse ea. Măcar nu mă cunoaște nimeni în Reading. Dar nu e nevoie.

Ar fi putut la fel de bine să îi vorbească scaunului. El găsise deja clopoțelul. Sună.

– Nu poți să ieși așa, spuse el. Și nu vrei să pui lenjeria pe care o purtai.

– Nu contează ce-mi doresc, zise ea. Sunt perfect în stare să mă descurc.

– De ce Dumnezeu ai vrea să faci asta?

Ea se înfurie.

– Exact asta obișnuia să spună și Jack...

– Ah, Thomas, spuse Rathbourne și întredeschise ușor ușa. Restul se desfășură în șoaptă – un murmur adânc din partea lui Rathbourne –, apoi ușa fu închisă la loc.

Bathsheba ieși din spatele draperiilor care acopereau patul.

– O să ia ceva, spuse el.

– Ai înnebunit! strigă ea. Am fost deja mult prea neglijenți. Am pierdut timp prețios.

– Cred că e momentul să recunoaștem c-am pierdut urma copiilor, spuse el. Pot să fie în urma noastră, în fața noastră, lângă noi sau chiar sub nasul nostru, dar nu i-am găsit, și e puțin probabil s-o facem în viitorul apropiat. Cu cât trece mai mult timp, cu atât ne putem rătăci mai tare. De exemplu, pista noastră de acum nu ne ajută dincolo de Chippenham. Putem să mai întrebăm

pe drumul spre Bath – dar de la Chippenham e un drum mai scurt și mai direct spre Bristol. Nu putem să punem întrebări pe două drumuri în același timp.

Inima ei bătea mult prea tare. Chiar dacă nu ar fi știut de al doilea drum din Chippenham, ajunsese la aceeași concluzie. Ținuse gândul – și disperarea care îl însoțea – la distanță.

Nu era de mirare că se lăsase atât de ușor pradă dorinței. În adâncul inimii ei știuse că era o cauză pierdută. Scandalul era inevitabil.

– Nu e nevoie să pari așa nefericită, spuse el. Nu e totul pierdut. Trebuie pur și simplu să privim problema dintr-un unghi nou.

Bathsheba nu voia să se uite la problemă. Voia să cadă în genunchi și să urle ca un copil. Nu mai voia să fie om mare. Nu mai voia să fie mamă. Nu mai voia să se ocupe de diverse, să curețe după alții și să ia lucrurile așa cum sunt.

– Oprește-te, spuse el, citind totul pe chipul ei.

Și totuși vorbi cu blândețe și o luă în brațe. În clipa aceea, ea izbucni în plâns.

Doar o mică furtună, care trecu repede, dar el o ținu în brațe. Când ea se liniști, Benedict spuse:

– Ești obosită.

– Nu sunt obosită, spuse ea. Am dormit ore bune.

El scoase un oftat.

– Te porți ca un copil care are nevoie de un pui de somn.

– Ce știi tu despre copiii care au nevoie de un pui de somn? întrebă ea.

El mormăi ceva, apoi o luă pe sus și o aruncă în pat. Ea se legănă între perne.

– Nu sunt un copil și n-am nevoie de-un pui de somn, spuse ea.

– Ei bine, eu am, zise el și se ridică pe saltea lângă ea.

– Atunci dormi, spuse ea.

Se zbătu să coboare, dar un braț lung o prinse de talie și o trase înapoi.

– Nu putem să dormim împreună în același pat, spuse ea. Asta înseamnă să căutăm necazuri.

– Știu, admise el.

O trase deasupra lui.

Bathsheba încercase să gândească, să fie responsabilă.

Dar el nu trebuia decât să o revendice, în felul lui poruncitor și posesiv, iar apărarea ei – ce mai rămăsese din ea – se sfărâma.

– Nu este corect, spuse ea și își coborî capul la un centimetru de gura lui.

– Nu, nu e.

Buzele li se întâlniră și rămaseră împreunate, iar ea se simți din nou tânără, cu sângele învolburându-i-se în vene. Se sărutară, adânc și înflăcărat, iar ea plonjă în plăcerea pură și sălbatică a momentului: gustul, senzația, parfumul acestui mascul masiv și chipeș.

Mâinile lui lungi și mari se mișcară pe trupul ei, iar ea se mișcă neputincioasă sub el. Mâinile lui... atingerea lui... crezu că avea să moară când o atinse, apoi nu își mai dori decât să moară de pe urma atingerii și de bucuria care o învălui, de iureșul furnicăturilor care îi făceau pielea să se înfioare.

Îndrăgostită. Subjugată.

Nu îi păsa.

În clipa aceea, era al ei. Întrerupse sărutul și se ridică, trăgându-i mâinile dinspre pântec spre sâni. Ea le țintui acolo și se arcui înapoi, într-o plăcere pur animalică.

– Doamne, mormăi el. Doamne. Mă omori, Bathsheba.

O trase spre el și o sărută. Îi răvăși gura, apoi întrerupse sărutul ca să îi ia cu asalt gâtul. Era deja nerăbdătoare să îl simtă înăuntru, dar, înainte să ajungă la el, el o răsturnă și o încălecă. Îi apucă mâinile și le țintui de pat, de o parte și de alta a capului. Se uită la ea, cu ochi negri și adânci și urma unui zâmbet pe buze.

– Trebuie să mă lași să te omor și eu puțin, spuse el.

Apoi se aplecă și desenă o linie de săruturi pe umărul și pe brațul ei până la mâna pe care o ținea ținturită. Îi linse încheietura; senzația vibră înăuntrul ei și se învolbură în adâncitura dintre coapse, făcând-o să simtă o dorință îndurerată. Se zvârcoli neputincioasă, înnebunită de plăcere.

Era tortură, o tortură delicioasă.

El tortură și cealaltă parte, apoi coborî ușor, și Bathsheba nu putea descrie în cuvinte ce îi făcea el cu buzele și limba. Tot ce simțea era un asalt de senzații, fior după fior, ciudat și minunat. Fiecare mângâiere a gurii, a mâinilor lui trimitea mesaje senzuale în centrul feminității ei, iar ea tremură când gura lui ajunse acolo.

Îi eliberase mâinile, așa că ea apucă perna și încercă să își înăbușe strigătele.

Apoi, în cele din urmă, când ea ajunse la capătul cumpătării, când crezu că trebuia să strige sau să se sfărâme în bucățele, el se ridică

din nou. Apucă una din mâinile care strângeau perna și o coborî spre mădularul lui. Avea o netezime catifelată, era fierbinte și imens, și se cutremură la atingerea ei. Îl prinse în mână, îi zâmbi, îl trase înăuntrul ei și aproape urlă când atinse culmile plăcerii.

În sfârșit, în sfârșit, în sfârșit.

– Da, spuse ea când el o penetră, da și da din nou, căci pentru asta fusese făcută, pentru asta se născuse: ca să îl posede, ca să fie posedată de el. Fără ce ar trebui și ce nu ar trebui. Fără stăpânire de sine și rațiune. Doar asta: să fie împreunați, să fie unul, să se uite complet în pasiune.

Da, da, da, te vreau, te vreau, te vreau...

Și, în cele din urmă, simți ultima izbucnire sălbatică, un extaz scăpărător și un „Da, da, da... Te iubesc".

Capitolul 12

Când Benedict se trezi, fu învăluit de parfumul ei. Stătea lipită de el, în brațele lui, cu posteriorul apăsat pe vintrea lui.

Mădularul lui își dăduse seama dinainte ca Benedict să se trezească, căci era tare de nerăbdare. Îi cuprinse în mână sânul perfect rotund. Își îngropă fața în gâtul ei.

Era rău și egoist.

Norul de furtună atârna deasupra lor.

Stătea să fie înghițit de scandalul deceniului.

Nu îi păsa.

Era inevitabil. Aveau să plătească scump pentru acest păcat.

Puteau la fel de bine să păcătuiască în voie.

Atunci ea se agită și se trezi.

– Rathbourne? spuse ea cu voce somnoroasă.

– Da, eu sunt, te țin de sân. Te rog să nu te zbați. Mă simt foarte comod.

– Trebuie să fie trecut de amiază, spuse ea.

– Chiar?

– Cât timp vrei să te prefaci că nu e nimic în neregulă și că nu suntem la un pas de un dezastru? întrebă ea.

– Totul e în neregulă, spuse el. Dezastrul se apropie. Motiv în plus ca să ne bucurăm de ultimele momente. „Mereu în spatele meu

aud /Cum se apropie carul înaripat al timpului." Să luăm aminte de la poetul Marvell și să ne bucurăm la maximum de timpul rămas.

– Cred c-am făcut asta, Rathbourne, spuse ea. Nu cred că există mai „la maximum" de făcut.

– Pentru un artist, ai o imaginație șocant de limitată, spuse el.

– Sunt și mamă, spuse ea. Nici nu eram trează de-a binelea și am și început să-mi fac griji pentru Olivia și Lord Lisle.

Ah, ei bine, venise timpul să se trezească la realitate.

El nu se împotrivi când ea alunecă din brațele lui și se ridică. Era mai logic să se bucure de trupul ei gol atât cât mai putea. Cu siguranță, era mai primitoare așa. După ce făcuseră dragoste prima dată, ea nu încercase să se acopere, ci se mișcase prin cameră fără să îi pese în vreun fel – până când Thomas venise la ușă. Benedict zâmbi.

– Crezi că sunt o femeie proastă, spuse ea.

– Mă gândeam la cum stăteai în spatele draperiilor de la pat când Thomas a venit, spuse el.

Ea oftă.

– Uneori mi-aș dori să fiu un bărbat din nobilime, spuse ea. Mi-aș dori să las pe altcineva să-și facă griji.

Se ridică și el. Aranjă pernele și se așeză pe ele, cu brațele încrucișate sub cap.

– Nu erai așa neliniștită înainte, spuse el. Am fost impresionat de detașarea ta filosofică cu privire la dispariția fiicei tale.

– Asta a fost înainte. Când credeam că îi găsim la câțiva kilometri de Londra. Chiar credeam că îi prindem înainte să li se întâmple ceva sau să ajungă în ghearele vreunui om lipsit de scrupule. Atunci credeam că omul cel mai lipsit de scrupule era Olivia.

– Chiar e atât de rea pe cât spui? întrebă el.

– A petrecut prea mult timp cu oameni care nu știu ce e un principiu moral, spuse ea. Asemenea oameni sunt o companie mai plăcută decât o mamă care îți face mereu morală și te ceartă. Măcar Jack a avut o oarecare influență asupra ei. Râse ușor. Știu că e greu să-ți închipui un Jack Wingate slab învățând un copil bunele maniere și principiile morale. Dar era un gentleman, trăia după codul gentlemenilor și știa să certe într-un fel care... care... Își apăsă pumnul pe piept. Olivia punea la inimă ce-i spunea. Dar au trecut mai bine de trei ani, și ea își amintește doar lucrurile interesante pe care i le spunea tatăl ei, exact ca povestea comorii. Și eu nu știu să-i vorbesc așa cum făcea el.

„Eu știu", se gândi Benedict, iar inima i se strânse în piept, de parcă ea ar fi ținut-o în pumnul ei.

– Atunci ai un motiv în minus să te îngrijorezi, spuse el. Indiferent de cum ar fi, Olivia nu pare să fie un copil naiv. Oamenilor lipsiți de scrupule nu le va fi ușor să o înșele. Cât despre Peregrine, amândoi știm că nu ia nimic de bun. Asta nu înseamnă că nu riscă nimic. Dar sorții sunt în favoarea lor.

Urmă un moment de tăcere. Apoi ea scoase un sunet nerăbdător și spuse:

– Rathbourne, e îngrozitor să zici ceva înțelept și liniștitor când mă pregăteam să-ți spun că ești obtuz și să mă iau la ceartă cu tine.

– Asta *fac* eu, spuse el. O fac de când mă știu. Îmi petrec jumătate din zile rânduind probleme, calmând oamenii și făcându-i să gândească rațional. Așa am fost crescut. Așa rezolvă tatăl meu lucrurile. Așa rezolv eu lucrurile. Făcu o pauză. Nu c-aș refuza o ceartă cu tine. Mi se pare teribil de înviorătoare. Mai că-mi pare rău că nu m-am dovedit suficient de obtuz. Dar trebuie să te aștepți la asemenea dezamăgiri când ai de-a face cu un bărbat perfect.

– Poate ar trebui să arunc cu ceva în tine din când în când, doar din principiu. Nu neapărat pentru ceva ce-ai fi făcut sau ai spus, ci pentru că ai nevoie de asta.

El râse și o prinse în brațe, iar ea îl sărută, înflăcărat, dar se eliberă de îndată și se ridică din pat.

Benedict își înghiți frustrarea, după cum îl învățase viața să facă, și își întoarse mintea spre problema în privința căreia nu putea să fie nici înțelept, nici liniștitor.

Din fericire pentru ea, și Rathbourne se ridică din pat. Pentru Bathsheba, el era mult prea ademenitor, culcat acolo, cu brațele sub cap, în lumina palidă care poleia liniile sculpturale ale pieptului lui și strălucea în părul lui ciufulit. Nu conta că era acoperit decent de la talie în jos. Așternuturile mototolite îl făceau să arate indecent... și mult prea ademenitor fiindcă era pe jumătate ciufulit.

Dacă nu s-ar fi ridicat din pat, Bathsheba ar fi fost prinsă la strâmtoare, căci se îndoia că avea principiile morale sau voința ca să reziste în fața tentației de a se întoarce lângă el... deasupra lui...

Se sili să întoarcă privirea, în vreme ce se spăla... din nou.

Apoi se întoarse spre hainele murdare... din nou.

– Nu, nu, îi spuse el, când ea dădu să ridice cămășuța murdară.

Ea îl privi.

El își îmbrăcase cămașa și pantalonii. Pentru un aristocrat, se descurca de minune când era vorba să se aranjeze singur.

Se îndreptă spre clopoțel și sună.

– Slujitorii vor fi găsit deja ceva cu care să te îmbraci. Thomas e foarte conștiincios. Ieri, cum eram gata să plec, am presupus fără probleme că nu voi avea nevoie de haine de schimb. Mi-a aruncat o privire indulgentă – de parcă te-ai uita la un copil, căci să știi că pentru slujitori noi suntem ca niște copii. Apoi a împachetat haine curate și nu mai știu ce.

– Îmi doresc să fi împachetat și pentru mine, spuse ea.

– Se va ocupa să ai tot ce-ți trebuie.

La câteva minute după aceea, ea descoperi că Thomas se ocupase deja.

Trecu prin ușa întredeschisă o grămadă de haine. Ar fi trimis și o slujnică prin spațiul îngust, dar Rathbourne îi spuse că era perfect capabil să o îmbrace pe „doamna Bennett".

Lacheul și persoana pe care o alesese el cumpăraseră pentru Bathsheba o serie întreagă de haine de schimb, inclusiv o rochie. Și o bonetă.

– Nu se putea să le găsească la piață, spuse Bathsheba când Rathbourne ridică două rochii din care să aleagă. L-ai trimis la o croitoreasă... și mi-e frică să mă gândesc cât trebuie să fi costat, pentru că trebuie să fi vândut ceva promis altui client, la care a mai făcut și modificări.

– Croitoresele au mereu haine în plus în prăvăliile lor, spuse el. Clientele ei sunt femei, și femeile sunt renumite pentru că se răzgândesc. A fost bucuroasă să facă niște modificări rapide și să fie plătită, în sfârșit. Dar nu asta contează. Îți plac?

Era o rochie albă, simplă, din muselină, dar partea de jos era frumos tivită cu volane. Ba, mai mult, Thomas sau vreo slujnică trimisă cumpărase și o jachetă, de un albastru viu, făcută din mătase și satin. Boneta se asorta.

Bathsheba nu mai purtase ceva atât de frumos de foarte mult timp, de pe vremea când tatăl ei avusese ultima oară bani.

Dar nu putea să accepte un asemenea cadou. Să o facă însemna să anunțe că era târfa lui Rathbourne.

– E minunată, spuse ea.

El zâmbi, iar zâmbetul lui era atât de sincer, că îi frânse o parte din inimă și lăsă în urmă o durere, suficient de aprigă încât să i se taie răsuflarea.

Dar fu doar un sentiment de moment.

Nu era deloc îndrăgostită.

Era un capriciu nebunesc de calibrul unei pasiuni, dar doar atât: un capriciu, un gând nebunesc.

Era îndrăgostită, da, amorezată, da, și probabil fusese așa din prima clipă în care îl văzuse în Salonul Egiptean.

Nu era iubire.

– Singura întrebare care mai rămâne e dacă se potrivește sau nu, spuse el.

O privi cu ochii lui negri, calzi și păcătoși, precum îi erau și mâinile.

Acum era momentul să spună: „Mulțumesc, dar nu, nu pot să accept. Mulțumesc, dar trebuie să mă descurc cu propriile mele haine... cele pe care mi le-am desfăcut în bucăți, le-am întors pe dos și cusut la loc... cele pe care le-am cârpit și tot cârpit până ce nu a mai rămas mai nimic din hainele originale... cele pe care le-am tot spălat până când nu a mai rămas nimic din culoarea de la început".

Pe cine încerca să păcălească?

Se culcase cu un bărbat cu care nu era măritată. Era o târfă.

Putea prea bine să fie o târfă fericită.

– Le fac eu să se potrivească.

Luă hainele de la el și aranjă lenjeria de corp. Ar fi refuzat ajutorul lui, dar Thomas îi adusese genul de haine pe care le purtau femeile din clasele de mijloc și superioare, genul de haine cu care nu te descurcai de una singură. Rochiile și corsetele ei obișnuite se încheiau în față. Noul corset și rochia se încheiau la spate.

– Am nevoie de ajutorul tău cu corsetul, spuse ea, după ce își puse pantalonașii și cămășuța.

– Atunci aș face bine să mă gândesc la lucruri mai cuminți, zise Rathbourne.

Lăsă deoparte vesta pe care dădea să o îmbrace și veni spre ea.

– Un scandal e bine? spuse ea. Sau doi copii dispăruți? Sau ambele?

El se opri în spatele ei și se apucă de lucru.

– Admirabil chiar. Hai să examinăm sistematic eventualele acțiuni în privința puștilor.

Să gândească sistematic era peste putința ei în clipa aceea. Era mult prea conștientă de mâinile lui pe spatele ei, de intimitatea momentului, de familiaritatea lui ciudată.

Din fericire, Rathbourne nu avea mai multă nevoie de ajutor ca să gândească sistematic decât avea ca să se descurce cu complicațiile hainelor de femeie.

– Uite la ce mă gândesc, spuse el. În primul rând, continuăm să facem ce am făcut până acum. În al doilea rând, ne întoarcem la ultimul loc în care am auzit de ei. În al treilea rând, anunțăm autoritățile și ne apucăm să îi căutăm oficial.

– Doamne sfinte!

– Am strâns prea tare de panglici?

– Nu, doar că... Ea oftă. Nu contează. E stupid să ne facem griji pentru dimensiunea scandalului.

– Nu e deloc stupid, spuse el. Sunt grade și grade de scandal. O căutare oficială ne asigură cel mai înalt grad posibil. Va fi o știre – știre publicată, fără doar și poate –, nu simplă bârfă. Negarea ar ieși cu totul din ecuație. Câtă vreme vorbi, îi prinse jupa. Mai e o posibilitate, continuă el. Îi trase rochia peste cap. Am putea să ne continuăm drumul spre Bristol – adică, până la capătul traseului – și să îi așteptăm la intrarea în Throgmorton Park.

Însemna să alegi răul cel mai mic dintre cele patru.

Blocată, ea își aranjă rochia.

– Se potrivește de minune ținând cont că n-am făcut nici o probă, spuse ea.

– L-am sfătuit pe Thomas să aleagă o slujitoare cu dimensiuni asemănătoare, spuse Rathbourne.

– Nu sunt sigură că sunt complet împăcată cu ideea că Thomas mi-a observat atât de atent silueta, spuse ea.

– Nu fi absurdă, zise el. E adevărat că Thomas e un slujitor. Dar e bărbat. Singurii bărbați care nu-ți observă atent silueta sunt morți sau orbi. Atâta vreme cât își ține mâinile la distanță, nimeni nu trebuie să-i omoare și nu ai de ce să te simți stânjenită.

Surprinsă, ea începu să se întoarcă spre el ca să îi citească expresia de pe chip.

El trase ușor de rochie.

– Stai nemișcată, spuse el. N-am terminat.

Ah, ei bine, avea la fel de multe șanse să citească în sanscrită pe cât avea să îi citească gândurile pe chip.

Rămase nemișcată.

El legă ultimele panglici și făcu un pas înapoi. Se uită la ea de sus în jos, apoi se încruntă.

Stingherită, ea se duse spre masa de toaletă și își privi reflexia.

– Nu se potrivește perfect, spuse ea, netezindu-și fusta. Totuși, chiar se potrivește, având în vedere situația.

– Ah, da, situația, spuse el. Blestemata de situație. Am ignorat-o destulă vreme. Își puse vesta și încheie nasturii. Ce preferi, doamnă, în privința acțiunilor noastre viitoare?

Lord Rathbourne nu era singurul care analiza faptele și decidea să facă tot ce se putea în timpul rămas la dispoziție.

La ora zece dimineața, Peregrine știu că nu avea să ajungă niciodată la Edinburgh la timp ca să preîntâmpine catastrofa. Nu putea decât să presupună că unchiul lui se rătăcise cumva.

Deși ideea ca Lord Rathbourne să facă o greșeală era aproape de neconceput, Peregrine se văzu nevoit să accepte asta. Dacă Excelența Sa s-ar fi oprit în Maidenhead să întrebe pe la hanuri – lucru logic de făcut –, i-ar fi găsit până acum.

Din moment ce catastrofa era inevitabilă, Peregrine analiză situația câtă vreme își aștepta micul dejun în sala de mese a hanului.

Nu voia să se ducă la Edinburgh.

Ura școala și profesorii.

Cum părinții lui aveau să-i interzică unchiului Benedict vizite ulterioare, viața lui Peregrine în următorii câțiva ani urma să fie extrem de neplăcută.

De aceea, trebuia să profite la maximum de prezent.

Micul dejun apăru chiar când ajunse la această concluzie.

Cu mintea destinsă, își atacă mâncarea cu entuziasm. Încăperea și mesele făcuseră găuri enorme în fondurile lui limitate, dar nu voia să își facă griji pentru asta. Un explorator trebuia să fie inventiv.

Se putea să îi fi luat mai mult să ajungă la un echilibru mintal dacă Olivia nu ar fi rămas tăcută.

Peregrine era prea ocupat să gândească, apoi să mănânce, ca să observe tăcerea ei. Doar după ce își curăță farfuria îi atrase atenția.

– Abia dacă ai spus un cuvânt de aseară, spuse el. Nu ți-e bine?

– Mă gândeam, spuse ea.

Ar fi preferat ca Olivia să nu gândească, dar habar nu avea cum să o oprească.

El încuviință din cap și încercă să nu își țină răsuflarea.

– Cum ajungem la Bristol dacă oamenilor nu li se face milă de noi? întrebă ea, coborând vocea. Dacă nu e corect să avem o mamă pe moarte, ce le spunem? Nu putem să le spunem adevărul. Știi că ne-ar duce direct înapoi la Londra.

Peregrine se gândi la spusele ei. Cu o noapte în urmă, scopul lui fusese Londra, nu Bristol.

În dimineața asta, scopul lui se schimbase. Dar ea nu avea de unde să știe.

– N-ar fi nedrept să spunem ceva *aproape* de adevăr, zise el. Putem să spunem că mergem la Bristol ca să ne căutăm norocul.

– Asta nu e nedrept?

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Păi, sigur e adevărat în cazul tău, spuse el. Și n-o să-i facă pe oameni să plângă – cum a făcut bătrâna care ne-a dat bani ca să ajungem la Twyford. A fost rușinos. Din câte se părea, ea avea mai multă nevoie de bani decât noi. De unde știi că nu era săracă și că trăia din banii de văduvă? Poate că n-o să mănânce nici măcar o bucățică de carne săptămâna asta, din cauza noastră.

Olivia se uită lung la el pentru o vreme. Apoi se uită la masă. După aceea la oamenii din sala de mese aglomerată.

– Oh, prea bine, spuse ea și ridică din umeri. Ne căutăm averea. Dar mai bine mă lași pe mine să vorbesc, boierule. Accentul te dă de gol.

Nu putea să renunțe la accentul tipic clasei lui. Spre deosebire de ea, nu putea să își schimbe discursul după bunul-plac, imitând stilul celui cu care vorbea.

– Atunci mai bine vii cu mine ca să rezolvi cu hangiul, spuse el.

Hangiul, care îi studie mai atent decât i-ar fi plăcut lui Peregrine, îi întrebă dacă voiau un cal.

Olivia se uită la Peregrine. El scutură din cap.

Când plecară din han, el spuse:

– Mi-au mai rămas trei șilingi. Mi-ar plăcea să îi pun deoparte pentru urgențe.

Ea rămase pe pavaj și privi în sus pe strada principală.

– Oamenii spun că e târg în Reading, zise ea. Poate avem ceva noroc acolo. Dar e la vreo douăzeci de kilometri depărtare. Ai mers vreodată douăzeci de kilometri pe jos, milord?

– Nu-mi spune așa, zise el și se uită în jur. Dar nu era nimeni prin preajmă. Pot să merg douăzeci de kilometri. Cu ușurință.

Nu mai făcuse niciodată așa ceva, dar mai bine murea decât să recunoască față de ea.

În orice caz, nu trebui să își demonstreze îndrăzneala în acea zi. După vreo șase kilometri, un cuplu de tineri într-un docar se oferi să îi ia cu ei.

Asemenea hangiului, doamna părea foarte curioasă să le afle povestea. Se tot întorcea să se uite la Peregrine. Deși stătea cu spatele la ea pe măsură ce continuară drumul și încercă să vorbească cât mai puțin posibil, deveni tot mai stingherit. Când ajunseră în Reading, abia aștepta să scape de ei.

Din fericire, Olivia observase sau mirosise ceva necazuri, iar când cuplul îi invită la un ceai și biscuiți, ea își aminti deodată că avea treburi pe care nu mai putea să le amâne.

Era după-amiază, și în Reading era agitație mare. Era destul de ușor să li se piardă urma în mulțime.

Olivia îl conduse pe Peregrine spre un grup mare de oameni, adunați în fața unei tejghele pe care un negustor cărunt vindea panglici, nasturi și alte asemenea articole indispensabile pentru femei.

– Trebuie să facem ceva cu tine, îi spuse Olivia lui Peregrine cu voce scăzută. Arăți prea aristocratic. Se uită la el critic. Fața e de vină. Trebuie să-ți găsim o șapcă mare – sau poate ar fi mai bine o eșarfă. O înfășurăm în jurul feței și spunem că te doare un dinte.

Fără să dea impresia că se împingea înainte, reuși cumva să își croiască drum în față, trăgându-l pe Peregrine după ea.

O femeie masivă se tocmea cu negustorul pentru o bucată de dantelă.

– Oh, Doamne, spuse Olivia, nu-mi vine să cred. E cumva dantelă de *Santiamondo* – care se face doar într-un sătuc din Spania –, și modelul a fost transmis doar într-o familie? Dar de unde o aveți? îl întrebă pe negustor. Știți, în Londra nu poți să găsești dantela asta pentru nimic în lume, pentru că doamnele sunt înnebunite după ea. Ducesa de Trenton a purtat-o la un bal la Carlton House. Am citit despre asta în ziar. A purtat dantelă de Santiamondo și faimoasele ei diamante.

Femeia înșfăcă dantela, aruncă modele în mâna negustorului și se grăbi să plece.

Negustorul se uită la Olivia. Ea îi întoarse privirea.

Alt client întrebă de o panglică. Olivia debită o prostie și despre panglică. Fiecare nasture și fleac avea o poveste. Până la sfârșitul după-amiezii, mai rămăseseră puține de vânzare.

Când negustorul își demontă tejgheaua și împachetă tot în căruță, Peregrine și Olivia îl ajutară. El îi invită să ia cina împreună. Mâncară într-un han pe care îl frecventau alți negustori și călători. Locul era întunecat și plin de fum, mâncarea simplă și prea făcută, dar Peregrine era prea fascinat de oamenii dinăuntru ca să mai observe.

Nu se mai găsise niciodată printre asemenea oameni. Abia dacă putea să îi înțeleagă pe unii dintre ei. Era de parcă vizita o țară străină.

Negustorul se numea Gaffy Tipton.

– Hai, știu că nu ești băiat, spuse el și își îndreptă pipa spre Olivia. Ce nu știu e de ce m-ai ajutat.

Ea își încrucișă brațele pe masă, se aplecă înainte și spuse cu voce scăzută:

– Eu și fratele meu mergem la Bristol să ne căutăm norocul. Totuși, e drum lung de aici, și mai avem doar trei șilingi. Nu ne pricepem la comerț, doar că îl mai ajutam pe un cămătar din când în când și știu multe despre panglici de rochii și alte alea. Știu numele tuturor nobililor și citesc despre petrecerile și spectacolele de operă și de teatru la care se duc. Te-am ajutat azi ca să-ți arăt ce pot să fac. Cineva zicea că vii mereu aici sâmbăta de la Bristol. Dacă ne lași să ne întoarcem cu dumneata, ne facem utili.

Gaffy se uită la Peregrine.

– El e foarte timid, spuse ea.

– Serios? replică el sceptic.

– Eu sunt o bună mincinoasă, dar nici unul din noi nu fură, spuse ea. Dacă ne lași să venim cu dumneata, pot să mă fac iar fată. Dacă venim cu dumneata, oamenii n-o să ne deranjeze.

Peregrine clipi. Nu se gândise nici măcar o secundă că ea ar putea fi îngrijorată pentru siguranța lor. Nici nu se gândise că putea să fie atât de eficientă chiar și atunci când spunea aproape tot adevărul.

După ce se uită la Peregrine un răstimp lung, negustorul spune:

– Bine, atunci. Vă iau.

Benedict se urcă în trăsură alături de Bathsheba.

– Bristol, deci? întrebă el.

– După cum ai spus mai înainte, n-avem de unde să știm dacă sunt în fața noastră, în spate, în paralel cu noi sau chiar sub nasul nostru, spuse el. Nici măcar nu putem să fim siguri că o luăm pe același drum. Singurul lucru pe care-l știm e că se îndreaptă spre Throgmorton.

– E un joc de noroc, spuse el.

– Știu, admise ea. Dar tot ce facem e un joc de noroc, și ei sunt în pericol indiferent de ce-am face.

– Atunci, Bristol, spuse el și îndemnă caii la drum.

În acel moment, Rupert Carsington se afla în holul din reședința de oraș a fratelui lui Benedict.

– Nu e acasă? îl întrebă pe Marrows, majordomul. A plecat deja la Edinburgh?

– Nu, domnule, răspunse Marrows în felul absolut neutru pe care majordomii și-l perfecționau mai bine decât orice altceva.

– Sigur au apărut ceva afaceri urgente la guvern, spuse Rupert. Ei bine, nu contează. Pot să mă văd cu el oricând. Voiam să-mi iau rămas-bun de la băiat.

– Nici Lord Lisle nu e acasă, domnule, spuse Marrows.

– Ei, nu-mi spune, comentă Rupert.

– Da, domnule.

– Unde sunt?

– Nu pot să spun, domnule.

– Ba da, poți, Marrows. Nu mă-ndoiesc că ai putea să spui o mulțime de lucruri. Dar îmi pare că ai prefera să scormonesc eu după indicii prin casă.

– Domnule, nu *știu* unde sunt, precizează Marrows.

– Chiar așa? Interesant. Porni spre biroul lui Benedict. Poate Gregson reușește să elucideze misterul.

Oamenii care deveneau secretarii celor cu rang erau adesea domni din familii bune, dar cu mijloace restrânse. Spre deosebire de majordom, Gregson se putea considera drept unul dintre confidenții Excelenței Sale. De asemenea, spre deosebire de majordom, Gregson nu considera că era necesar să afișeze o imagine impasibilă și o hotărâre încăpățânată de a nu oferi nici unui vizitator, nici măcar familiei, vreo informație legată de orice chestiune.

Gregson stătea la biroul Excelenței Sale, care nu era la fel de ordonat ca de obicei. În clipa aceea semăna mai mult cu biroul lui Rupert.

Scrisori, cărți de vizită și invitații erau întinse neglijent peste tot. Un teanc de hârtii, aparent neatinse, stăteau la cotul secretarului.

– Mă-ntreb ce l-o fi apucat pe Perfecțiunea Sa? spuse Rupert când intră.

– Domnule.

Gregson se ridică.

– Ia loc.

Rupert făcu semn spre scaun. Bărbatul rămase în picioare. Rupert ridică din umeri și traversă încăperea ca să se uite afară pe fereastră.

– Ce naiba e acolo? întrebă el. Fratele meu are în sfârșit de gând să distrugă grădina și să aducă un joc de popice, așa cum i-am recomandat?

– Au fost unele stricăciuni lângă poarta din spate, spuse Gregson.

– Oaspeți nepoftiți?

– Lord Rathbourne.

– Fratele meu a făcut asta?

– Așa spun slujitorii. N-am fost martor la... hmm...

– Demolare?

– Mulțumesc, domnule. N-am fost martor la demolare.

– Fratele meu a distrus grădina, spuse Rupert căzut pe gânduri. Povestea devine din ce în ce mai interesantă. Ai idee ce i s-a întâmplat?

– Nu sunt deloc sigur, domnule, spuse Gregson. Excelența Sa s-a purtat cam ciudat în ultima perioadă. După cum știți, mă ține conștiincios la curent cu întâlnirile lui. Dar ieri după-amiază târziu a plecat fără să spună nimic nimănui. Se pare că l-a luat pe lacheul Thomas cu el. E uimitor. Sunt sigur că Thomas plecase cu Lord Lisle cu câteva ore înainte... la o lecție de desen, cred. Dar nimeni nu l-a mai văzut pe Lord Lisle de atunci.

– Deci Rathbourne i-a găsit lui Lisle un profesor de desen, până la urmă, spuse Rupert.

– Oh, da, domnule. Lord Lisle a luat lecții de la... Gregson trase spre el un registru mare și întoarse pagina. Aici e. Profesorul e un anume B. Wingate, din partea Popham Print Sellers. Indică o adresă într-un dintre cartierele cele mai jalnice ale Holbornului.

– B. Wingate, spuse Rupert, atent să își păstreze înfățișarea inexpresivă.

Își amintea perfect după-amiaza în care Peregrine rostise faimosul nume la Hargate House.

Benedict se credea cel mai cumpănit om între oameni, dar atât Rupert, cât mama lor simțiseră ceva în aer.

Gregson, sărmanul, habar nu avea cine era B. Wingate, altfel și-ar fi protejat cu loialitate stăpânul.

Nevrând să îl mâhnească, Rupert își întoarse privirea spre priveliștea de afară și își înăbuși un chicot de râs.

Lord Perfecțiune răspunsese chemărilor sirenei.

„Așteaptă numai să-i zic lui Alistair", își spuse în gând. „Așteaptă numai..."

Atunci își dădu seama că era mai bine să nu spună nimănui.

Lord Hargate avea urechi peste tot și povestea nu avea să i se pară amuzantă.

Cu o expresie serioasă pe chip, Rupert se întoarse dinspre fereastră.

– Gregson, mulțumesc că mi-ai fost așa de ajutor, spuse el. Totuși, trebuie să-ți cer, în numele fratelui meu, să fii cât se poate de nefolositor pentru oricine altcineva.

Secretarul păru alarmat.

– Domnule, sunt sigur că n-am vrut să...

– Rathbourne a fost foarte stresat în ultimul timp, spuse Rupert. Așa se explică de ce a uitat să te pună la curent. Wingate ăsta e legat de o chestiune la guvern. Foarte secretă. E tot ce știu. Dar, dacă întreabă altcineva, te rog să nu spui nimic despre B. Wingate sau că fratele meu s-a purtat ciudat. Sunt multe lucruri în joc. Guverne ar putea să cadă. Nu spune nimic. Mai bine să joci cartea siguranței și să nu știi nimic.

– Dar, domnule, dacă Lord Hargate întreabă de Lord Rathbourne...

– În cazul ăsta, Gregson, spuse Rupert, m-aș pricopsi cu o boală gravă și extrem de contagioasă, dacă aș fi în locul tău.

Capitolul 13

– Nu mi-am dat seama că e așa departe, spuse Bathsheba când trecură de bariera de la Walcot.

Chiar dacă știa că Rathbourne mânase caii cât de iute cu putință, noaptea se lăsase de multă vreme. În fața lor se desfășura orașul Bath, renumit pentru apele lui vindecătoare. Bristol se afla la încă vreo zece kilometri sau mai bine spre nord, iar Throgmorton „pe undeva pe acolo", după spusele paznicului de la barieră. Când era grăbit, nu putea să zică dacă era la opt sau șaisprezece kilometri distanță.

– Oricum ar fi, ar putea să mai adauge vreo două ore călătoriei noastre, în funcție de starea drumurilor de țară, spuse Rathbourne. Mai bine ne oprim în Bath. Am putea să ne odihnim și să plecăm odihniți de dimineață.

– Și, când ajungem la Throgmorton, ce facem?

– Întreabă-mă mâine, răspunse el.

– Nu pot să aștept până mâine, spuse ea. Avem nevoie de un plan de acțiune. Nu putem pur și simplă să ridicăm o tabără la porți și așteptăm ca Olivia și Lord Lisle să apară. Care sunt șansele ca ei să intre normal acolo?

– Avem destul timp să discutăm ce se poate și ce nu se poate face, spuse el.

– M-am tot gândit la asta, zise ea. Pe ultimii kilometri, am revăzut detaliile importante și am încercat să ordonez tot ce s-a întâmplat, așa cum faci tu.

– Așa ți-ai ocupat mintea? Ce mod plictisitor de a-ți petrece o călătorie. Și ce pierdere groaznică de timp. De ce nu m-ai pus pe mine să le ordonez?

Pentru că nu se putea obișnui să îl lase pe el să rezolve problemele în locul ei, se gândi Bathsheba.

– Păreai cufundat în gânduri, spuse ea. N-am vrut să te deranjez din meditații.

El îi aruncă o privire surprinsă.

– Am zis că nu ai chef de discuții, spuse ea. Iar eu n-am nevoie să vorbesc neîntrerupt. Mă bucur să am un moment de liniște, ca să mă gândesc. Momentele astea nu apar des. Și am vrut să rezolv eu singură totul.

– Ești prea înțelegătoare, spuse el. Eu sunt obișnuit să călătoresc singur. Nu te ignoram. E imposibil să fii ignorată. Dar m-am lăsat purtat de gânduri. Îmi doresc să-mi fi amintit să mai spun ceva din când în când.

– Nu sunt plictisită, spuse ea. Am avut o mulțime de lucruri la care să mă gândesc.

Urmă o scurtă clipă de tăcere, apoi:

– Nu sunt cel mai atent dintre oameni, spuse el.

– Ai o mulțime de lucruri pe cap. Mai ales acum.

– Nu sunt atent, repetă el nerăbdător. Am recunoscut asta, în cele din urmă... deși mi-a luat multă vreme. O perspectivă prețioasă – și ce fac cu ea? Am petrecut tot timpul ăsta cu tine – cred, mai mult timp decât am petrecut vreodată în compania unei femei. Totuși, acum, când ultimul lucru pe care mi-l doresc e să pierd timpul ce ne-a rămas de petrecut împreună, revin la vechile obiceiuri.

– Nu ține de datoria ta să mă amuzi pe mine, spuse ea. Trebuie să fii atent la drum și...

– Te întrebai cum de soția mea putea să fie o străină, o întrerupse el, cu vocea încordată. Uite așa. Lipsă de comunicare. Lipsă de... Doamne, abia dacă știu. Am tratat-o ca pe o piesă frumoasă de mobilier... pe ea, o Dalmay. Avea nevoie să înoate într-un ocean de sentimente. Avea nevoie de atenție. Nu-i deloc de mirare că s-a dus în altă parte.

Bathsheba fu prea surprinsă de izbucnirea lui. Nu putu decât să se uite lung la el. Chipul lui frumos era desenat în linii aspre.

– Nu era un bărbat, spuse el. În orice caz, nu așa cum te-ai putea gândi. A căzut în mrejele unui preot evanghelic. A convins-o – alături de multe alte ființe induse în eroare – să îi salveze pe sărmani. O făceau oferind Biblia în stânga și în dreapta și ținând predici unor oameni care îi vedeau ca pe o glumă sau o insultă. Am avut de-a face cu sărmanii, Bathsheba. Au nevoie de multe, dar nu cred că au nevoie de femei din aristocrație, îmbrăcate după ultima modă, care să le spună că sunt mândri, vanitoși și imorali.

Tânjea să îl atingă, să își așeze mâna pe brațul lui. Nu putea. Era noapte, dar nu traversau o întindere pustie. Traversau un drum principal, prin cea mai renumită zonă cu izvoare din Anglia.

– M-am înșelat, spuse ea. Poate că, până la urmă, m-am lăsat cuprinsă de emoții.

– Îmi *doresc* ca ea să fi aruncat cu ceva în mine, spuse el. Dar n-am avut nici o idee despre ce și cum era ea – *pasiunea* ei pentru cauza aia. Abia dacă știam ce făcea. Nu întrebam. Am privit misiunea ei ca pe un capriciu tipic feminin. Trebuia să fi pus punct. În schimb, câteodată mă apucam să fac remarci sarcastice exagerate. Apoi continuam să vorbesc despre treburile mele mult mai importante, și am uitat de misiunea ei.

– N-ai iubit-o, spuse ea.

– Nu e o scuză, răspunse el furios. M-am însurat cu ea. Am fost responsabil pentru ea. Era sora mai mare a prietenului meu, să mă ia naiba – și am ignorat-o. Mulțumită neglijenței mele, s-a dus în cartierele mărginașe prin care profețea despre focurile și chinurile iadului și s-a întors cu friguri care au ucis-o în trei zile.

– Jack călărea un cal despre care fusese avertizat că era nărăvaș, spuse ea. Animalul l-a aruncat din șa. I-a luat trei luni să moară.

– Nu-i același lucru, spuse el.

– Pentru că el era bărbat și ea femeie? întrebă ea.

– Căsătoria ta a fost o reușită, chiar dacă toată lumea a condamnat-o, spuse el. A mea a fost un eșec, chiar dacă toată lumea a aplaudat-o.

– E nevoie de doi, spuse ea, reamintindu-i ce zisese după ce făcuseră dragoste pentru prima dată. În orice caz, unele căsătorii nechibzuite se termină cu bine pentru cei implicați. Și anumite căsătorii aranjate se termină cu bine. De ce să nu fie la fel și cu o căsătorie bazată pe datorie? O căsătorie de conveniență? O căsătorie politică? Nu ești de neatins, Rathbourne.

– Nu pentru tine, mormăi el. Dar tu ești diferită.

– Diferența e că eu am învățat să mă descurc, spuse ea. Tu și Lady Rathbourne n-ați făcut asta. Nu spun că nu porți vreo responsabilitate. Trebuia să depui mai multe eforturi. Dar la fel trebuia să facă și ea. Bărbații sunt creaturi dificile, totuși mare parte dintre femei – chiar și cele mai prostănace și mai slabe de înger – reușesc să-i instruiască în cele din urmă.

Urmă o tăcere scurtă, șocantă.

Apoi el râse, iar ea își simți furia înăbușită și întristarea spulberată.

– Ești o femeie rea, spuse el. Îmi deschid inima în fața ta. Îți dezvălui secretul meu rușinos... și tu faci o glumă pe seama lui.

– Ai nevoie de o glumă, spuse ea. Îți înfățișezi căsnicia în culori mult prea întunecate. Multe femei ar fi încântate să aibă soți care să le ignore. E de preferat decât să fii umilită, părăsită sau bătută. N-ai fost soțul perfect, dar cred c-ai fost departe de a fi cel mai rău.

– Doar mediocru, spuse el. Asta e o mare consolare.

– Asta e problema când crezi că ești centrul universului, replică ea.

– Eu nu...

– Ești ca un rege în țărișoara ta, spuse ea. Pentru că-ți folosești puterea ca să faci bine, ești împovărat de griji. E greu să fii model de perfecțiune. Și, pentru că ești perfect, greșelile tale îți provoacă mai multă durere decât în cazul oamenilor de rând supuși greșelii. Ai nevoie de o glumă. Ai nevoie de o piatră de hotar.

– O piatră de hotar?

– Din *Cum vă place*, spuse ea. Bufonul.

El îi aruncă o privire.

– Înțeleg. Și ți-ai asumat rolul ăsta.

„Ăsta și altele", își spuse ea în gând. „Parteneră, iubită și nebun. Oh, mai presus de toate, nebun."

– Da, domnule, spuse ea. Și trebuie să-mi permiți să vorbesc liber. Ăsta e privilegiul special al nebunului de la curte, Maiestate.

– De parcă aș putea să te opresc din a spune ce poftești sau din a face ce vrei, spuse el. Totuși, îți *cer* să nu mi te adresezi cu „Maiestate", nici cu „milord". Măcar o dată în viața mea, nu trebuie să fiu „milord". O dată în viață n-am nevoie să fiu nimeni în mod special. Trebuie să-mi iau un nume nou pentru partea asta de drum. Să fiu... El se gândi. Domnul Dashwood.

– Eu o să fiu doamna Dashwood, spuse ea. Sora ta.

– Nu, n-o să fii sora mea, zise el. Nu vrei cameră separată la han.

– Nu știi ce vreau, replică ea.

– Ba da, știu. Și o să știe și ceilalți. Nimeni n-o să creadă că suntem sora și frate.

– Au crezut-o înainte, spuse ea.

El intră în curtea unui han urât.

– Asta era *înainte*, spuse el. Acum e imposibil să-ți ascunzi dorința pentru mine.

Habar nu avea el câte ascundea ea. Dorința era doar o fărâmă din întreg.

Ea ridică bărbia.

– Asta era *înainte*, spuse ea. Am simțit o emoție trecătoare și aberantă...

– Mai vedem noi, ripostă el.

„Nu, nu mai vedem", răspunse ea în gând. În doar două zile, își permisese să se atașeze prea mult. El putea să devină cu ușurință un obicei. Dacă voia să scape, trebuia să înceapă de acum. Da, avea să fie nefericită, dar fusese nebună când își închipuise că ea și Olivia puteau să fie vreodată fericite în Anglia.

Unde putea să se ducă pentru a nu mai fi bântuită de fantomele trecutului?

El opri trăsura, și doi rândași își făcură apariția în curtea bine luminată.

– Hanul Lebăda e departe de-a fi la modă, spuse Rathbourne cu voce scăzută când o ajută să coboare. O să fim singurii clienți care nu sunt negustori. O situație ideală pentru noi. Unele dintre rudele mele bătrâne locuiesc în Bath și multe altele vizitează locul din când în când. Din nefericire, nici una nu e destul de ramolită ca să nu mă recunoască.

Rude peste tot, se gândi ea. Aliați și dușmani politici peste tot.

Fiecare clipă pe care o petrecea alături de ea îl punea în pericol.

O conduse înăuntru.

Chiar dacă nu era la fel de elegant ca hanul din Reading, Lebăda nu era un han ponosit sau înghesuit. O slujnică îngrijită făcu o scurtă reverență înainte să se ducă să îl cheme pe hangiu.

– S-ar putea să fie mai curat, mai uscat și mai bine întreținut decât hanurile la modă, spuse Rathbourne. Cu toate astea, nimeni cu pretenții n-ar visa să vină aici. N-ar vrea să riște să se lovească de negustori, asta dacă știu că ei există. Dar suntem departe de drumul principal din Bristol, la marginea orașului. Mi-am învățat lecția în Reading.

Bathsheba învățase foarte multe de atunci.

Nu știuse exact ce să facă până când el nu îi destăinuise povestea soției lui.

Lord Perfecțiune nu era fără de greș. Când se căsătorise, făcuse o greșeală de judecată care ar fi putut să îi distrugă pentru totdeauna șansele de a-și găsi fericirea adevărată.

Ea nu avea să fie altă greșeală de judecată, mult mai gravă.

Desigur, el nu avea să vadă chestiunea așa. Rathbourne era obișnuit să decidă, să poruncească și să își asume responsabilitatea. Era galant, dar și poruncitor.

Nu o va lăsa niciodată să acționeze de parcă știa ce trebuia să facă.

Hangiul se apropie și, după cum spusese Rathbourne, se dovedi a fi o gazdă binevoitoare.

Da, avea o cameră potrivită pentru domnul și doamna Dashwood. Urma să ceară să se facă focul ca să îndepărteze umezeala.

Poate doamna și domnul voiau să se retragă într-o sală de mese ca să se învioreze între timp?

În clipa aceea, Bathsheba întrezări soluția pentru încurcătura ei.

– Mi-ar plăcea foarte mult, spuse ea. Ridică privirea spre Rathbourne. Mor de foame... și de sete.

Benedict nu avusese de gând ca masa să dureze la infinit. Avusese de gând să o dezbrace cât mai repede.

Totuși, ea îi distrase atenția cu povești din viața petrecută alături de părinții ei hoinari. La început, se simți interesat, căci povestea numeroasele lor ghinioane sub formă de snoave.

Dar, pe măsură ce trecea de la o anecdotă la alta, vinul curgea și el. Și, cum vinul îi dezlega limba, imaginea pe care o picta despre copilăria ei devenea din ce în ce mai întunecată și deloc amuzantă. Se surprinse în repetate rânduri încleștându-și pumnii. În repetate rânduri, fu nevoit să îi descleștеze.

– E uimitor că ai primit orice fel de educație, spuse el al un moment dat. Nu pare să fi rămas vreodată într-un loc prea mult sau să fi avut suficientă liniște și pace pentru lectură și lecții.

Avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să își păstreze vocea calmă și fermă. Părinții ei erau demni de dispreț. Copilăria ei era o *rușine*. Ar fi putut la fel de bine să trăiască într-o casă de copii la câtă îngrijire primise.

– Mi-am dat seama devreme că nu trebuia să mă bazez pe părinții mei pentru educația mea, școlară sau morală, spuse ea cu un râset. Găseam mereu un colțișor liniștit în care să mă așez cu o carte în mână. Am învățat să mă fac invizibilă. Ei uitau de mine și mă lăsau în pace... dacă nu cumva aveau nevoie să impresioneze mintea sau inima cuiva. Atunci mă scoteau la vedere, cu ochii mei albaștri inocenți, și se apucau să joace o farsă emoționantă. Mă credeau foarte utilă când venea vorba despre proprietari furioși. Uram asta, dar am învățat să nu stric momentul. Altfel, trebuia să îndur lacrimile exagerate ale mamei și de la tata tot discursul regelui Lear despre copiii nerecunoscători.

Își apăsă un pumn pe frunte și se apucă să recite:

– O, nerecunoștință, chip de piatră / Cioplită după chipul lui Satan,/ Ești mai dezgustătoare-ntr-un copil/ Ca monstrul mărilor"[1].

Ridică paharul și sorbi.

[1] Shakespeare, *Regele Lear*, traducere de Mihnea Gheorghiu (n.red.)

Metoda nu era diferită de cea folosită de părinții lui Peregrine.

Cu toate astea, oricât era de greșit, măcar ei se gândeau la binele fiului lor. Benedict se îndoia de faptul că părinții ei ar fi luat în seamă altceva decât binele lor.

Îi umplu din nou paharul.

– Deci atunci ai învățat Shakespeare, spuse el.

– L-am studiat pe bard pentru autoapărare, zise ea. Alegeau doar pasajele care le conveneau. Eu le alegeam pe cele care îmi conveneau. Ei jucau mereu un rol. Nimic nu era vreodată autentic. Când o făceau pe părinții iubitori, era o punere în scenă. Zâmbi paharului pe care îl ținea în mână. Totuși, guvernanta mea era reală. Unicul meu model de comportament adecvat. Oh, și Jack era real. Persoană autentică.

Benedict spera că Jack Wingate o apreciase pe cât merita. Dacă nu putea să îi aducă bogății, bărbatul ar fi trebuit măcar să îi arate dragoste, devotament, bunătate, recunoștință. Era atât de ușor să îi oferi acele lucruri.

Adică, ușor pentru toți, mai puțin pentru fiul cel mare al contelui Hargate, căruia nu i se permitea decât să se culce cu ea – și doar dacă pleca imediat după aceea și o uita.

Ea lăsă capul într-o parte de parcă se gândea.

– Poate că nu i-aș fi apreciat pe guvernanta mea și pe Jack nici pe jumătate dacă viața mea de dinainte ar fi fost... mai puțin imperfectă.

Ridică din umeri, apoi înălță paharul și bău.

Și Benedict bău și comandă mai mult.

Dacă era mai puțin imperfect, nu mai comanda atât de mult vin. Chiar dacă nu era un cumpătat, rareori bea exagerat de mult.

Și nu era atât de lipsit de defecte pe cât trebuia să fie.

Cu cât ea îi povestea mai multe, cu atât voia să știe mai multe despre ea. Putea să fie ultima lui șansă.

Nu că iluminarea intelectuală ar fi fost singurul lui scop.

La urma urmei, era bărbat, iar motivele îi erau la fel de josnice ca ale oricărui alt bărbat.

Dacă amețeala băuturii putea să îi liniștească remușcările pentru episodul lor de dragoste și îi permitea să o dezbrace mai repede și mai ușor, atunci nu era atât de perfect ca să nu mai comande încă o sticlă. Și încă una.

Și poveștile continuară. Dar când ea imită furia și groaza părinților ei la aflarea veștii că Jack fusese dezmoștenit, Benedict deveni conștient că își dorea cu disperare să arunce cu ceva în perete.

De fapt, în cineva. În tatăl ei, dar și în tatăl lui Wingate.

Își spuse că băuseră suficient și că era târziu. Voia să o destindă, își aminti în gând. Nu și-o dorea inconștientă.

– Gata, *doamnă Dashwood*, spuse el și îi luă paharul din mână. Îi bău conținutul și se ridică. Camera se învârti ușor. E timpul să mergem la culcare. Avem o zi importantă mâine. Decizii.

Așeză paharul cu zgomot.

Ea zâmbi la fel cum Calipso îi zâmbi lui Odiseu ca să îl țină pe erou captiv atâta vreme.

– Asta-mi place la tine, domnule Dashwood, spuse ea. Ești atât de categoric. Mă scutești de oboseala de a mai gândi.

– Asta-mi place la tine, doamnă Dashwood, zise el. Ești atât de sarcastică. Mă scutești de oboseala de a încerca să fiu delicat și fermecător.

Ea se ridică. Și se clătină.

– Te-ai îmbătat, spuse el. Știam că trebuia să mă opresc la sticla anterioară.

– Sunt o DeLucey, zise ea. Țin la băutură.

– E discutabil, spuse el. Dar pot să te țin eu, în orice caz.

Ocoli masa și o luă în brațe. Ea își trecu brațele pe după gâtul lui și își odihni capul pe umărul lui.

De parcă locul ei de drept era acolo.

– Foarte bine, dar doar pentru o clipă, până îmi revin, spuse ea. Nu uita că apartamentul nostru e la etajul unu. Dacă mă duci pe scări, te-ai putea răni.

– Pot să te duc pe o mulțime de scări, ripostă el, și să-mi rămână destulă putere pentru alte mici sarcini de care ai avea nevoie.

– Hmm, spuse ea. Lasă-mă să mă gândesc la niște sarcini.

El o purtă afară din încăpere – și aproape se lovi de Thomas, care se plimba pe coridor.

– Oh, aici erai, spuse Benedict. Doamna Dashwood e puțin cherchelită, și îmi făceam griji că ar putea să cadă sau să se lovească de cineva.

Amintindu-și cât de grațios se aruncase în brațele uimite, dar deloc nedoritoare ale polițistului Humber, Benedict chicoti.

Ea își frecă nasul de gâtul lui.

– Camera, spuse ea pe un ton subtil. Mi-ai promis că mă duci la culcare.

Ah, da. La culcare. Dezbrăcată.

– Camera, spuse Benedict. Unde Dumnezeu este camera asta blestemată?

Nu era atât de mare ca la hanul din Reading, iar patul avea doar două saltele, nu trei, dar înăuntru era cald, uscat și intim. Era tot ce conta pentru Benedict.

O lăsă pe Bathsheba jos, se uită în jur și văzu că totul era în ordine – cu excepția tendinței pe care podeaua o avea de a se mișca sub picioarele lui –, așa că îi spuse lui Thomas să plece la culcare. Ea închise ușa în urma lacheului și o încuie.

Înaintă spre Benedict.

– Te vreau, spuse ea.

– Ți-am zis eu. Dar trebuie să trăncănești în continuare despre o nebunie temporară și...

– Nu mai vorbi, îi ceru ea. Îl prinse de reverul hainei. Am să-ți dau sarcini de făcut.

Mâna ei alunecă spre partea din față a pantalonilor lui. Mădularul, deja alert, se trezi deodată.

Ea schiță zâmbetul sirenei spre el.

El o apucă de talie, o ridică și îi aduse gura păcătoasă la același nivel cu gura lui. O sărută, nu delicat sau seducător, ci înflăcărat.

Bathsheba îl apucă de umeri, și limbile li se întâlniră, iar gustul ei năvăli înăuntrul lui, mai puternic decât oricare alt narcotic.

Ea se mișcă spre el, sânii ei se frecară de pieptul lui și își înfășură picioarele în jurul taliei lui. El se retrase până ce se lovi de ceva tare; se sprijini acolo, în vreme ce mâinile lui se războiră cu starturile rochiei și cu fustele ca să îi cuprindă fundul, acoperit în mătasea fină a lenjeriei de corp.

Continuară să se sărute, adânc, sărutări provocatoare care îl făcură să îi fie cald, apoi rece, apoi din nou cald. Nici o poțiune magică nu ar fi putut fi atât de puternică pe cât era pasiunea ei.

Îl înnebunea și îl făcea să fie nechibzuit, și era bucuros pentru asta.

Ea îi dezlegă lavaliera de la gât, îi desfăcu nasturii cămășii și mâna îi alunecă dedesubt, pe pielea lui, apoi se opri în dreptul inimii lui, care bătea cu disperare.

Mâna ei alunecă mai jos, peste pântec, spre brâul pantalonilor, și el se simți neputincios, ținând-o în brațe, în vreme ce ea desfăcea nasturii din butoniere și se îndreptă peste indispensabili, spre mădularul lui întărit și nerăbdător.

– Acum, spuse ea. Nu mai pot să aștept. Acum. Lasă-mă jos.

Și el voia acum, așa că o lăsă jos, o lăsă să îl tortureze încet cu o lunecare peste masculinitatea lui.

Ea îl trase înapoi, spre pat, iar el o urmă, râzând, înfierbântat și zăpăcit, și se prăbuși pe saltea. Ea își ridică fustele, își scoase lenjeria și o lăsă să cadă pe podea. Făcu un pas și se urcă pe el.

Îi trase pantalonii și indispensabilii până la genunchi.

El înălță capul și se privi. Era teribil de nedemn.

Mădularul lui viril se ridică mândru, fără să îi pese de vreo demnitate.

– Cizmele mele, spuse el râzând. Pot măcar să nu...

– Nu te mișca, îi ceru ea și îl încălecă. Lasă-mă pe mine.

El nu lăsa nimic pe seama femeilor – nici măcar asta –, dar ea era diferită, și el nu putea să gândească și nici nu voia să gândească.

Apoi mâna ei delicată se strânse în jurul mădularului, alunecă în sus și în jos, iar el se gândi că urma să moară și știu că nu avea să poată rezista.

– Ai să mă omori, Bathsheba, spuse el.

– Tu mă omori pe mine, ripostă ea.

Se împinse în mădularului lui și îl înconjură cu carnea ei fierbinte și umedă... și mușchi, mușchi păcătoși, se apăsară pe el.

El urlă ceva, nu cuvinte, ci un sunet nebunesc și animalic. O ridică, apoi o trase înapoi. La început, ea se mișcă încet, trimițând valuri de plăcere senzuală înăuntrul lui. Încetul cu încetul, ritmul deveni mai rapid, mai feroce.

Îi privi chipul frumos, în vreme ce ea îi poseda trupul. Văzu foamea ei, oglindire a foamei lui, iar bucuria ei, diferită de tot ce cunoscuse Benedict până atunci. Îl călări mai tare și mai repede, iar bucuria vibra în venele lui și îi învolbura bătăile inimii. Îl călări, acum sălbatic, și el deveni un fugar, alergând alături de ea, fără să știe unde și fără să îi pese unde. Alergară spre culmile lumii și dincolo de ele și plutiră pentru o vreme, liberi și plini de fericire, apoi reveniră pe pământ și adormiră.

Când el se trezi dimineața, ea dispăruse.

Descoperi că la fel se întâmplase și cu geanta și hainele lui.

Capitolul 14

Throgmorton, sâmbătă, 7 octombrie

Bathsheba putea să își imagineze la ce se gândea majordomul.

Numele Wingate nu îi era necunoscut.

Bătrânul conte de Mandeville, stăpânul acelor domenii și capul familiei DeLucey, păstra relația – chiar dacă foarte puțin – cu contele de Fosbury, tatăl lui Jack.

O persoană rezonabilă putea cu greu să îi considere responsabili pe DeLucey cei buni pentru ce făcea ramura îngrozitoare a familiei. Cu toate astea, Lord Fosbury nu fusese niciodată rezonabil când era vorba despre fiul lui preferat – pe care îl păsuise teribil de mult și care, drept recompensă, îi frânsese inima. În opinia lui, Lord Mandeville trebuia să fi împiedicat căsătoria și să fi aranjat ca Bathsheba să fie dusă undeva departe, ca să îi fie imposibil să mai ajungă la Jack. În opinia lui Lord Mandeville, Lord Fosbury era incapabil să își controleze fiul.

Prin urmare, legătura dintre cele două familii era rece.

Totuși, își vorbeau, ceea ce însemna că majordomul nu îndrăzni să îi închidă ușa în nas unei doamne pe nume Wingate... chiar dacă ajunsese acolo călare pe un cal, fără slujnică sau rândaș.

Bathsheba putea să fi inventat o minciună despre vreun accident sau ceva de genul, dar era conștientă că membrii clasei superioare nu se explicau în fața nimănui, cu atât mai puțin în fața slujitorilor.

Se uită pur și simplu la majordom cu aceeași expresie teribil de plictisită pe care o văzuse pe chipul lui Rathbourne uneori. Învățase de la guvernanta ei cum să îi iasă acea expresie. Totuși, Rathbourne o ridicase la rang de artă.

Gândul la el îi provocă o durere ascuțită, pe care o înăbuși fără urmă de milă.

– Lord Mandeville nu e acasă, spuse majordomul.

– Atunci Lord Northwick, zise ea.

Lord Northwick era fiul mai mare al contelui.

– Lord Northwick nu e acasă, spuse majordomul.

– Înțeleg. Trebuie să numesc fiecare membru al familiei în parte și dorești să mă ții la intrare pe toată durata exercițiului?

Cuvintele ei îl făcură să clipească uimit. Îi ceru iertare. O conduse înăuntru.

– Problema mea e urgentă, spuse ea tăios. Toată familia e la biserică sau mai e acasă vreun adult responsabil, cu care să pot vorbi?

– Voi verifica dacă e cineva acasă, doamnă, spuse el.

O conduse într-o anticameră și plecă.

Se plimbase deja prin încăpere mai multe minute, când auzi zgomot de pași. Se opri și reveni la expresia lui Rathbourne.

Un tânăr intră grăbit în cameră. Era cu doar câțiva centimetri mai înalt ca ea și mult mai tânăr – pe la douăzeci de ani, bănui ea. Arăta bine și era frumos îmbrăcat, deși era evident că își pusese hainele în mare grabă. Trebuia să se fi trezit de curând. El – sau slujitorul lui – uitase să îi aranjeze părul castaniu și des. Ochii lui erau de același albastru intens ca ai Oliviei.

– Doamnă Wingate? spuse el. Sunt Peter DeLucey. V-am văzut venind călare pe drum. Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați. Probleme urgente, mi-a zis Keble. Sper... Se opri, și privirea lui se îndreptă dinspre ea spre ceva aflat în spatele umărului ei drept.

Privi și ea în aceeași direcție. Apoi se întoarse mai mult și îl studie: un portret în mărime naturală al unui ofițer naval cu o perucă, pictat în stilul începutului de secol trecut. Ar fi putut să fie tatăl ei. Cu o perucă neagră, ar fi putut să fie...

Ea.

– Nu se poate să fie străbunicul Edmund, zise ea. Mi s-a spus că i s-au ars toate portretele.

Când își întoarse privirea, tânărul își trecea mâna prin păr.

– Ei, nu-mi mai spuneți, bâigui el.

– Eu sunt Bathsheba Wingate, spuse ea.

Nici unul dintre strămoșii ei nu căzu din ramele sale, tavanul nu se prăbuși, iar podeaua nu se deschise ca să îi facă loc lui Belzebut, care nu încercă să îl tragă pe domnul DeLucey înapoi în iad cu el.

Dar Peter DeLucey *arăta* de parcă toate acelea se întâmplaseră.

Apoi, reuși să scoată iar un „Nu-mi mai spuneți".

Îl reduse la tăcere cu un gest din mână.

– Din păcate, nu avem timp de amintiri de familie, spuse ea. Obraznica mea de fată a fugit cu moștenitorul și singurul fiu al lui Lord Atherton. L-a atras într-un plan zăpăcit ca să descopere comoara lui Edmund DeLucey, pe care o crede îngropată la fundația mausoleului din Throgmorton.

– C...comoara, spuse el. Mauso...

– Umblu după ea de vineri după-amiază, zise ea nerăbdătoare, dar neastâmpărații s-au ferit de mine. Throgmorton e o proprietate mare. Nu putem să știm cum și pe unde o să intre. Odată intrați, vor avea nenumărate locuri în care să se ascundă.

– Ei, nu, spuse el. Abia dacă-mi vine să cred. Fata ta a fugit cu fiul lui Atherton?

– El are treisprezece ani, spuse ea cu nerăbdare. Olivia are doisprezece. Nu au fugit ca atare. Sunt *copii*. Am un plan ca să-i prind, dar am nevoie de ajutorul vostru.

În clipa aceea, auzi de afară tropot de copite și zgomot de roți.

I se tăie resuflarea. Nu putea să fie Rathbourne. Nu putea să o găsească în câteva ore bune, dacă o căuta. Se asigurase de asta – și că avea să o urască dacă și când urma să o găsească.

Peter DeLucey se grăbi spre ușă și ascultă.

– Oh, acum am dat de bucluc, spuse el. Familia s-a întors de la biserică.

O oră mai târziu

Când avea să pună mâna pe ea, urma să o strângă de gât, își propuse Benedict.

Efectele de după desfrâul din noaptea trecută nu îi ajutară starea de spirit. Capul lui era o nicovală, iar Hefaistos, plăsmuitorul fulgerului lui Zeus, bătea în el cu ciocanul lui uriaș. Furios, se îndreptă spre intrarea servitorilor.

Nu putea să se ducă la ușa din față și să anunțe cine era... dacă voia să nu fie dat afară din Throgmorton și să audă o mulțime de oameni râzând când el avea să aterizeze în fund în fața porții de la intrare.

Fusese nevoit să împrumute atât bani, cât și haine de la Thomas. Hainele nu se potriveau. Thomas era mai scund decât el și mai lat. Ba, mai mult, din cauza fondurilor limitate, Benedict făcuse o călătorie lungă și grea pe un cal rău, lucru care nu îi alină în nici un fel durerea de cap.

Colac peste pupăză, trebuise să îl lase pe Thomas la han drept garanție pentru factura pe care păcătoasa femeie ar fi putut măcar să o plătească.

Din capul locului, un noroc chior îl ajută pe Benedict să treacă de poarta de la intrare. Neștiind ce poveste le debitase sau cine le spusese că era, el se purtase ca un țăran prostănac și întrebase dacă amanta lui o luase pe acolo. Din fericire pentru el, nici o altă femeie nu mai ajunsese acolo azi, căci nimeni nu îl întrebase cine era amanta lui.

Benedict avea să o ucidă.

Dar mai întâi trebuia să dea de ea.

O făcu pe zevzecul și la intrarea servitorilor și nu avu probleme să ajungă acolo. Găsi locul plini de oameni.

– Înțeleg c-ai venit după doamna Wingate, spuse menajera. Ziceau că era agitată tare când a ajuns aici. Cred că nu te așteaptă. Nu l-ar aștepta nici pe domnul Keble, asta e sigur. Zicea că ar fi trecut direct prin el dacă domnul Keble ar fi încercat să o oprească. Și domnul Peter nu putea să se uite la altceva decât la fața și la silueta ei, nu?

– Ambele neobișnuit de frumoase, spuse un lacheu care intră cu o tavă de sendvișuri neatinse. De aia nu putea să-și ia ochii de la ea, și stă acolo ca un pește care tot deschide și închide gura, de parcă n-a mai văzut niciodată așa ceva. Ceea ce mă aștept să nu fi văzut, cum toată viața a fost ținut în puf și a fost trimis la școală cu o grămadă de băieți cu coșuri, la fel de înfierbântați ca el.

Rathbourne se uită la el împietrit. Asemenea discuție nu ar fi fost niciodată tolerată la vreun slujitor al unui membru din familia Carsington.

– Ai mai auzit ceva, Joseph? întrebară toți la unison.

– Oh, le spunea o poveste în genul Banbury, ca toate femeile, despre copii furați, comori de pirați și toată lumea în primejdie, zise Joseph. Cât despre toți ceilalți, cine știe ce-or spune, când femeile încep să cloncăne și să cârâie ca niște găini de fiecare dată când *ea* se oprește? Dar Lord Mandeville doar ce a venit și are o față de criminal, adăugă el cu o voioșie răutăcioasă. Pun pariu pe șase penny cu James că bătrânul o aruncă pe târfă fix în târtița ei frumoasă.

Benedict se ridică de pe scaun și se repezi spre Joseph.

– Afară! urlă Lord Mandeville. Nici un cuvânt plus. Cum îndrăznești să-mi murdărești casa...

– Mandeville, n-ai fost azi la predică? întrebă soția lui. Am fost sfătuiți să arătăm răbdare și iertare, din câte îmi amintesc...

– Iartă pe oricare din șleahta ei, și o să umble cu înșelătorii până ne iau ultimul sfanț. După ce murim, o să ne fure hainele de înmormântare, spuse bătrânul. E o scamatorie, și sunteți o grămadă se imbecili încrezători dacă o credeți. Fiul lui Atherton, pe naiba!

– Sunt de acord că povestea pare dubioasă, tată, spuse Lord Northwick cu voce plictisită. Era un bărbat elegant la vreo patruzeci de ani, ai cărui ochi scrutători, de un albastru aprins, contraziceau înfățișarea lui istovită. Totuși, suntem obligați să o ascultăm pe doamnă.

– *Doamnă?* vorbi zeflemitor tatăl. Joacă un rol, așa cum fac toți. Sunteți niște nebuni creduli, cu toții. Le aruncă o privire încruntată soției, nurorii și nepotului. Toată lumea știe că familia Atherton e în Scoția.

Bathsheba se păstră cu firea.

– Lord și Lady Atherton sunt în Scoția, spuse ea. Fiul lor a rămas la Londra cu unchiul lui, Lord Rathbourne. După cum v-am explicat...

– Oh, nu mă-ndoiesc c-ai *explicat* frumos, spuse Mandeville. Și e o încurcătură de minciuni nenorocite. Nu că vreunul dintre ăștia ar avea destulă minte ca să-și dea seama. Femeile din casa mea își lasă inimile sensibile să le conducă mințile – așa cum sunt ele –, iar fiul meu și nepotul meu, niște proști, nu observă decât farmecele tale...

– Serios, tată...

– Dar pe mine nu mă duci de nas, Jezebel, continuă Mandeville, ignorându-l pe sofisticatul Northwick de parcă era un copilaș. Am mai avut de-a face cu oameni ca tine și mi-am învățat lecția. Îți cunosc trucurile și tertipurile. Mai bine ard în flăcările iadului decât să...

Un trosnet venit de pe coridor îi făcu pe toți să tresară.

– Ce dracu' e zgomotul ăsta? întrebă Mandeville. Keble!

Keble intră grăbit, cu fața roșie.

– Îmi cer iertare, Excelență, pentru deranj. Totul e sub control.

Alt trosnet, de data asta zgomot de vase sparte.

Mandeville o porni spre ușă chiar în clipa în care un lacheu în uniformă zbură peste prag și ateriză la picioarele contelui.

Bathsheba închise ochii. Nu, nu era posibil.

Deschise ochii.

O siluetă înaltă și întunecată apăru în ușă.

Era evident că hainele pe care le purta aparțineau altcuiva. Haina era prea scurtă, pantalonii prea largi.

– Cine naiba e ăsta? urlă Mandeville.

Rathbourne se ridică.

– Sunt...

– Fratele meu, spuse Bathsheba. Fratele meu nebun, Derek.

El se uită urât la ea.

– Nu sunt...

– Băiat obraznic ce ești, spuse ea. De ce nu m-ai așteptat la han, așa cum ți-am zis? Nu ți-am promis că mă întorc cât pot de repede?

– Nu, nu ai promis, spuse Rathbourne. Ochii lui negri scânteiară. Mi-ai luat hainele. Mi-ai luat banii. Ai plecat fără să-mi spui un cuvânt.

– Ești confuz, spuse ea. Se uită la doamne și își duse arătătorul la tâmplă. Se întoarse spre Rathbourne și continuă răbdătoare: Ți-am explicat de mai multe ori de ce nu puteai să vii cu mine.

Lacheul care zăcea pe podea scoase un geamăt ușor.

Bathsheba îi aruncă lui Rathbourne o privire plină de reproș.

– Ăsta e unul dintre motive, spuse ea.

– Ți-a spus târfă, zise Rathbourne, ursuz ca un copil.

– Ți-ai pierdut cumpătul. Ce ți-am spus despre pierderea cumpătului?

Urmă o pauză încordată. Licărirea din ochii lui era diabolică.

– Că trebuie să număr până la douăzeci, spuse el.

– Vedeți, zise ea încet spre ceilalți. E ca un copil.

– E un copil al naibii de mare, sublinie Lord Northwick.

– Locul lui e la un azil de nebuni! urlă Lord Mandeville, roșu de furie. Afară! Afară din casa mea, amândoi, sau vă iau pe sus și vă închid. Dacă mai puneți piciorul pe moșia mea, asmut câinii pe voi.

Rathbourne se uită la el.

Mandeville făcu un pas înapoi și păli.

– Derek, spuse Bathsheba.

Rathbourne se uită la ea. Ea se duse spre el, cu bărbia sus, spatele drept.

– Lord Mandeville e supărat, îi spuse ea. Ar fi mai bine să plecăm înainte să i se facă rău.

Trecu pe lângă el în drum spre ușă și o luă pe coridor. După o clipă, auzi pași furioși în urma ei.

*

Bathsheba și Benedict merseră într-o tăcere furioasă până ce ajunseră la porțile de la intrare.

– Ai stricat totul! izbucni ea.

– Totul era stricat cu mult înainte să ajung eu, spuse Benedict și strânse din dinți din cauza durerii de cap, care nu se ameliorase cu ultimele evenimente. Nu pot să cred c-ai plecat la Throgmorton – de una singură – așteptându-te la altceva decât la insulte și dat afară din casă de la rudele tale.

– Mă descurcam destul de bine până să ajungă acasă contele supărăcios, spuse ea. Doamnele erau prea curioase în legătură cu mine ca să fie nepoliticoase, iar domnii...

– Nu puteau să se uite la sânii tăi și să mai și gândească, spuse el.

– Puteam să-i conving pe toți, inclusiv pe bătrânul nenorocit, dacă nu te luai tu la bătaie cu lacheul acela. Dacă trebuia neapărat să te bați, nu puteai să păstrezi toată treaba jos?

– El a fugit de mine, lașul, spuse Benedict. Nu-mi stătea mintea la iertare. Vezi tu, m-am trezit cu o durere de cap îngrozitoare, ca să aflu că cineva îmi furase banii și hainele.

Trase adânc și ferm aer în piept.

– E clar ce s-a întâmplat. Să mă îmbeți și să mă seduci făcea parte din planul tău viclean. Credeai că o să fiu prea slăbit după excesele de aseară ca să te urmăresc. Credeai că n-am să ghicesc încotro ai plecat. În mod evident, mă crezi idiot.

– Doar partea cu îmbătatul a fost intenționată, spuse ea. Problema e că am băut mult mai mult decât aveam de gând, pentru că ești al naibii de rezistent. Te-am sedus pentru că eram beată criță. Dar da, cred că te porți ca un idiot. Ai permis ca plăcerea să-ți întunece mintea. Mai aveai puțin și le spuneai celor din DeLucey cine ești, nu? Dacă nu te întrerupeam, le aruncai una dintre privirile tale de „nu-sunteți-decât-niște-insecte-nesemnificative" și le spuneai „sunt Rathbourne".

Îl imită atât de bine, că îi fu al naibii de greu să își păstreze încruntarea pe chip.

– Tu le-ai zis cine ești, spuse el. Te-ai pus în pericol. Dacă se află că nu sunt fratele tău nebun, vei fi compromisă.

El aproape se sufocase încercând să nu moară de râs când se trezise că devenise fratele ei nebun.

– Sunt deja compromisă, spuse ea. Sunt compromisă din ziua în care m-am născut.

– Și cum rămâne cu Olivia? întrebă el. Cu viitorul ei?

– Nu pot să-i fac un viitor aici, spuse ea. M-am înșelat când am crezut asta. Dacă vreau să aibă șanse la o viață adevărată, trebuie să o duc în străinătate, unde numele Bathsheba Wingate nu înseamnă nimic pentru nimeni.

– Nu-mi vine să cred că te gândești serios să o întorci la existența dezordonată de care te-ai tot plâns! urlă el.

Și se strâmbă, căci urletul se răsfrânse cu durere în capul lui.

– Asta e pentru că eu înfrunt lucrurile și tu nu, spuse ea. Pretinzi că asta e viața ta. Dar sunt doar câteva zile altfel pentru tine. Poate e o schimbare amuzantă. Doar că tot ce-ai făcut a fost să fugi, pentru o vreme, așa cum obișnuiai să faci cândva. Problema e că nu mai ești un băiețel și, spre deosebire de trecut, poți să ai de înfruntat consecințe grave când te întorci. Și trebuie să te întorci, Rathbourne. Eu pot să bat Anglia în lung și-n lat. Tu nu.

– Nu vei face asta, spuse el. N-am să permit așa ceva.

– Mi-aș dori să nu uiți că nu mai suntem în Evul Mediu și că eu nu sunt vasala ta.

– N-am să te las nici să fii martira mea, ripostă el.

– N-am fost...

– Dacă eram fiul mai tânăr, trebuia să mă fac avocat, spuse el. Într-adevăr, am participat la numeroase anchete penale. Am învățat cum să pun lucrurile cap la cap. Motivul tău e evident, fata mea. Nu sunt sigur dacă este rezultatul unui instinct matern greșit sau urmare a înclinației familiei DeLucey către dramă. Indiferent de cauză, n-am nevoie de protecția sau de sacrificiul tău. Ideea în sine e absurdă. Sunt bărbat, și nu unul tânăr, lipsit de experiență. Am treizeci și șapte de ani. Prefer să fiu spânzurat decât să mă ascund sub fustele tale. Îi aruncă o privire. Ce ar trebuie să fac sub fustele tale e cu totul altceva, și despre asta aș discuta cu bucurie oricând.

– Ce Dumnezeu e cu tine? țipă ea. Ce faci dacă se află?

– Ce-au făcut strămoșii mei la Hastings și Agincourt, spuse el. Ce a făcut fratele meu Alistair la Waterloo. Dacă alți membrii din familia mea au putut să înfrunte moartea fără să clipească, eu pot cu siguranță să înfrunt ridicolul și dezaprobarea.

– Nu vreau să faci asta, încăpățânatule!

– Știu, draga mea, spuse el. Mi-am dat seama de asta când am descoperit că ai plecat cu hainele și cu banii mei. Am fost foarte

mișcat de demonstrația de afecțiune. Dar acum trebuie să-mi dai totul înapoi.

Doamnele ieșiră din salonul de zi al reședinței Throgmorton, urmate imediat de fiul și de nepotul lui Lord Mandeville. Astfel, contelui îi rămăsese să se înfurie doar pe servitori, care dădură repede bir cu fugiții. Apoi, avu mână liberă să fiarbă în singurătate.

În vreme ce doamnele căutară un refugiu în seră, Lord Northwick și Peter DeLucey priviră dezastrul din coridor.

Două scaune fuseseră răsturnate. Pe podea, era împrăștiat bucățele un dragon enorm din porțelan chinezesc pe care Lord Northwick îl urâse dintotdeauna și pe care două slujnice speriate se repeziseră să îl strângă.

Joseph, susținut de James și de Keble, șchiopătă spre ușa care ducea spre zona slujitorilor.

Lord Northwick își conduse fiul undeva unde să nu îi audă nimeni.

– Trebuie să ne ducem după ei, spuse el. După doamnă și... fratele ei.

Peter se uită lung la el.

– Acum, spuse tatăl lui. Nu avem nici o clipă de pierdut.

– Dar bunicul a zis... Dar tu... tu n-ai crezut-o. Mi-am dat seama. Aveai privirea aia...

– M-am răzgândit, spuse Lord Northwick. Gata cu tremuratul și ascultă-mă.

– Doamnă Wingate! Stați, doamnă Wingate!

Benedict și Bathsheba se uitară în spatele lor.

Un călăreț singuratic venea în galop spre ei. Pe măsură ce se apropia, Bathsheba spuse:

– E fiul lui Lord Northwick, Peter DeLucey. Ce-o mai fi acum?

Se opriră și îl așteptară.

– Un mesaj, spuse el fără suflare. De la tata. Scuze. N-a putut să vină chiar el. Urgențe de serviciu. Dar vă roagă să vă întâlniți cu el mâine-dimineață la hanul King's Arms. Vă arăt eu unde e și mă asigur că vă veți simți confortabil. Tata spune... Tânărul se uită nesigur de la Bathsheba la Benedict. Tatăl spune că vă crede și că trebuie să vă oferim toată susținerea.

*

Toată susținerea includea rânduirea camerelor la han și a unei mese de prânz, care nu doar că îl ajută teribil pe Benedict să își revină după beția din noaptea precedentă, dar îi și schimbă părerea despre familia DeLucey.

Totuși, la început se gândi că ajutorul venit de la DeLucey era o scuză pentru răgazul de a-i face ochi dulci Bathshebei, căci tânărul nu putea să își ia ochii de la ea. Nu fu nevoie să fie întrebat de două ori dacă voia să li se alăture la masă.

DeLucey nu se grăbi să plece nici după masă. Benedict decise să facă o aluzie.

– Îmi pare rău, dar trebuie să plec, zise el. Slujitorul nostru și trăsura au rămas la un han în Bath, și sunt obligat să mă întorc acolo ca să îi recuperez. Și hangiul trebuie plătit. Vezi, sora mea a plecat valvârtej și, în neliniștea și agitația ei, mi-a încurcat geanta cu a ei.

– Oh, pot eu să merg la han și să fac asta pentru voi, spuse DeLucey.

– Sigur că nu, interveni Bathsheba. N-am cere niciodată așa ceva.

– Mi-ați face o favoare, spuse tânărul. Altfel, nu mai am ce să fac toată ziua decât să mor de plictiseală. Duminicile la Throgmorton pot fi criminale. Bunicul urăște să meargă la biserică, dar crede că e de datoria lui să fie un model. Eu mi-aș dori să stea acasă și să le lase pe doamne să impună modelul. După predică e mereu în cea mai proastă dispoziție. Apoi, cineva se asigură de fiecare dată că îl oprește după slujbă cu plângeri, cereri sau ceva de genul, și ajunge târziu acasă. Între timp, ține post înainte de slujbe, chiar dacă medicul i-a zis de nenumărate ori că nu e bine la vârsta lui. Deci, firește, când se întoarce acasă, e înfometat ca un lup, ceea ce nu îmbunătățește nimănui starea de spirit. Se înroși. Cred că nu v-ar fi întâmpinat prea bine oricum, dar, fiind duminică, poate că a fost mai rău decât se putea.

„Bine spus", se gândi Benedict. Tânărul inventase o scuză pentru bunicul lui fără să îl disprețuiască și dând dovadă de un anumit grad de compasiune.

Bunica din partea tatălui lui Benedict avea o limbă tare ascuțită și nici un pic de răbdare. În locul lui Lord Mandeville, ea poate ar fi dat dovadă de mai multă stăpânire de sine, dar nu ar fi fost mai blândă.

„Bătrânilor le trebuie îngăduite capriciile."

Benedict își reamintise regula cu puțin timp în urmă. De aceea nu îl aruncase pe Lord Mandeville pe cea mai apropiată fereastră.

– E temperamentul DeLucey, spuse Bathsheba. Aparent, trăsătura asta de familie se regăsește în toate ramurile ei. Sunt destul de obișnuită cu ea.

– Și tu o ai, spuse Benedict.

– Și totuși, nu eu l-am aruncat pe lacheu prin ușa de la salon, comentă ea.

– E un om rău, zise Benedict. Nu-mi cer iertare pentru asta.

– Probabil asta l-a întors pe tata în favoarea voastră, spuse DeLucey. Îl dorește pe Joseph dat afară de ani de zile, dar bunicul... Se întrerupse, și ochii lui albaștri se făcură mari. Domnule, nu ești chiar într-o doagă, la urma urmei.

El se întoarse uluit spre Bathsheba.

– Mă gândeam că poate familia ta va ierta nebunia mai ușor decât mânia, spuse ea.

– Uneori sora mea mă înnebunește, recunoscu Benedict. Altfel, sunt un om perfect rațional. Fiind rațional, nu văd nici un motiv să te duci până la Bath ca să liniștești un hangiu furios, în vreme ce îl calmezi pe slujitorul meu loial. După aceea, o să faci aceeași călătorie obositoare înapoi, în timpul căreia te-ai simți singur, căci lui Thomas nici prin gând nu i-ar trece să discute cu tine. Totuși, dacă nu te grăbești să revii la Throgmorton, poți să mă însoțești.

– Atunci, se pare că nu e nevoie de mine, spuse Bathsheba.

Benedict clipi. Se așteptase ca ea să insiste să îi însoțească. Se pregătise pentru bătălia inevitabilă.

Dar nu arătă nici unul dintre semnele obișnuite din înverșunarea de a face exact ceea ce el nu voia ca ea să facă. Fața îi era palidă și trasă. Trebuia să o fi ajuns din urmă cele întâmplate, se gândi el. Nu doar că nu se odihnise suficient, dar fusese nevoită să suporte atacurile furioase ale lui Mandeville, dublate de răceala și neîncrederea celorlalte rude.

Rezistase bine, se gândi Benedict. Ținuse capul sus. Nu permisese nimănui să o tulbure. Se purtase cu demnitate, o doamnă în adevăratul sens al cuvântului.

– Eu și domnul DeLucey ne descurcăm fără tine, spuse Benedict. Cât suntem plecați, dragă soră, sper să te odihnești cât poți de mult. Următoarele zile se anunță provocatoare.

Cum Peter DeLucey obținuse camere separate pentru presupușii frați, aceea fu ultima dată când Bathsheba îl văzu pe Benedict până

a doua zi dimineață, când se întâlni cu el la micul dejun, într-un salon privat de mese de la parterul hanului.

El se ridică atunci când ea intră în încăpere, iar expresia lui se înmuie.

– Arăți mult mai bine ca ieri, spuse el. Mi-a fost teamă că te-ai îmbolnăvit, după toată deznădejdea, nobilul sacrificiu de sine și toate cele.

– Ești cel mai nerecunoscător om, spuse ea. Încercam să te salvez de tine.

El râse și se apropie de ea.

– A fost drăguț din partea ta.

O cuprinse în brațe, dar nu o trase prea aproape. Doar coborî privirea spre ea și zâmbi ușor.

– Nu sunt drăguță, spuse ea.

O sărută pe frunte.

– Ba ești. Ești și rea. O combinație înnebunitoare.

Sunetul de pași de afară îl făcu să se retragă. Cineva ciocăni la ușă.

– Da, da, intră, spuse Rathbourne.

Thomas intră.

– Lord Northwick e aici, domnule.

– Da, desigur. Îl așteptam. Nu-l face să aștepte, Thomas. Știi că nu se cuvine.

– Nu voiam să întrerup ceva, mormăi Thomas când ieși din nou.

– Și Thomas crede că sunt un nerecunoscător, spuse Rathbourne.

– Am retras tot ce-am spus despre el vineri seară, zise Bathsheba. Thomas e un model de perfecțiune. Și un sfânt.

– Chiar este, sărmanul. M-a așteptat toată ziua de ieri, îmbrăcat în lenjerie. Apropo, asta a fost vina ta, dar eu... Ah, Lord Northwick. Bună dimineața, domnule.

Vizitatorul rămase în ușă pentru o clipă. Apoi își scoase pălăria, lăsând la vedere părul aproape la fel de negru ca al ei, dar presărat cu argintiu pe la temple. Era aranjat impecabil și îmbrăcat cu cele mai desăvârșite haine.

Intră și închise ușa în urma lui.

– Bună dimineața, Lord Rathbourne, spuse el. Poate ați fi bun, domnule, să-mi spuneți ce anume, mai exact, este toată șarada asta?

Capitolul 15

Temperamentul, descoperise Bathsheba, nu ținea exclusiv de partea ei de familie. Acum era conștientă că Îngrozitorii DeLucey nu erau singurii care știau să își facă o intrare dramatică.

Fusese prea agitată cu o zi în urmă, prea conștientă că nu era bine-venită și mult prea preocupată să se întărească în fața durerii și a frustrării ca să își studieze atent publicul. În orice caz, Mandeville, care intrase valvârtej în încăpere ca într-o invazie a vizigoților, îi captase toată atenția.

Totuși, fusese conștientă de Northwick. Chiar dacă vorbise foarte puțin și păruse foarte plictisit, se simțise pusă sub o examinare neobișnuit de pătrunzătoare.

Fără îndoială, o făcuse să se simtă mult mai stingherită decât evident ostilul lui tată.

În mod clar, Northwick nu se lăsa păcălit cu una, cu două.

Ea se lăsă în cel mai apropiat scaun, cu inima bătându-i cu putere. Știuse că Rathbourne avea să fie descoperit mai devreme sau mai târziu. Dar a ști nu era același lucru cu a vedea și a auzi că se întâmpla.

El nu păru deloc tulburat.

– Ah, deci nu v-ați lăsat prins în povestea „fratelui nebun Derek", spuse el.

– Știu că Bathsheba Wingate nu are frați, zise Lord Northwick. Știu că Lord Rathbourne are mai mulți. Unul se numește Rupert. L-am cunoscut pe Rupert Carsington în urmă cu câțiva ani, când el și unui dintre verii mei au avut o dispută cu niște bărbați la o partidă de lupte. Domnul Carsington l-a aruncat pe unul dintre atacatori într-un jgheab. Am recunoscut stilul de luptă – și puternica asemănare fizică. Acum, poate ați fi atât de bun încât să-mi explicați ce se întâmplă, domnule.

– În afară de faptul că nu sunt Derek, imbecilul lunatic, totul e așa cum prea bine a explicat ieri doamna Wingate, spuse Rathbourne. Îi căutăm pe nepotul meu și pe fiica ei. Dar vă rog să luați loc. Bănuiesc că n-aveți nimic împotrivă să luați micul dejun cu verișoara dumneavoastră, nu?

Urmă o tăcere scurtă și tumultoasă.

Un fel de test sau un fel de provocare.

Era ceva ce făceau bărbații, iar limbajul tăcerii era ceva ce Bathsheba nu înțelegea pe deplin.

Apoi, Lord Northwick spuse:

– N-am nici o obiecție, domnule, atâta vreme cât se înțelege că am încredere în *verișoara* mea în măsura în care aș putea să arunc una dintre pietrele de la Stonehenge.

Chipul lui Rathbourne împietri.

Limbajul bărbaților sau nu, era timpul să intervină:

– E foarte corect, spuse Bathsheba. Lord Northwick nu e obligat să mă placă sau să aibă încredere în mine. Principala grijă este să găsim copiii.

– De aceea sunt aici, spuse Lord Northwick. Am venit pentru că doamna Wingate a zis că fiul lui Atherton lipsește. Știam că fiul cel mare al lui Lord Hargate se însurase cu una dintre surorile lui Atherton. Când ați apărut, domnule, am presupus că sunteți fiul cel mare. Astfel, povestea nepotului dispărut părea adevărată. Totuși, au rămas câteva întrebări. M-am întrebat de ce nu ați spus cine sunteți. M-am întrebat de ce erați îmbrăcat așa ciudat. M-am întrebat de ce un asemenea comportament. Nimic din toate astea nu se potrivea cu nimic din ce am mai auzit sau citit vreodată despre Lord Rathbourne.

Rathbourne nu spuse nimic, ci îl privi pur și simplu împietrit. Nu avea să se explice, nici măcar în fața unui bărbat de același rang. Lord Northwick ridică din umeri.

– În orice caz, principala mea grijă a fost și rămâne băiatul lui Atherton. Nu sunt deloc surprins de faptul că a fost indus în eroare de tânăra în cauză. Dragii mei verișori au indus în eroare, la un moment dat sau altul, nenumărați oameni.

„Inclusiv pe tine", putea la fel de bine să adauge Lord Northwick, căci i se citea foarte clar în privire.

Expresia de pe chipul lui Rathbourne deveni plictisită.

– Cred că problemele care contează sunt încotro se îndreaptă nepotul meu și cum să facem ca să îl prindem cât mai repede. Domnul DeLucey mi-a dat de înțeles că vreți să ne ajutați în privința asta. Sau am înțeles greșit?

Privirea lui Lord Northwick se mută dinspre Bathsheba spre Rathbourne. Maxilarul îi era încordat când spuse:

– Cred că-mi cunosc datoria, domnule. Firește că vă voi oferi ajutorul.

Londra

Bătrâna contesă de Hargate se duse la culcare foarte târziu și se trezi foarte devreme. Așa, spuneau nepoții ei, reușea să știe totul despre toată lumea înainte de oricine altcineva. Volumul corespondenței ei îl depășea cu mult pe al regelui George al IV-lea, pe al premierului și pe al cabinetului lui. Își petrecu bună parte din zi în pat, citind și răspunzând la scrisori. Îi rămase totuși mult timp ca să stea la o bârfă cu prietenele ei (cunoscute de nepoții ei ca Harpiile), jucând whist și terorizându-și familia.

La începutul după-amiezii de luni, epuizase porția de teroare din programul ei și își chemă fiul cel mare.

Lord Hargate o găsi în budoarul ei, întronată printre nenumărate grămezi de perne și îmbrăcată, ca de obicei, în stilul măreț, faimos în tinerețea ei, care implica îndeajuns de multă mătase, satin și dantelă încât să împodobești catedrala St. Paul, înăuntru și în afară, de două ori.

O salută, o sărută și o întrebă de sănătate când ea îi flutură o scrisoare în față și spuse:

– Lasă prostiile astea! Ce naiba pui la cale, Hargate? Mi se spune că nepotul meu a fugit cu o ușuratică brunetă. S-a bătut și s-a dat în spectacol pe drumul spre Bath.

– Informatorul tău se înșală, spuse Lord Hargate. Rupert e în siguranță cu soția lui la Londra. Se pregătesc să se întoarcă în Egipt, draga mea. Știi la fel de bine ca mine că Rupert n-ar fugi decât cu Daphne. Este complet...

– Nu *el*, îi spuse mama lui. Cum poți să fii așa îngust la minte, Ned? De ce să mă deranjez să te chem doar ca să te anunț că Rupert a făcut ceva ridicol? Ar fi mai probabil să te chem dacă, printr-un ciudat accident, ar face ceva rațional. Din câte știu, a făcut așa ceva o singură dată în viață, când s-a însurat cu roșcata aia deșteaptă și cu avere bună. Cum minunea a avut loc doar acum câteva luni, nu mă mai aștept la alta în viața asta.

– Atunci, fără îndoială, informatorul tău mi-a confundat unul dintre copii cu unul dintre verișorii noștri, spuse Lord Hargate.

Geoffrey și-a dus familia la Sussex ca să-și viziteze rudele. Alistair e în Derbyshire, așteaptă să se nască nepotul meu. Darius s-a dus să-l susțină pe durata întregului proces. Nici unul dintre ei nu se poate să fi trecut pe drumul spre Bath în ultimele zile.

– Ai lăsat un fiu deoparte, spuse ea.

– Nu se poate să te referi la Benedict, zise Lord Hargate.

Ea îi înmânã scrisoarea.

Bathsheba se uită de jur împrejur, cu inima grea.

Throgmorton era imens. Grădini extinse, formale și informale, înconjurau reședința principală. Ele duceau spre un parc foarte mare, apoi spre hectare de plantații și terenuri agricole. De îndată ce copiii intrau – și avea să fie doar un joc de copii pentru Olivia –, puteau să treacă zile întregi, poate săptămâni, fără ca ei să fie observați.

Parcul era bogat împădurit. Temple, foișoare, ruine, grote și alte ascunzișuri împodobeau peisajul. O cabană rustică, folosită vara pentru picnicuri, se ascundea într-un umbrar de pini. O casă de pescuit se afla pe marginea lacului. Peluzele extinse fuseseră concepute ca să distreze nu numai familia, ci și mari grupuri de oaspeți. Chiar dacă Lord Mandeville și familia petreceau puțin timp în Londra, nu erau în nici un caz nesociabili.

În plus, casa era deschisă pentru vizitatori în zilele de marți și joi. Era prea ușor să intri și era prea ușor să umbli în voie pe acolo.

Mausoleul nu făcea parte din turul obișnuit și era vizibil numai din anumite părți ale moșiei. Deși era înălțat pe culme în partea sud-vestică a parcului, copacii din jur îl ascundeau de privirile oamenilor de rând care vizitau casa și grădinile ce se întindeau spre partea estică a proprietății.

Acum Bathsheba se afla la mică distanță, pe altă culme, puțin mai înaltă, cu Rathbourne și Lord Northwick. Erau în fața Noii Loje, o structură străveche, spusese Northwick, ce data din vremurile elisabetane.

Thomas era la mausoleu și studia terenul. Era ușor să îl vezi acum. Așa cum promisese Northwick, acela era cel mai bun punct pentru observarea locului de odihnă al strămoșilor lui. De aici aveai o vedere bună asupra locului, un templu roman împodobit cu turnuri și sculpturi elaborate. Un șir scurt de trepte late conducea la un portic susținut de coloane corintice. O alee largă ducea până la poalele culmii, apoi se despărțea în cărări mai înguste. Una dintre acestea ducea

la Noua Lojă, o încercuia și cobora culmea prin altă parte. Alta urmărea conturul bazei dealului. De acolo, altele duceau spre coaste împădurite și ajungeau jos până la cărarea care încercuia lacul.

– Mausoleul este relativ nou, le spunea Lord Northwick. Construcția lui a început la câțiva ani după ce Edmund DeLucey și-a schimbat ocupația. Bunicul meu – fratele lui, William – rămânea deseori aici ca să stea cu ochii pe zidari, zicea el.

– Îmi dau seama c-ar fi un loc minunat pentru o întâlnire secretă, spuse Rathbourne. Bunicul dumneavoastră s-a întâlnit pe aici cu vreo iubită sau cu fratele rătăcitor?

Northwick ridică din sprâncene.

– Rathbourne e un fel de detectiv, spuse Bathsheba. E expert în mințile criminale.

– Nu-l tachina pe Lord Northwick, spuse Rathbourne. Știi prea bine că nu mă refeream la comportamentul criminal.

– Se pare că mi-ai citit prea bine gândurile, spuse ea.

– Pentru că nu e deloc greu.

Ea se întoarse, cu fața înflăcărată.

– Observ pur și simplu amplasarea, continuă vocea adâncă a lui Rathbourne în spatele ei. Nu se vede dinspre reședința principală și dinspre dependințe. M-am gândit că William era fiul cel mare. Și eu sunt fiul cel mare și am fost instruit încă din copilărie să-mi apăr frații mai mici. Poate e asemenea instinctului matern al doamnei Wingate, care nu are întotdeauna legătură cu logica. Am presupus doar că William a acționat mânat de vreun sentiment asemănător, de afecțiune fraternă sau datorie.

– Am auzit că sunteți extraordinar de inteligent, spuse Northwick. Presupuneți corect. Bunica mea a crezut dintotdeauna că William se întâlnea aici cu Edmund. Spunea că se întâlneau ca să îi împrumute lui Edmund sume mari de bani, pe care acesta nu le-a mai dat niciodată înapoi.

– Asta pare mult mai probabil decât că Edmund ascundea bani la Throgmorton, așa cum îi place familiei mele să-și închipuie, spuse Bathsheba.

– Aproape că e păcat să-i oprim pe ștrengari, zise Rathbourne gânditor. Mi-ar plăcea foarte mult să văd cum s-ar apuca ei să sape pe aici. Sigur ar fi un exercițiu bun pentru Peregrine.

Îi spusese deja lui Northwick de ambițiile egiptene ale lui Peregrine.

– Trebuie să mărturisesc că și eu sunt curios, zise Northwick. Dacă tata n-ar face apoplexie, chiar i-aș trece cu vederea. Mi-ar plăcea foarte mult să știu cu ce intenționează să sape. Dar atunci ar trebuie să avem oameni care să îi supravegheze și să se asigure că nu-și dărâmă vreun turn în cap sau nu se răstoarnă pe scări. Ieri am observat niște pietre care se surpă și de care trebuie să ne ocupăm. Nu e singura problemă la Throgmorton.

– Sunt mereu probleme, spuse Rathbourne. Oricât ar fi de sârguincios administratorul, e obligat să amâne treaba aici pentru că e de lucru în altă parte. Numărul muncitorilor nu e nelimitat. Trebuie să te adaptezi la vreme. Doar așa se poate face.

– Văd că aveți ceva experiență cu administrarea unei moșii, remarcă Lord Northwick.

Rathbourne schiță un zâmbet.

– Nu mi se permite să fiu leneș. Tatăl meu m-a învățat de la o vârstă fragedă chestiunile ce țin de agricultură.

– Atunci, îmi înțelegeți îngrijorarea, spuse Lord Northwick. Accidente se vor întâmpla, indiferent de cât de precauți suntem. Problema e că tinerii nu sunt foarte precauți. Ziua, când rămân pe cărări, ar trebuie să fie destul de în siguranță. Dar îi văd pe cei doi furișându-se noaptea, un gând care-mi îngheață sângele în vene.

– Nu v-ați furișat niciodată noaptea când erați mai tânăr, Lord Northwick? întrebă Rathbourne.

Bathsheba întoarse privirea spre el. Nu zâmbea, dar auzi amuzamentul în vocea lui.

– Ba da, și de aceea sunt așa neliniștit, spuse Northwick. Le-am spus paznicilor să țină câinii legați. I-am avertizat pe toți să fie atenți. Totuși, dacă unul se trezește brusc noaptea, e foarte ușor să acționeze mai întâi și apoi să gândească.

Avertizările făceau parte din „treburile de serviciu" care îl împiedicaseră să îi întâlnească pe Bathsheba și pe Rathbourne până azi. Lord Northwick începuse să își alerteze imediat personalul, polițiștii locali și aproape pe oricine din împrejurimi. Trimisese mesaje chiar și paznicilor de la barierele din jurul orașului Bristol.

– Ați luat toate măsurile de precauție posibile, spuse Rathbourne. Deja răsuflu mai ușurat.

– Deși sper că Lord Lisle are mai multă minte și nu o să încerce să intre noaptea pe moșie, am să pun pe cineva să vegheze mausoleul după lăsarea întunericului, spuse Northwick. Așa ați putea

să vă odihniți. Până atunci veți găsi acolo totul pregătit. El făcu un semn din cap spre cabană. Un slujitor vă aduce cina. Lacheul vă este de ajuns sau trebuie să mai trimit pe cineva din personalul meu să-l ajute?

– Sigur nu trebuie să ne trimiteți cina, spuse Rathbourne. Putem să luăm masa la King's Arms când ne întoarcem.

– Dar nu vă întoarceți la han, spuse Northwick. Am pregătit Noua Lojă pentru voi. E absurd să pierdeți vremea încolo și-ncoace. Vă asigur că o să vă simți mai comod aici. Eu și soția mea am stat de nenumărate ori aici când ni s-a părut că în casă eram prea îngrădiți.

Throgmorton House avea o sută cincizeci de camere.

Fără îndoială, ceea ce căuta Lord Northwick era un refugiu.

Era de înțeles. Până și membrii familiilor foarte apropiate puteau să se calce pe nervi.

Surprinzător era unde alesese să rămână cu doamna lui.

Bathsheba își dădu seama că Lord Northwick era o fire romantică. Și soția lui făcea parte din poveste.

Își iubea soția, și acela era cuibușorul lor de nebunii.

Și totuși, îi permitea verișoarei disprețuite să o contamineze cu prezența ei.

Nu avea timp să își pună întrebări acum.

Peter DeLucey își făcu apariția, îndreptându-se spre ei în galop.

– Vin! strigă el. I-am văzut de dimineață. La bariera Walcot.

Primii stropi de ploaie începură să cadă atunci când Peter DeLucey îi asigură că fusese informat că Olivia și Peregrine erau teferi. Călătoreau cu un negustor, unul pe care îl cunoștea paznicul de la barieră. Numele negustorului era Gaffy Tipton.

– S-a dus vestea, spuse Peter. Cu puțin noroc, unul dintre oamenii noștri o să-i găsească pe Tipton și pe micii hoinari până la căderea nopții.

La scurtă vreme după primirea veștilor promițătoare, Lord Northwick și fiul lui plecară.

Cerul se întunecă din ce în ce mai tare și ploaia se înteți. Fără să îi ia în seamă protestele, Benedict își puse haina peste umerii Bathshebei.

În curând, ploua cu găleata, așa că intrară în cabană. Înăuntru sau afară, nu puteau să vadă nimic. Mausoleul dispăruse în spatele unei perdele cenușii de ploaie.

– S-a terminat și cu vegheatul, spuse Benedict și se îndepărtă de la fereastră. Mă-ntreb unde s-a dus Thomas.

– La adăpost de ploaie, sper, spuse Bathsheba.

– Sigur a simțit schimbarea de vreme și a acționat în consecință, spuse Benedict. Din câte îmi amintesc, e om de la țară.

Ea își scoase haina udă și o luă tremuratul.

– Fac focul, spuse el. Să sperăm că hornul nu scoate fum.

Hornul, asemenea restului vechii clădiri, părea să fie bine întreținut, spre ușurarea lui Benedict. Nu își mai amintea când făcuse ultima dată un foc, așa că avea nevoie de cât mai multe condiții în favoarea lui.

Ea rămase la fereastră.

O cutie de iască se afla pe polița de piatră. El deschise cutia și o privi atent. Iasca nu trebuia să fie udă.

– Se face cald imediat, spuse el.

– Nu mi-e frig, zise ea.

– Tremuri, sublinie el.

Se apucă de treabă, aranjând lemnul și surcelele.

– Cred că s-a dus șocul, spuse ea.

– Ce șoc?

– Lord Northwick, spuse ea. Nu m-aș fi gândit niciodată că și-ar sfida tatăl.

– Northwick nu e un copil, spuse Benedict. Un bărbat cu principii morale solide va face ce trebuie să facă. În ultimă instanță, e responsabil față de propria conștiință. După cum mi-ai amintit în repetate rânduri, nu suntem în Evul Mediu. Poate că Mandeville vrea supunere oarbă, dar Northwick nu e obligat să-l asculte.

Benedict se concentră pe iscarea scânteii.

– Nu era nevoie să-și lase ruda infamă să-i murdărească cu prezența cuibușorul dragostei, spuse ea. Și știi la fel de bine că ăsta e un cuibușor al dragostei. Ai auzit nota din vocea lui când ne-a vorbit despre soție.

Benedict suflă ușor în iască și fu recompensat de o flăcăruie.

Transferă cu grijă micul foc spre surcele.

– Am auzit, spuse el, cu privirea ațintită spre flacăra pâlpâitoare. Auzise cum tonul lui Northwick se domolise când spusese „doamna mea" și îl invidiase. Poate că perfecțiunile mele infinite anulează imperfecțiunile tale infinite. Sau poate că Northwick a observat felul galeș în care te uiți la mine și i s-a făcut milă.

– Nu mă uit galeș, spuse ea.

Benedict îi aruncă o privire, ridicând dintr-o sprânceană.

Ea se îndepărtă de fereastră.

– Ai o imaginație mult prea bogată, spuse ea, cu bărbia ridicată. Mi se pare că ești doar tolerabil.

Surcelele trosniră. Flăcările se înălțară spre lemn și începură să se întețească. Focul începu să danseze, ajungând până la coș, trosnind și pocnind. Între timp, ploaia bubuia în acoperiș și bătea în ferestre.

– Ce mincinoasă minunată ești, spuse el. De parcă aș trăi cu Șeherezada. Niciodată nu pot să ghicesc ce născocire uluitoare urmează să spui.

– Nu e...

– Privește, preafrumoasă prințesă, spuse el. Se ridică și făcu un gest spre rezultatul muncii lui. Am făcut focul pentru tine.

Ea se uită lung la foc. După o clipă, gura ei frumoasă se arcui ușor.

– Și ce foc elegant, Rathbourne. Și e de lemne. Câtă extravaganță!

– Asta e un cuibușor al dragostei. Lemnul e mai romantic. Miroase mai bine decât cărbunele. Nici nu este mai extravagant aici decât altundeva. Bănuiesc c-ai observat plantațiile.

– Am observat tot, spuse ea. Știam că Throgmorton este o proprietate mare. Nu mă așteptam să fie imensă. E ca un mic regat.

– Majoritatea moșiilor mari sunt așa, spuse el.

– Nu m-am plimbat niciodată pe vreo moșie atât de mare, în compania proprietarului care să-mi spună povestea ei și planurile lui de viitor. Asta îți schimbă perspectiva.

– Northwick ține la locul ăsta, spuse Benedict.

– Dar tu? întrebă ea. Ții la proprietatea familiei tale?

– Te referi la măgăoaia din Derbyshire? Da, nu pot să nu țin, deși se pare că viața mea e la Londra. La Londra, ai pur și simplu o casă. La țară, casa face parte dintr-o lume mai mare, una care există de generații. Peste tot pe unde mă uit, găsesc ceva făcut de mâinile strămoșilor mei.

– Asta m-a frapat ieri, spuse ea. Moșiile mari au semănat dintotdeauna cu monumentele mărețe din trecut. Nu le-am văzut niciodată cu adevărat ca pe niște entități vii.

– Pentru că n-ai avut niciodată ocazia să faci parte dintr-una, spuse el.

– Dar Edmund DeLucey făcea. Jack făcea. Ea scutură din cap. Mi-am închipuit că-l înțeleg pe Edmund pentru că am crezut că îl înțelegeam pe Jack. Fiecare din ei era fiul cel mic, trăind în umbra fratelui.

Fiecare știa că nu avea să domnească niciodată în regatul familiei. M-am gândit că erau oameni neliniștiți, dar prea indisciplinați pentru o viață militară, în care ar fi putut să facă lucruri măreție și să devină eroi. În schimb, au făcut ceva spectaculos de șocant.

– Totuși, acum nu poți să înțelegi de ce ar sacrifica toate astea.

Benedict făcu un semn din cap spre fereastră unde, în spatele perdelei de ploaie, se întindeau mii de hectare de pământ.

– Nu știu ce să cred. Se îndreptă spre scaunul de lângă foc și se așeză, cu chipul tulburat. Dacă eu creșteam într-un asemenea loc, aș fi putut fi oare fericită în două camere ponosite dintr-un cartier sărăcăcios de la oraș? Sau călătorind dintr-un loc străin într-altul, încercând să scap de creditori?

– Cred că depinde cu cine împarți camerele sau cu cine fugi.

Ea ridică privirea și o întâlni pe a lui.

– Nu trebuie să te uiți la mine așa, spuse ea.

El se îndreptă spre ea și se lăsă pe vine în fața ei.

– Așa cum? întrebă el.

Îi luă mâna și o adăposti într-a lui.

– De parcă ai trăi așa... cu mine, spuse ea.

– Oh, n-aș trăi așa. N-aș putea. Nu e de mine. Am fost dintotdeauna moștenitorul. Am fost instruit pentru o mulțime de lucruri, dar nu pentru lipsuri. N-am fost instruit să fug, ci să rămân neclintit. Vezi tu, mi s-a insuflat de mic dorința de stabilitate, pentru că atâtea depind de mine. El aruncă din nou o privire spre fereastră. Locul din Derbyshire. Micul nostru regat. Sute de vieți – și asta ca să nu mai punem la socoteală animalele.

Ea îi studie chipul vreme îndelungată. El nu ascunse nimic. Nu mai era sigur că putea să îi ascundă ceva, chiar dacă și-ar fi dorit. Totuși, știa că nu avea să creadă ce vedea în ochii lui.

De ce să creadă, când și lui abia dacă îi venea să o facă?

Ea renunță și, cu un zâmbet trist, își trase mâna și îi mângâie ușor obrazul.

– Nu, ești prea deștept și responsabil ca să îți distrugi viața și să-ți nenorocești familia pentru o femeie. E unul dintre lucrurile care-mi plac la tine, Rathbourne. Totuși, ai fost mult mai neglijent decât mi-ar fi plăcut.

El își întoarse chipul și îi sărută palma.

– Învață să numeri, spuse el. „Deștept" și „responsabil" sunt două lucruri. Spune-mi ce-ți mai place la mine.

Ea își lăsă mâna să îi cadă în poală.

– Ba n-am s-o fac. Lista perfecțiunilor tale e mult prea lungă... și eu sunt prea obosită.

Neliniștit acum, el îi cercetă chipul. Fusese atât de palidă toată ziua? Mai devreme, o luase tremuratul. Nu se simțea bine?

– Credeam c-ai dormit neîntoarsă azi-noapte, spuse el. N-am fost lângă tine ca să te țin trează.

– Și totuși, ai fost, replică ea.

– Ți-ai făcut griji pentru mine. De câte ori trebuie să-ți spun...

– Nu-mi mai spune. Ea se ridică brusc și se îndepărtă. Ești perfect, dar ai un punct slab aristocratic, spuse ea. Nu știu de unde. Poate de la ceilalți, care ți-au netezit mereu calea. Poate că are de-a face cu zidul dintre tine și oamenii de rând. Averea și privilegiile izolează până și un filantrop ca tine, Rathbourne.

– Știu, spuse el. N-am zis asta la un moment dat? Nu sunt înzestrat pentru o viață obișnuită, darămite pentru una în sărăcie sau pe drumuri.

– O să fii rănit! strigă ea. Asta nu înțelegi, iar eu nu știu cum să te fac să pricepi cum e: singurătatea pe care o s-o simți și umilirea pe care o vei suporta. Nu vreau să știi cum sunt. Nu vreau să fii rănit din cauza m... mea.

– Scumpa mea.

Se îndreptă spre ea și o cuprinse în brațe.

– Uite, vezi? întrebă ea, cu voce tremurătoare. Nătângule! Ți-ai permis să-ți pese de mine.

– Poate un pic, admise el.

– Suntem prea compatibili, spuse ea. Asta e problema, oricât ar fi de improbabilă.

– E adevărat, zise el. Îmi place compania ta aproape la fel de mult pe cât îmi plac chipul și trupul tău. Desigur, e o evoluție șocantă.

Ea își lipi capul de pieptul lui.

– Nu sunt destul de nobilă ca să mă împotrivesc când te apropii de mine, îl avertiză ea. Trebuia să mă împotrivesc de acum câteva săptămâni. Știam asta. Știam că o să-mi faci probleme. Dar n-are rost să plâng inutil.

Își înălță capul și se uită la el, cu ochi albaștri în care licăreau lacrimile.

– Asta mi-am spus azi-noapte. Ce contează cu adevărat acum e că am fost descoperiți și nimic pe lume n-o să ne ascundă la loc. Scandalul e inevitabil. Totuși, m-am gândit la o modalitate prin care să reducem pagubele.

– Știu ce vrei să zici, spuse el. Nu te mai obosi. Nici nu se pune problema.

Ea se îndepărtă de el.

– În clipa în care găsim copiii, o iau pe Olivia și plec.

– Ba nu, nu pleci, spuse el.

– Gândește logic, Rathbourne. Cu cât plec mai repede, cu atât mă uiți mai repede.

– *Nu* te uit, insistă el.

– Nu gândești limpede, spuse ea. Ascultă-mă.

El își încordă maxilarul.

– Prea bine. Te ascult.

– De îndată ce ni se asociază numele, cei mai mulți se vor gândi că am avut o aventură. Totuși, dacă plec, o să fie vorba doar despre o poveste pasageră: în orice caz, o mică greșeală; în stilul meu clasic, al Îngrozitorilor DeLucey. O să urmeze ceva bârfe, dar o să fie înlocuite iute de bârfele despre următorul scandal.

Era mult prea logică, la naiba cu ea!

– N-am mai auzit niciodată ceva atât de idiot, spuse el.

– Nu e idiot. E perfect rațional.

– *Am făcut dragoste*, creatură nebună ce ești. De mai multe ori. Ai uitat că a face dragoste și apariția copiilor sunt chestii legate între ele? Îmi propui să pleci – cine știe unde – când ai putea să aștepți copilul meu?

– E foarte puțin probabil, spuse ea. Folosește-ți mintea, milord. Tu ești detectivul. Am avut o căsnicie fericită doisprezece ani. Am doar un copil. Ce-ți spune asta?

– Nimic, de fapt, zise el. Eu nu sunt Jack Wingate.

Ea râse ușor și se întoarse spre fereastră. Ploaia continua să curgă cu aceeași furie.

– N-avea nimic de-a face cu Jack. Am rămas de mai multe ori însărcinată și am pierdut sarcina.

– Oh, spuse el.

Ar fi trebuit să se simtă ușurat, măcar pentru binele ei. Nașterea era ceva riscant, chiar și pentru cei privilegiați. Prințesa Charlotte, moștenitoarea tronului, murise după naștere, în urmă cu patru ani.

Problema era că Benedict nu dezvoltase niciodată capacitatea de a se minți pe sine. Știa că era prea egoist ca să se simtă ușurat. Știa că era dezamăgit. Și îngrijorat, pentru că rămânea fără scuze acceptabile.

– Nu poți să pleci. Nu e bine pentru Olivia.

– M-am gândit la asta, spuse ea. Poate să-i facă bine dacă o duc unde trebuie: unul dintre statele germane, unde profesorii sunt foarte stricți.

– Bathsheba.

– Văd o umbră neclară, spuse ea. Vine cineva.

Benedict se îndreptă spre fereastră. Întrezări doar o umbră mare. Se duse la ușă și o deschise înainte ca nou-venitul să aibă timp să ciocănească.

Cu ploaia care îi șiroia pe pălărie și haină, Thomas rămase în picioare în intrarea îngustă. În mână ținea un colet mare, împachetat.

– Se pare că ploaia o să țină toată ziua și toată noaptea, Excelență, spuse el. De aceea, m-am dus în casă și am luat provizii. O să vă trimită o cină cum se cuvine mai târziu, dar, între timp, am adus sendvișuri, ceai și o sticlă de tărie, în cazul în care se face frig, și are să se întâmple, căci temperatura tot scade de dimineață.

Chiar dacă bărbatul nu era îmbrăcat ca un polițist de pe Bow Street, Olivia văzuse destui ca să îi recunoască fără probleme, chiar pe o ploaie torențială. Privi cum se desprinse din întunericul grajdurilor. Apoi rămase în ușă și așteptă până Gaffy își lăsă calul în grija rândașului.

Olivia și Lisle îl așteptau sub galeria hanului, la adăpost de ploaie. Totuși, de îndată ce ciudatul bărbat își făcu apariția, Olivia îl apucă de braț pe Lisle și îl trase după ea înapoi în zona întunecată.

– Ce-i? întrebă el. Ce-i?

Ea arătă spre străin. Vorbea serios cu Gaffy. Negustorul se încruntă, își scoase pălăria și se scărpină în cap.

Apoi polițistul ridică o monedă.

– Fugi, spuse Olivia. Doar fugi.

Capitolul 16

Benedict se uită cum Bathsheba se prefăcea că mâncă sendvișurile și, mai târziu, se prefăcea că ia cina. Între timp, rămase la fereastră, privind afară, prin ploaia care nu se potolea deloc și prin care era imposibil să vezi ceva.

Totuși, când reveni de la fereastră, după cină, el decise că fusese de ajuns.

– E noapte, spuse el. Și, dacă se oprește ploaia, n-o să vezi nimic.

– Felinare, zise ea. Dacă oamenii lui Lord Northwick găsesc copiii, o să vină la noi. O să aibă felinare.

– Dacă vin să ne spună, o să bată la ușă, zise Benedict. Hai, vino lângă foc pe scaun și bea niște ceai. Nu-ți mai face griji pentru copii. Nu te mai *gândi* la copii. Lord Northwick are o mulțime de oameni competenți care fac cercetări aici și la Bristol.

– O căutare oficială, spuse ea și continuă să se uite în întuneric. Exact ce-am încercat să evităm.

Neliniștea lui reveni.

– Ce Dumnezeu te face să suferi, doamnă Wingate? întrebă el. Unde e femeia luptătoare care a refuzat să mă lase să pornesc în căutări de unul singur? Te rog să nu-mi spui că întâlnirea neplăcută de ieri cu rudele tale ți-a înfrânt curajul. Refuz să cred că ești atât de ușor de învins.

Ea se întoarse și, spre ușurarea lui, îl străfulgeră cu ochii ei albaștri.

– Bineînțeles că nu, spuse ea. Au fost doar reci și neîncrezători, exact cum mă așteptam să fie. Serios, Rathbourne, de parcă așa ceva ar putea să mă descurajeze. Se ridică. Se pare că m-ai confundat cu creaturile alea fragile care-ți populează cercul social.

– Nu sunt deloc atât de fragile, spuse el. Ar trebui să o cunoști pe bunica mea.

Ea se așeză într-unul dintre scaunele cu perne mari pe care Thomas le așezase lângă foc.

– Am cunoscut-o pe bunica lui Jack și mi-a fost de ajuns, mulțumesc, zise ea. După întâlnirile cu familia lui, o primire neprietenoasă e o nimica toată.

Își turnă ceai. Benedict își luă cana și se așeză pe scaunul rămas gol lângă foc.

– Trebuia să-mi imaginez. Când n-au reușit să-l facă pe Wingate să se răzgândească, au trecut la tine.

Nu se gândise la asta. Ciocnirea cu rudele ei înstrăinate îi trezise, probabil, vechi amintiri, amintiri nefericite. Nu era de mirare că se simțea deprimată.

– Aveam șaisprezece ani, spuse ea și studie conținutul cănii, de parcă amintirile se aflau acolo. Cu toții aveau strategii diferite.

Bunica lui mi-a spus că n-o să fiu niciodată acceptată de lumea bună. Între timp, Jack ar fi ajuns să-și regrete decizia. Dacă aveam noroc, mă părăsea. Dacă nu aveam noroc, rămânea cu mine, și aș fi împărtășit nefericirea și amărăciunea lui până când moartea ne despărțea. Mama lui a plâns și a tot plâns. Tatăl lui mi-a făcut țăndări conștiința. Erau și mătuși, unchi, avocați. Am fost de zeci de ori gata să renunț la Jack doar ca să nu mă mai chinuiască. Dar el mi-a spus că viața lui nu avea sens fără mine, iar eu aveam doar șaisprezece ani – o fată, Rathbourne, o simplă fată – și îl iubeam cu adevărat.

Oare cum era să fii iubit așa?

Ce fel de bărbat ar căuta să fie iubit așa, știind că ea nu avea să ajungă decât să îndure și mai multă nefericire și injurii decât cele pe care le suportase când fusese o fată lipsită de apărare?

– Șaisprezece ani, spuse el, atent să păstreze un ton vioi. Ce îndepărtat în timp pare. Eram cu totul altcineva.

– Erai îndrăgostit? întrebă ea.

– Oh, da, bineînțeles. Cine nu iubește teribil la vârsta aia? Nu era vârsta lui Romeo?

Ea zâmbi.

– Mie-mi spui?

El nu se mai gândise de multă vreme la îndrăgostelile din tinerețe. Nu își permisese să facă așa ceva. I se părea lipsit de înțelepciune să compare emoția și idealismul acelor zile cu nemulțumirea plictisită care părea să fie impregnată în viața lui de adult. Exista riscul să te deprimi. Puteai chiar să devii atât de irațional încât să tânjești după ceva ce trecuse pentru totdeauna.

Cu toate astea, amintirile nu dispăruseră. Așteptau doar să fie eliberate. Le eliberă pentru ea, așa cum făcuse și cu multe altele.

Îi povesti despre sora frumoasă a unui coleg de școală, care îi furase inima când avea șaisprezece ani, o frânsese și luase cu ea toate motivele de a mai trăi... până când, după vreo lună sau așa ceva, întâlnise altă fată frumoasă.

Pe măsură ce îi povestea, mintea i se limpezi.

Dragostea, în acele vremuri de mult apuse, fusese un lucru măreț, terifiant și uluitor. Și atât de dureros. Cum nu își permisese să revină la experiențele tinereții, uitase durerea. Amintirile rămaseră, dar sentimentele erau vagi și îndepărtate.

Îndrăgostirile din școală păreau acum la fel de nesemnificative ca visurile, deși la vremea aceea fuseseră mai mult decât reale.

Totuși, totul se stingea în timp.

Iubirea din tinerețe. Visurile din tinerețe.

Și durerea se stingea, la fel ca vina care o însoțea adesea.

Nu o iubise pe Ada. Când se însurase cu ea, se convinsese că dragostea era subiect de poezie și dramă, dar parte din viața reală. Acum se întreba dacă încetase să mai creadă pentru că, în viața lui de adult, nu reușise să găsească pe cineva care să trezească sentimente puternice înăuntrul lui.

Totuși, în felul lui straniu, îi păsase de soția lui, iar moartea ei fusese o lovitură șocantă care îl lăsase complet debusolat pentru multă vreme.

Fusese tare supărat – la început, pe el – când ajunsese să înțeleagă ce se întâmplase între ei. Cu toate astea, după doi ani, până și vina aceea cruntă se diminuase.

Își spuse că ceea ce simțea pentru Bathsheba Wingate avea să dispară cu timpul.

De data asta, povestea cu ea era un vis, doar un moment din viața lui. Câteva zile ciudate și palpitante, departe de zilele lui obișnuite. O anomalie. *O aventură pasageră*, cum îi spusese ea. Un capriciu trecător. O mică greșeală.

De dragul ei, trebuia să privească așa povestea lor.

Așa că păru amuzat când își mărturisi poveștile de dragoste din tinerețe. Apoi continuă să o amuze cu mult mai numeroasele catastrofe romantice și incitante ale lui Alistair și cu escapadele nebune ale lui Rupert. În schimb, exista un Geoffrey sobru, care, spre deosebire de ceilalți, se hotărâse când era copil și nu se răzgândise niciodată că avea să se însoare cu verișoara lui, spre surprinderea nimănui.

Benedict își dădea cu presupusul despre comportamentul din ultima vreme al lui Darius și cu viitorul lui, când un buștean se fărâmiță într-o explozie de scântei, smulgându-l din reverie. Se întrebă câtă vreme vorbise.

– Ești prea bună la ascultat, spuse el.

Apoi se opri și o privi. Cotul ei se odihnea pe mânerul scaunului și mâna i se apăsa pe obraz. Ochii îi erau închiși. Respirația regulată.

El zâmbi întristat. Plănuise să o pună la culcare. Dar nu așa.

Se ridică și se apropie de ea. O luă ușor în brațe. O duse spre pat și o așeză. Îi scoase pantofii și o înveli. Ea abia dacă se mișcă.

Era teribil de obosită, sărmana fată. Obosită să se uite, să aștepte și să își facă griji, pentru tot și toate, inclusiv pentru el – *mai ales* pentru el.

Se aplecă și o sărută pe frunte.

– Nu-ți face griji pentru mine, scumpo, murmură el. O să mă descurc. Mereu m-am descurcat.

Probabil o trezise liniștea, sfârșitul răpăielii constante a ploii. Sau poate lumina. Strălucirea argintie nu era lumina zilei. Cerul se limpezise, și ea era învăluită în oceanul razelor selenare.

Bathsheba scoase o mână de sub pătură și, prin acest gest, își dădu seama că el nu era acolo. Lipsea căldura. Începu să tremure ușor, deși nu din cauza frigului. Nu se mai simțise atât de singură din primele luni mohorâte de după moartea lui Jack.

– Să te ia naiba, Jack, șopti ea. Ai face bine să nu râzi. Ce glumă bună, o să-ți spui, că fac aceeași greșeală de două ori.

Auzi un zgomot în încăpere. Se ridică.

Pași grijulii.

– Cine e aici? întrebă ea.

– Trupe de soldați călători, răspunse o voce cunoscută. Tâlhari și criminali. Vampiri și spiriduși. Silueta înaltă și întunecată a lui Rathbourne apăru în cadrul ușii. Sau poate doar eu, trecând maiestuos pe aici, în vreme ce-mi închipuiam că jefuiam locul fără să fac vreun zgomot.

– Umblai în somn? întrebă ea.

– Credeam că umblu... hmm... treaz, spuse el.

– Mi-ai zis să nu-mi fac griji, spuse ea. Îți făceai griji, Rathbourne?

– Nu umblam de colo-colo, dacă asta voiai să zici. Nu umblu niciodată așa. Doar animalele în cușcă fac asta. Gentlemenii rămân pe loc sau stau liniștiți.

– Nu puteai să dormi, spuse ea.

– Încercam să încropesc un plan ca să mă descurc cu Peregrine – sau, de fapt, cu părinții lui, recunoscu el.

Își încrucișă brațele la piept și se sprijini de ușă. Gestul îi aminti de postura pe care el o avusese în Salonul Egiptean, când îl văzuse pentru prima dată. I se tăie răsuflarea, așa cum se întâmplase și atunci.

– Am uitat, spuse ea. E evident că povestea cu fiica negustorului n-o să mai meargă acum.

– Mă gândesc să fac o scenă, spuse el. Să inversez rolurile. Înainte să-și înceapă dramoletele, încep să umblu în sus și în jos, îmi flutur pumnul și mă țin de frunte, pe rând.

– Îl iubești pe băiat, zise ea.

– Da, bineînțeles. De ce mi-aș mai bate capul cu el?

„Ar trebui să aibă copii", se gândi ea. „Ar fi un tată atât de bun." Ea nu putea să îi ofere copii. El nu avea nevoie de o amantă bătrână cu un pântec ce nu funcționa bine. Avea nevoie de o soție tânără care să îi umple casa de copii.

– Dacă vrei, te ajut cu scena mâine, spuse ea, în vreme ce îi urmărim pe hoinarii noștri.

– E deja mâine, replică el. Ultima dată când m-am uitat la ceasul de buzunar, era ora unu, și asta a fost acum mult timp.

– Deci a trecut ora la care trebuia să te culci, spuse ea.

– Înțeleg, spuse el. Asta te-a trezit? Dorul disperat după mine?

– Cu greu i-aș spune dor disperat, ripostă ea. I-aș spune o senzație vagă că lipsește ceva.

– Focul s-a stins și patul e rece, spuse el.

– Ah, da, chiar așa, recunoscu ea. Asta e. Ei bine, tu ești mare și cald. Asta ar trebui să rezolve problema.

El râse.

Oh, cât avea să îi lipsească râsul lui!

– Rathbourne, n-avem mult timp, și tu îl pierzi aiurea.

El intră în încăpere și, cu fiecare pas, își mai scotea din haine.

În câteva minute, rămase gol, numai mușchi tari și masculini care străluceau în lumina lunii.

În clipa următoare, dădea la o parte așternutul și o dezbrăca în același stil nemilos de eficient.

Ea se gândi că totul avea să fie rapid și plin de disperare, o ultimă clipă de nebunie.

Dar, după ce rămase dezbrăcată, el se așeză lângă ea și o întoarse cu fața spre el. Își ridică mâinile deasupra capului ei, apoi le coborî peste chipul ei, spre gât și mai jos, încet, peste sâni, talie, pântec și ușor între picioare. Mâinile lui lungi și delicate hoinăriră peste picioarele ei, apoi refăcură drumul înapoi, de parcă încerca să își imprime în minte forma ei.

În ochii ei se vedea fascinația în vreme ce mâinile i se încurcară în părul lui, apoi urmări liniile chipului lui – nasul nobil, unghiul

ferm al maxilarului –, gâtul puternic și umerii. Mâinile coborâră spre conturul tare al pieptului lui, atât de familiar acum, și peste talia subțire, peste abdomen, peste șoldurile înguste, peste mădular. Ea zâmbi, amintindu-și noaptea lor de beție; își aminti și el, lucru trădat de zâmbetul lui cu subînțeles. Își continuă călătoria, cât de departe reuși să ajungă pe picioarele lui lungi, apoi reveni în sus, cu inima îndurerată.

„Te iubesc, te iubesc, te iubesc."

El o trase aproape și o sărută, iar sărutul fu rece și dulce, apoi fierbinte și dulce, apoi întunecat și sălbatic. Picioarele ei se împletiră cu ale lui, și se apăsă mai aproape, uitând de ziua de mâine. Își lăsă mâinile să cutreiere la nesfârșit peste trupul lui, de parcă putea să și-l imprime cumva în amintire, deși era imposibil: gust, miros, atingere, sunet – toate atât de trecătoare. Clipa asta. Era tot ce puteai să ai: momentul prezent.

Ea luă tot ce putu, se înfruptă din el și îl memoră, în săruri nesfârșite și adânci, în mângâieri tandre, până când, în cele din urmă, el scoase un sunet înăbușit și o împinse pe spate.

O pătrunse dintr-o singură mișcare feroce, iar lumea se frânse în bucăți. Ea se ridică și își înfășură picioarele în jurul taliei lui, cu brațele prinse de umerii lui, ca să îl țină cât putea de strâns pentru cât mai multă vreme. El o prinse de ceafă și o sărută, iar ea se agăță, legănându-se odată cu el, în timp ce căldura se aduna înăuntrul ei și ștergea orice gând și în timp ce durerea și ziua de mâine – mai presus de toate, ziua de mâine – dispărură.

Mai rămase doar bucuria împreunării, și permiseră amândoi fericirii să îi înalțe pe culmile extazului și dincolo de ele. Îi înălță în mrejele somnului, îmbrățișați, în strălucirea argintie a lunii.

Nimeni nu bătu la ușa Noii Loje până a doua zi dimineață. Cel care o făcu fu Peter DeLucey, însoțit de un servitor care purta în brațe un coș de la bucătărie.

Era totuși dimineața devreme, iar Benedict și Bathsheba fură nevoiți să se aranjeze în grabă. Nu mai avură timp pentru câteva cuvinte între patru ochi.

Măcar DeLucey nu ajunsese acolo câtă vreme mai erau împreună în pat. Thomas – care se trezise în zori, ca de obicei – îl văzuse pe fiul lui Northwick când tânărul era încă departe și își avertizase imediat stăpânul.

Nu că mai avea vreun sens să încerce să protejeze reputația Bathshebei, Benedict o știa.

La urma urmei, Northwick le oferise cuibușorul lui de nebunii, nu-i așa? Nici el, nici altcineva care îi vedea împreună nu avea nici cea mai mică îndoială că Bathsheba Wingate era amanta lui Lord Rathbourne.

Totuși, Northwick fusese generos și onorabil.

Când avea să afle Lord Mandeville, Northwick urma să plătească pentru generozitatea și purtarea lui onorabilă.

Asta era problema când făceai ce trebuia. Sigur aveai să suferi mai apoi.

„Un gentleman face ce este drept și acceptă consecințele. "

„La naiba cu blestematele astea de reguli", se gândi Benedict.

– Îmi cer iertare, Excelență, spuse Peter DeLucey.

Benedict se uită pierdut la el pentru o clipă și se întrebă cât anume ratase din discuție.

– Nu văd de ce să-ți ceri scuze. Eu nu eram atent.

– Lord Rathbourne se gândea, spuse Bathsheba. Privirea glacială nu-ți era adresată, domnule DeLucey. S-a întâmplat doar să te regăsești în calea ei. Mănâncă ceva, Rathbourne. Nu poți să te concentrezi cu stomacul gol. Thomas, Excelența Sa are nevoie de niște cafea.

Toată lumea ascultă ordinele doamnei.

Jucă rolul de amfitrioană la capătul mesei micuțe. Cei doi bărbați se așezară unul în fața celuilalt.

– Cât mintea îți rătăcea prin alte locuri, domnul DeLucey ne povestea cum oamenii lui au pierdut urma copiilor azi-noapte, spuse ea.

Le vorbise despre negustor, își aminti Benedict. DeLucey le povestise despre Gaffy Tipton, pe care agenții lui Lord Northwick îl găsise noaptea trecută într-unul dintre hanurile din Bristol, cunoscut sub numele de Bell.

– A spus că știa că cei doi erau de familie bună, continuă Peter. A bănuit că fugiseră. Dar nu știa de cine fugeau. Din partea lui, a zis, oamenii care lucrau pe Lord Northwick erau niște canalii.

– Pe scurt, Tipton a fost necooperant, conchise Benedict.

– Oamenii l-au căutat pe agentul nostru ca să confirme totul, înainte ca negustorul să spună ceva.

– Între timp, scumpa mea Olivia poate să miroasă un polițist, un perceptor sau un detectiv de la un kilometru, spuse Bathsheba. Se uita o dată la agent și-și lua zborul. E perfect de înțeles.

– Doamne sfinte, reacționați foarte bine, spuse DeLucey. În locul vostru, mă enervam la culme. La cum pare să fi stat treaba, aș fi vrut să-l strâng de gât pe agent. Copiii au fost la un pas de el... și el i-a lăsat să plece.

– Nu i-a lăsat, spuse Benedict. După cum i-am reamintit doamnei Wingate acum câteva zile, nici nepotul meu, nici fiica ei nu sunt copii creduli. Ambii sunt deștepți. Și vicleni.

– Tata a fost furios, spuse DeLucey. Nu e foarte ușor să-i ascunzi lucruri bunicului. Cu cât povestea asta ține mai mult, cu atât e mai probabil să devină suspicios. De îndată ce se întâmplă asta, o să afle adevărul în scurt timp, și atunci am dat de naiba.

– Sunt uimită că n-a auzit încă nimic despre asta, spuse Bathsheba. Lord Mandeville nu mi-a părut deloc ramolit. Mintea îi e destul de ageră și nu mi s-a părut deloc că ar fi slab de înger.

– Oh, e destul de în putere, dar, în ultimii ani, i-a lăsat tatei din ce în ce mai multe dintre afacerile obositoare, spuse DeLucey. Mai curând bunicul ar vâna, pescui și s-ar distra.

– Deci Lord Northwick e obișnuit să-și organizeze și să-și îndrume oamenii, spuse Benedict.

Știa că nu era întotdeauna așa. În prea multe situații, capul familiei insista să păstreze controlul asupra tuturor lucrurilor până pe patul de moarte. Acest lucru îl lăsa pe moștenitor cu prea mult timp la dispoziție și fără vreun scop în viață, altul decât să aștepte ca tatăl lui să moară. Actualul rege, se gândi Benedict, ilustra pe deplin toate dezavantajele acestei educații.

Tactica lui Lord Hargate, pe de altă parte, era să transfere responsabilitățile spre fiul cel mare, pe principiul că diavolul acționa în favoarea mâinilor trândave.

– Tata i-a pus pe oamenii noștri să întoarcă Bristolul cu susul în jos, spuse DeLucey.

Benedict încuviință din cap.

– O abordare logică. Problema e că ștrengarii ăștia nu sunt niciodată acolo unde ne așteptăm noi să fie. Când au fost văzuți ultima dată?

– Gaffy Tipton a sosit la Bell seara devreme, spuse DeLucey. I-a trimis pe copii să stea în galeria de la han, câtă vreme el se îngrijea de cal. Zicea că era, de obicei, sarcina lui Lord Lisle.

– Peregrine? întrebă Benedict. Nepotul meu a fost rândaș?

– Un băiat tăcut, ascultător și util, după spusele lui Tipton, răspunse DeLucey.

– Tăcut și ascultător, repetă Benedict. Peregrine. Să fiu al naibii! Se uită la Bathsheba. Crezi că e influența Oliviei?

– Glumești? întrebă ea.

Își aminti deodată o scenă ce era vie în mintea lui, de parcă s-ar fi întâmplat cu o secundă în urmă: chipul uluitor de frumos întors spre el, cu ochii albaștri în care se cufundase, și nota de umor din vocea ei când îi spusese că încercase să o vândă pe Olivia țiganilor.

Atunci se întâmplase?

Fusese pierdut cu mult înainte să își dea seama?

Toată lumea lui începuse să se schimbe din ziua aceea, în vreme ce își închipuise prostește că rămăsese aceeași?

El nu mai era același și nu avea să mai fie niciodată.

Se îndoia că Peregrine avea să rămână la fel.

– Tipton a spus că amândoi s-au făcut de folos, continuă DeLucey. Părea surprins de asta. Totuși, azi-noapte, și-a dus calul în grajd pentru că ploua. Nu voia să riște ca puștii să se îmbolnăvească. I-a pus să-l aștepte în galerie, ca să nu se ude. Atunci i-a văzut ultima dată.

Benedict se gândi la cele povestite.

– Din inima Bristolului până la porțile de la Throgmorton nu e un drum prea lung, spuse el. Câteva ore pe jos. Putea cu ușurință să găsească pe cineva care să-i ducă o parte din drum. Și, dacă mergeau pe jos sau prindeau cea mai înceată căruță, se prea poate să fi ajuns deja la Throgmorton.

– Credeți c-ar trebuie să ne concentrăm eforturile aici? întrebă DeLucey.

– Nu mi-ar plăcea să-i spun lui Lord Northwick ce să facă, zise Benedict. Pe de altă parte, nu cred că vrea să piardă timpul – și, cu cât scapă mai repede de noi, cu atât mai bine pentru toată lumea.

Peter DeLucey dădu să se împotrivească politicos, așa cum era de așteptat. Benedict îl întrerupse:

– Fii bun și spune-i tatălui tău că vreau să-i vorbesc, cât se poate de repede.

*

Marți după-amiaza

– Nu putem să o luăm prin poarta din față, zise Peregrine.

O apucă de braț pe Olivia și o trase în direcția opusă, înainte să îi vadă careva de la intrarea în Throgmorton.

– Este zi de vizită, spuse ea. Ai auzit ce-a zis domnul Swain. După-amiaza, marțea și joia.

Își petrecuseră noaptea în magazinul domnului Swain, un cămătar, pentru că acelea erau unele dintre puținele locuri în care Olivia se simțea în siguranță.

Peregrine nu era sigur că se simțea în siguranță. Totuși, fusese cald, uscat și sigur, și sărea mai puțin în ochi în magazinul întunecat, pe a cărui ușă intrau puține persoane murdare și zdrențuite, cu bunurile lor sărăcăcioase.

După cinci zile de călătorie, el și Olivia păreau la fel de murdari și de zdrențuiți ca orice amărât din Bristol. Dacă intrau într-un han respectabil sau în vreo pensiune, sigur atrăgeau suspiciuni. Însă într-un loc nerespectabil puteau să intre cu ușurință. Dar puteau să înfrunte riscuri mai mari decât să fie prinși de polițiști și agenți.

Cu câteva zile în urmă, Peregrine își dorise să fie prinși.

Asta fusese înainte.

Acum era bucuros că el și Olivia mai găsiseră adăpost pentru o noapte, chiar dacă fusese casa murdară a unui cămătar și dormiseră pe podea.

Totul i se datora Oliviei, care aparent știa tot ce trebuia despre cămătari, inclusiv numele și adresele a jumătate dintre cei de la Londra și pe fiecare din Dublin. Ea și domnul Swain se distraseră de minune împărtășind tot felul de glume și bârfe. Nu avusese nici o problemă să afle tot ce voia despre Throgmorton.

Avuseseră noroc, căci parcul și moșia se întindeau pe mii de hectare, iar ei nu aveau hartă. Totuși, Swain fusese de două ori la Throgmorton pentru diferite serbări. Le schițase un plan grosolan al locului. Deși Swain nu vizitase niciodată mausoleul, îl văzuse în treacăt și auzise că arăta ca un templu roman, cu două statui care păzeau scările de la intrare. Acum Peregrine avea o oarecare idee despre amplasarea mausoleului.

– Nu înțeleg de ce nu putem pur și simplu să ne amestecăm în mulțime, spuse Olivia.

– Pentru că n-o să fie nici o mulțime, zise Peregrine. Nu e ca o urcare în balon în Hyde Park sau o cursă de cai la Newmarket. N-o să fie mulțimi de oameni care să se avânte prin porți. N-o să fie hoți de buzunare și oameni care să joace la pariuri, cerșetori și prostituate, care să se amestecă cu doamne, domni și familii. Poate că doar câțiva oameni o să viziteze azi și o să fie nevoiți să arate respectabil, așa cum nu arătăm noi. Nu e ca la Chatsworth, unde lasă pe oricine să umble pe oriunde vrea. Chiar dacă reușim să trecem de portar, o să stea cu ochii pe noi în fiecare minut – și o să fim azvârliți afară de îndată ce se termină vizita.

Câtă vreme vorbi, Peregrine o conduse spre un drum îngust și stricat.

– Dar intrarea principală nu e singura intrare, continuă el. La urma urmei, nu prea poți să-ți pui oamenii să aducă îngrășământul prin intrarea principală... aceeași pe care intră regele.

– Doamne ferește, spuse Olivia. Cineva ar trebui să-i țină Maiestății Sale mâna la nas. Sau poate singur?

Peregrine nu îi luă în seamă cuvintele.

– Sunt mai multe porți, mult mai umile, spuse el. Dar peisajul le ascunde din calea reședinței principale, ca să nu strice decorul.

Ea îi aruncă o privire.

– Nu m-am gândit niciodată la asta. Dar n-am locuit niciodată la țară.

– Evident, spuse el. Dacă ai fi trăit... oh, las-o baltă. Ideea e că eu sunt expertul acum. Ceea ce înseamnă că a venit rândul tău să-ți ții gura și să faci ce-ți spun.

Trebuia să aibă încredere în ea. Ea rămase tăcută și îl lăsă să o îndrume, de parcă era o persoană rațională, nu o puștoaică nebună care chiar credea că avea misiunea de a găsi comoara unui pirat, îngropată alături de strămoșii ei.

Peregrine știa că aveau la fel de multe șanse să găsească la Throgmorton comoara piratului pe cât avea ca să găsească un unicorn. Nu își închipuia cum urmau să se apropie de mausoleu fără să atragă atenția.

Dar, oricum, nu își închipuise niciodată că avea să ajungă de la Londra la Bristol cu doar câțiva bănuți, susținuți doar cu inteligența lui și a tovarășei lui de drum.

Indiferent de ce se întâmpla, avea să fie interesant.

O aventură.

Urmau să treacă ani la rând până să ajungă să spere la alta.

*

Descurajată, Bathsheba se uită la cerul înnorat de deasupra. Vântul se înteți, și ea își strânse pelerina.

Se afla în apropiere de Noua Lojă, în vârful drumului care cobora lent spre mausoleu. Partea aceea a parcului fiind presărată din plin cu copaci și arbuști înalți, cărarea dispărea o vreme din vedere, apoi reapărea, mult mai lată, urcând panta spre structura ornamentală în care erau înmormântate ultimele generații DeLucey.

Nori se învolburau deasupra imitației de templu roman, din ce în ce mai grei și mai negri, pe măsură ce vântul sufla cu mai multă putere. În imaginația ei, norii erau fantomele demonice ale Îngrozitorilor DeLucey, dansând nebunește peste osemintele celor buni.

Până și niște simpli nori prevesteau răul. Așa arătase cerul cu o zi în urmă, înainte să își elibereze torentele care îi făcuseră să intre înăuntru.

Mai jos și la est de Noua Lojă, se întrezărea lacul mare de la Throgmorton, între trunchiuri și ramuri de copaci și arbuști care înconjurau partea vestică a moșiei. Pe latura de est se aflau o serie de temple și grote, amplasate cu viclenie astfel încât să fie vizibile numai din anumite părți ale cărării. În extremitatea sudică, lacul se îngusta și cădea într-o cascadă pitorească, abruptă, care se vărsa într-un râu. În lumina tot mai palidă a soarelui, apele neliniștite străluceau. Totuși, în principiu, erau întunecoase, asemenea cerului.

Rathbourne, Lord Northwick și Peter DeLucey rămaseră vorbind la câțiva metri de ea. Din când în când, ridicau privirea ca să studieze cerul. Deși chipurile aristocratice nu trădau nici o emoție, ea se îndoia că discuția era prea optimistă.

Dacă ploua ca în ziua anterioară, copiii urmau să caute un loc de adăpost și aveau de ales între prea multe ascunzători. Dacă ploua, căutarea adulților avea să fie o sarcină mai grea, aproape imposibilă.

După-amiaza era pe sfârșite. Peste câteva ore, se făcea noapte.

Încă o zi pierdută.

„O să mai am o noapte cu el", își spuse Bathsheba în gând.

Mai voia una și încă una. Și le dorea prea mult; în același timp, se îndoia că avea să mai reziste încă o zi. Orele care treceau erau și așa mult prea grele.

Se întărea pentru despărțirea de azi.

Era gata să fie puternică în această zi.

Totuși, nu mai știa pentru câtă vreme. Deja nervii ei se făcuseră țăndări după o serie de alarme false. De trei ori, grupurile de căutare ale lui Lord Northwick încolțiseră din greșeală copii ai arendașilor. O dată, înconjuraseră cu precauție ceva ce se dovedise a fi un porc care râma sub arbuști, lângă o „ruină" construită în secolul trecut.

Cu colțul ochiului, văzu că Rathbourne se îndepărtă de ceilalți și se îndreptă spre ea. Northwick și fiul lui o luară în direcția opusă.

Ea își întoarse iute privirea spre norii care fierbeau deasupra templului.

– Northwick își trimite oamenii să investigheze ultimele zvonuri, se auzi vocea lui Rathbourne în spatele ei. Una dintre femeile de pe aici spune că i-a văzut pe copii la un moment dat spre hotarul estic, nu foarte departe de intrarea principală. Alta spune că i-a văzut mai aproape de poartă, la hotarul din nord. I-am spus că noi rămânem aici. N-are rost să verificăm fiecare zvon. În orice caz, e timpul să ne luăm ceaiul.

– Mi-e foame, recunoscu ea.

– Ești palidă și ți-e frig, spuse el. Abia dacă ai mâncat ceva la micul dejun și nimic la prânz. Dacă leșini când fiii risipitori își fac apariția, în cele din urmă, oamenii o să te ia drept o făptură fragilă, cum tot susții că nu ești. Ar fi tare ciudat pentru mine, date fiind eforturile de care a fost nevoie pentru a-l asigura pe Northwick că ești o femeie hotărâtă și cu principii puternice.

– O pierdere de vreme, spuse ea. N-ar crede în veci că vreunul din neamul meu știe ce e ăla principiu.

– Chiar crede că ești hotărâtă să pleci de la Throgmorton de îndată ce-ți găsești fiica, spuse Rathbourne. A fost de acord să-ți pună o trăsură la dispoziție.

– O trăsură privată? întrebă ea. Ți-ai pierdut mințile? Nu trebuie decât să-mi împrumuți banii pentru diligență.

– Nu, n-am s-o fac, spuse el. Nu-ți plac diligențele. Din cauza zdruncinatului, a aglomerației, a bețivanilor, a răului și a păduchilor, ai uitat?

– Atunci un bilet la poștalion, spuse ea. Dar te implor să nu mă trimiți de aici într-una dintre trăsurile rudelor mele.

– Eu nu te trimit de aici, spuse el. *Tu* te trimiți de aici. Din cauza principiilor tale nobile. Pe care sunt obligat să le respect, să te ia naiba.

Ea se întoarse și privi chipul lui frumos, deși o durea. Avea aceeași expresie plictisită pe care o afișase în Salonul Egiptean, dar ochii lui

negri erau blânzi. Oh, vedea afecțiune în ei – cu atât mai rău pentru ea. Dacă ar fi fost cu adevărat plictisit și distant, nu și-ar fi dorit atât de mult să îi mângâie obrazul.

– Tu cum crezi că mă simt eu? întrebă ea. Un aristocrat chipeș și bogat îmi mănâncă din palmă, iar eu trebuie să îi dau drumul.

– Visează în continuare, spuse el. Abia dacă te găsesc tolerabilă.

– Imaginează-ți cum mă simt, continuă ea. Mă uit în urmă, la generații întregi de strămoși absolut imorali și lipsiți de conștiință, care n-ar fi ezitat nici o clipă să-ți distrugă viața și să te falimenteze o dată pentru totdeauna. De ce nu sunt și eu ca toți ceilalți? Dar nu, trebuia să fiu eu blestemată să am scrupule.

El zâmbi.

– N-am să te iert niciodată pentru asta, Bathsheba. Pentru asta și pentru o grămadă de alte lucruri. Cred c-o să-ți port... pică... până la sfârșitul vieții mele.

– Ah, ei bine, măcar n-o să mă uiți, spuse ea.

– Să te uit? Ar trebui să te uit ca pe o criză trecătoare de tuse. Ar trebui să te uit... La naiba!

El ridică privirea, și picături de ploaie îi alunecară pe față.

– Hai înăuntru, spuse el. N-are nici un rost...

– Domnule! se auzi un strigăt în apropiere. Domnule! Veniți!

Se întoarseră amândoi spre direcția din care se auziseră strigătele.

– E Thomas, spuse Rathbourne.

Alergă înspre el. Bathsheba i-o luă pe urme.

Capitolul 17

În vreme ce oamenii lui Lord Northwick căutau în partea de nord-est a moșiei, Peregrine și Olivia se îndreptau în direcția opusă.

Un zid înalt înconjura parcul Throgmorton, după cum se așteptase Peregrine.

De vreme ce Swain, cămătarul, le spusese că mausoleul se afla în colțul sud-vestic al parcului, într-acolo o conducea Peregrine pe Olivia. În cele din urmă, ajunseră la râul menționat de Swain. Ca urmare a ploii recente, apele erau crescute și noroioase, învolburându-se de-a lungul unui drum, pe care, de obicei, te plimbai alene.

Peregrine era sigur că exista un pod, cu o poartă ca să permită căruțelor și trăsurilor să treacă. Nu după mulți metri, își făcură apariția podul și poarta mult așteptată, care, deși încuiată, nu era păzită de nimeni.

Nu era o problemă să sari pe deasupra.

Odată intrați pe moșie, o luară pe drumul căruțelor, care urmărea zidul de hotar. La început, peisajul foarte împădurit ascunsese de privire restul parcului. Dar, după câteva minute, drumul începu să urce, și Peregrine văzu cupola mausoleului.

– Uite-l! strigă Olivia.

Păsările zburară din copaci, ciripind.

– Taci din gură, îi zise Peregrine. Văd și eu. Vrei să afle toată lumea că suntem aici?

Dar ea o apucă deja în grabă pe deal, pe cărarea îngustă, care nu părea să fie foarte des folosită. Peregrine ridică privirea spre cer, apoi i-o luă pe urme. Nu îi plăcea cum arătau norii. Totuși, în clipa asta, nu avea nici un rost să revină pe drumul spre Bristol doar din cauza vremii urâte.

Puteau să se adăpostească de ploaie la mausoleu, sub portic. Dacă trebuiau să petreacă noaptea acolo – și asta părea foarte probabil –, puteau să o facă într-una dintre numeroasele clădiri care împodobeau parcul din Throgmorton. Peregrine se îndoia că erau toate încuiate – nu că și-ar fi închipuit că niște simple lacăte puteau să o oprească pe Olivia.

Văzu că ea alunecă și se grăbi să o prindă.

– Uită-te pe unde mergi, spuse el. Nu vezi că pământul e ud? Vrei să-ți rupi vreun picior?

Ea nu părea să îl asculte. Ochii îi erau ațintiți spre mausoleu.

– E mai mare decât mi-am imaginat, spuse ea. Și mai frumos. Au pus o cupolă pe acoperiș, o casetă dreptunghiulară pe cupolă și o bilă mică pe caseta dreptunghiulară. Și au pus toate urnele alea, sau vasele, sau orice ar fi ele pe fiecare colț al acoperișului.

Decorul nu îl surprinse pe Peregrine. Ceea ce îl surprinse, când ajunseră în vârful dealului, era cât de retras era locul. Mausoleele pe care le văzuse fuseseră construite pentru a face impresie și dominau împrejurimile lor imediate. Deși acesta era măreț, era totuși privat și înconjurat doar de o mică pajiște. Un zid gros de tufișuri înalte și copaci închidea aproape complet spațiul.

– Asta nu e cea mai frumoasă parte, spuse Peregrine. Evident, e spatele construcției. Intrarea e sub portic. O duse spre partea din față. Vezi, e mult mai elaborată.

Avea o scară amplă din piatră, cu balustrade, la capătul cărora stăteau două statui de peste doi metri. Dinspre scări, o cărare lată traversa panta, care părea să continue spre vârful altui deal din apropiere. În orice altă direcție, copacii ascundeau priveliștea înspre parc.

Peregrine bănuia că dincolo de copaci se găsea ceva asemănător: același peisaj deluros. Totuși, nu putea să fie sigur, din moment ce verdeața acoperea totul, mai puțin o bucată din cărare.

– Pun pariu pe orice că Edmund DeLucey și-a îngropat comoara la baza uneia dintre statui, spuse Olivia, îndreptându-și atenția spre mausoleu. Dar care dintre ele?

– Poate că, dacă am ști pe cine ar trebui să reprezinte ele, am ghici, spuse Peregrine. Probabil zei sau semizei. E amuzant, nu-i așa, cum oamenii își încadrează înmormântările creștinești în simboluri păgâne? Știu că cel puțin un membru al nobilimii are un mausoleu sub formă de piramidă.

După cum era de așteptat, Olivia nu era interesată de ritualurile de înmormântare ale nobilimii britanice.

– Presupun că trebuie să săpăm în ambele locuri, spuse ea. Se uită în jur. Mă îndoiesc c-o să observe cineva.

Peregrine se văzu nevoit să fie de acord măcar cu ultima afirmație. Dacă Edmund DeLucey îngropase ceva, n-ar fi trebuit să își facă griji prea mari că ar fi atras atenția.

Și familia lui Peregrine avea un parc asemănător, în care relieful, foișoarele și altele asemenea erau ascunse cu iscusință de-a lungul cărărilor, printre copaci și tufișuri, pentru ca vizitatorul să dea pe neașteptate peste ele sau să le vadă de la depărtare doar dintr-un unghi ideal.

Între timp, temelia acestei clădiri se ridica la aproape doi metri de la sol. Oricine săpa la baza ei era foarte greu de văzut, cu excepția cazului în care observatorul se afla exact în locul potrivit.

Desigur, trebuia să nu uiți că toți copacii din jur nu fuseseră atât de groși și de înalți cu o sută de ani în urmă. Se putea la fel de bine ca dealul să fi fost complet pustiu.

Nu că ar fi interesat-o pe Olivia cum arătase locul cu un secol în urmă. Nu voia decât să știe unde puteau găsi niște cazmale și lopeți. Și poate hârlețe.

Când Peregrine se aplecă pentru a studia pământul de la baza balustradelor, simți primele picături reci de ploaie.

Se ridică.

– Am face bine să ne adăpostim sub... Ce e zgomotul ăsta?

Olivia întoarse capul în același timp cu el.

Un bărbat alerga pe cărarea dinspre dealul aflat în apropiere, făcându-le semne și urlând. Abia dacă se afla la nouăzeci de metri de ei.

Peregrine se uită la Olivia. Ea îi întoarse privirea, cu ochii ei albaștri de păpușă mari de uimire.

– Nu, spuse ea. *Nu.*

Și *nu!* voia și el să urle.

Nu era pregătit să fie găsit.

Nu încă. Nu-și terminase treaba.

Avea nevoie doar de câteva secunde ca să decidă ce să facă.

Pedeapsa lui avea să fie cruntă.

Poate că o și merita.

O apucă de braț și o trase dinspre scări spre cel mai apropiat luminiș dintre copaci.

– Fugi! urlă el. Doar fugi!

Thomas alerga pe cărare. Benedict o luă pe urmele lui, după ce văzu cum Peregrine o prinse pe Olivia și se năpustiră amândoi spre pădurea din dreapta: de partea lacului. Partea cea mai abruptă.

Lui Benedict nu îi venea să își creadă ochilor.

– Opriți-vă! strigă el. Sunteți nebuni?

Copiii nu se opriră.

Calculă rapid cel mai bun unghi din care să îi prindă și o luă pe o cărare îngustă din apropiere... Cu puțin noroc, îi prindea înainte să ajungă prea departe.

Auzi cornul de vânătoare răsunând zgomotos.

Semnalul care îi alerta pe toți oamenii din toate părțile moșiei.

Benedict nu se opri.

– Olivia! strigă o voce.

Bathsheba o chema pe fiica ei.

Benedict nu se uită înapoi și nu se obosi să îi spună să rămână unde era.

Dădu crengile la o parte și sări peste rădăcini.

Pământul era plin de frunze căzute și de ace de pin. Alergă, dorindu-și ca ea să nu alerge, chiar dacă știa că avea să o facă.

„Te rog să nu cazi și să-ți rupi gâtul."

În vreme ce se îndreptă pe panta dinspre lac, drumul se îngusta, iar pădurea dezvăluia arbuști aproape la fel de înalți și mult mai deși.

– Peregrine! strigă el. Olivia!

Nici un răspuns.

„Copii afurisiți. Când o să pună mâna pe ei..."

– Olivia! se auzi din nou vocea Bathshebei, undeva în spatele lui.

El continuă să alerge. Ploaia curgea șiroaie acum, și cărarea sinuoasă se răsucea și se întorcea, dar pământul jilav oferea o bază mai sigură decât ar fi găsit copiii printre copaci și arbuști, unde frunzele umede și acele de pin acopereau terenul înclinat.

„Afurisiți de copii! Când vă prind, vă strâng de gât."

Fu ultimul lui gând coerent. Se împiedică de o rădăcină noduroasă și se prăbuși înainte.

Peregrine auzi strigăte în urma lui.

O auzi și pe Olivia, cu răsuflarea întretăiată în spatele lui.

O parte din el voia să se oprească, dar o alta nu putea. Continuă să alerge, chiar dacă pământul era ud și se rătăcise. Era mai greu pe aici, pentru că erau mai puțini copaci și mai mulți arbuști. Ramurile lăsate în jos îi agățau hainele și îi loveau fața. Continuă să alerge.

Apoi văzu: un luminiș, în sfârșit.

Se năpusti într-acolo – și văzu, prea târziu, cheiul îngust și abrupt și râul care se învolbura dedesubt. Se prinse de o ramură, dar picioarele îi alunecară sub el și se rostogoli cu capul înainte pe versant.

– Olivia! strigă el. Ai grijă!

Mâinile și picioarele lui alunecară pe noroiul digului, și plonjă în apă.

Alergând la doar câțiva metri în urma lui Peregrine, Olivia îi auzi strigătul o secundă prea târziu. Se împletici în urma lui, cu brațele deschise. Când alunecă peste marginea digului în apă, o mână i se lovi de ceva tare și gros, iar ea reuși să se prindă și să se țină strâns cu ambele mâini.

– Ajutor! urlă ea.

Apa înghețată se învolbura în jurul ei, o trăgea înspre ea, în vreme ce ploaia o lovea peste cap și mâini, care începeau să-i amorțească. Îl văzu pe Peregrine agitându-se în râu, în vreme ce apa îl purta departe.

– Lisle! strigă ea. Peregrine!

Capul lui dispăru sub apă.

Thomas apăru în clipa imediat următoare după ce Benedict căzu. Lacheul îl puse pe picioare.

– Doamna Wingate? întrebă el, cu răsuflarea întretăiată, ștergându-și de pe față frunzele murdare. Unde e?

– Și-a agățat rochia într-un tufiș, spuse Thomas. Am rugat-o să rămână acolo și să le arate celorlalți drumul. Și am fugit înainte să apuce să refuze.

Atunci auziră strigătele lui Peregrine. Olivia strigă o clipă după aceea.

Cei doi bărbați coborâră în grabă spre locul din care veniseră strigătele. Benedict se împiedică de niște tufișuri și ajunse de pe cărare exact pe dig.

Nici urmă de Peregrine.

O clipă mai târziu, capul blond își făcu apariția, și inima lui Benedict reîncepu să bată.

– Ajutor! se auzi un urlet în dreapta lui.

Se întoarse înspre acolo și văzu fata, agățată de creanga unui copac căzut.

Copacul putrezit se prinsese în ceva. De aceea fata nu plutea încă în râu, pe urmele lui Peregrine. Între timp, băiatul se lupta împotriva curentului.

– Obosește, domnule, spuse Thomas.

Încă vreo cincizeci de metri, și era aruncat în cascadă și își frângea gâtul, dacă nu se îneca înainte.

Privirea lui Benedict se întoarse spre fată. Dintr-o clipă în alta, râul umflat avea să înghită copacul Oliviei.

– Știu să înot, domnule, spuse Thomas.

– Nu, ia-o pe cărarea de lângă lac și du-te la cascadă, zise Benedict. Făcu un semn într-acolo. Încearcă să îl prinzi înainte. Vin cât pot de repede.

Chiar în timp ce vorbea, escaladă digul alunecos și își croi drum pe lângă margine, spre Olivia.

Thomas o luă la fugă spre cascadă.

– Nu pe mine! strigă Olivia. O să se înece!

Benedict se lăsă în apă și își continuă drumul spre ea. Deși teribil de rece și îngroșată de noroi și de tot felul de resturi, acea parte din

râu nu era atât de adâncă pe cât se temuse. Nu îi ajungea mai sus de talie.

Totuși, curentul era surprinzător de puternic și îl obliga să se miște mult mai prudent decât și-ar fi dorit. Păru să dureze câteva ore ca să parcurgă cei câțiva metri care îl despărțeau de fată.

– Nu eu! țipă ea. Nu eu! Ți-am spus doar!

– Liniște! exclamă Benedict. Îi ridică degetele înțepenite de pe creanga de copac, o prinse în brațe și se întoarse spre malul digului. O ridică și o așeză pe pământul umed. Ești rănită? întrebă el, încercând să nu gâfâie.

– N... n... nu, spuse ea printre dinții încleștați. Ți-am z... zis. Du-te după el.

Era udă leoarcă. Pârâiașe de apă îi alunecau pe față. Tremura toată. Era furioasă. Semăna așa mult cu mama ei.

– Stai, spuse Benedict. Rămâi aici.

– Da, da, numai *du-te, te rog.*

Benedict se duse.

Când Benedict își prinse lacheul din urmă, Peregrine se apropiase periculos de mult de cascadă. Acolo apa trecea de capul lui. Încerca să înoate, dar era prea obosit – sau rănit ori ambele –, iar curentul îl ducea spre cascadă, aflată la mai puțin de zece de metri distanță.

Thomas era cât pe ce să se arunce în apă. Benedict intră după el.

– Domnule, se împotrivi Thomas.

– Trebuie să facem un lanț, spuse Benedict.

Nu trebuia să mai explice ce și cum.

Thomas înaintă în apă. Benedict îl prinse de mână și se împinse spre nepotul lui. Cu fiecare pas, înainta mai adânc; apa îi ajungea la umeri. Curentul fu cât pe ce să îl destabilizeze, dar Thomas îl ajută să își mențină echilibrul.

– Peregrine!

Benedict întinse brațul. Băiatul dădu să îi prindă mâna, ratâ și încercă din nou. A doua oară, degetele lui se întâlniră și se agățară de Benedict.

O creangă mică trecu pe lângă ei. Se îndreptă spre marginea cascadei și dincolo de ea.

Chinuindu-se să își mențină echilibrul, Benedict îl trase pe Peregrine departe de rostogolirea abruptă de apă și pietre. Apa dădea să îi tragă înapoi, dar Thomas nu se clinti din loc, deși Benedict simțea că brațul lacheului tremura din cauza efortului.

I se păru că durează o eternitate. În realitate, trecură doar câteva minute înainte ca Benedict să își ducă nepotul la apă mai puțin adâncă. Apoi l-ar fi scos pe Peregrine pe mal, dar băiatul îi dădu drumul când se apropiară de marginea apei și ieși afară pe propriile picioare. Se cățără pe cărarea noroioasă și se prăbuși la pământ.

Și Benedict se târî afară din apă, spre cărare.

– Mai bine te car eu, spuse el.

– Îl car eu, domnule, zise Thomas.

– Pot să merg, spuse Peregrine, răsuflând greoi. Am nevoie de un minut. Ca să-mi revin.

– Un minut, nu mai mult, spuse Benedict. Am lăsat-o pe domnișoara Wingate tremurând toată de partea cealaltă. Să sperăm că nu răcește groaznic.

Peregrine se ridică clătinându-se. Dinții îi clănțăneau. Își încordă maxilarul și își frecă fața.

– Îmi pare rău, domnule, spuse el.

– O să-ți pară mult mai rău decât crezi, replică Benedict. Dar mai târziu. Pentru moment, trebuie să mă ocup de complicele tău.

O găsiră pe Olivia așteptând acolo unde Benedict o lăsase, tremurând în continuare.

Fără să îi ia în seamă împotrivirile incoerente, Benedict o ridică în brațe și porni cu ea pe cărare. Era groaznic de udă. Ici-colo, plante putrezite – și urât mirositoare – se agățau de ea. Peregrine era în aceeași stare.

Benedict știa că nici el nu arăta sau miroasea mai bine.

– C... cineva ar t... trebui să îl care și pe *el*, spuse ea și privi peste umărul lui Benedict la băiatul care mergea împleticit în spatele lor.

– N-am nevoie să mă care nimeni, zise Peregrine indignat.

– N... nici eu, spuse ea, printre dinți și cu tot corpul tremurând. Se întoarse spre Benedict. V... vreau s... să m... mă puneți j... jos. Ridică spre el ochii mari și albaștri ai mamei. Se umplură de lacrimi. V... vreau la m... mama m... mea, spuse ea.

Buzele îi tremurau.

– Oh, nu te chinui stârnești milă, spuse Peregrine. Nu te obosi să pui fântânile în funcțiune. Unchiul nu se lasă dus de nas de trucurile astea. Să știi că nu e ca toți ceilalți.

Se părea unchiul așa era, căci mica vrăjitoare se apucase cu gheare le de inima lui sensibilă și ar fi putut să îl joace pe degete dacă Peregrine nu ar fi intervenit.

– Nu mă îndoiesc că vrei la mama ta, spuse Benedict cu toată indiferența de care era în stare. Întrebarea este dacă ea te vrea pe *tine*.

Ultimul lucru pe care și-l dorea Bathsheba era să stea să aștepte.

Dar, la o secundă după ce Thomas plecase, fustele i se agățară din nou, și ar fi luat-o la vale dacă nu ar fi reușit să își recapete echilibrul. Și nu voia să îi facă și mai multe probleme lui Rathbourne.

Așa că aștepta cât de răbdătoare putu, și când sosiră primii oameni – cu Peter DeLucey în frunte –, le arătă pe unde o luaseră Rathbourne și Thomas.

La scurt timp după ce primul grup dispăru printre tufișurile înalte, Lord Northwick veni în fugă pe deal.

– Pe acolo, spuse ea și îi arătă încotro.

Când el se întoarse în direcția indicată de ea, piciorul îi alunecă. Se clătină într-o parte, apoi în cealaltă, încercând să își recapete echilibrul. Apoi ea privi îngrozită cum bărbatul se prăbușește într-o încurcătură de brațe și picioare, rostogolindu-se peste pietre, ramuri rupte și aterizând într-un rododendron mare, la vreo douăzeci de metri de deal.

Bathsheba își ridică fustele și se îndreptă grăbită spre el.

El rămase liniștit pe o parte.

Ea îngenunche în fața lui. Pălăria îi dispăruse și avea un semn roșu pe față, dar nu părea să sângereze.

– Domnule.

Îl atinse ușor pe umăr.

– La naiba, spuse el.

Deschise ochii. Dădu să se ridice și făcu o grimasă.

– Chem ajutoare, spuse ea și dădu să se depărteze.

– Nu fiți absurdă. Se ridică în poziție verticală, suferind vizibil. Nu mi-am rupt nimic. Încercă să se ridice, și fața lui se crispă în linii încordate.

– Mai bine rămâneți jos încă o clipă, spuse ea. Să mă asigur că nu v-ați rupt nimic. Dacă v-ați rupt coastele, trebuie să fiți dus imediat acasă. Umezeala n-o să ajute. Mai bine chem...

– Mă descurc, spuse el. Mă îndoiesc să-mi fi distrus altceva mai vital decât mândria. Trebuie să fi arătat ca un clovn.

– Sunteți un clovn foarte netalentat, spuse ea. Am văzut cum s-a întâmplat și n-am fost deloc amuzată.

– În secret, v-ați bucurat, spuse el. Ruda dumneavoastră cu inima de piatră atât de umilită.

– Nu mă bucură asemenea lucruri, replică ea. N-aveți inima de piatră, și suntem rude foarte îndepărtate. Cum să mă bucure necazul dumneavoastră când ați fost așa bun cu mine? Lăsați-mă să văd ce e cu coastele.

– În nici un caz.

Un strigăt îi întrerupse.

Peter DeLucey coborî dealul.

– I-am găsit, spuse el fără suflare. Sunt acoperiți cu pături. Lord Rathbourne mi-a zis să vin și să vă liniștesc, doamnă Wingate. Lacul se îngustează la sud, și copiii au căzut în râu.

– Doamne, Dumnezeule! exclamă Lord Northwick. Sper că n-au fost luați de cascadă.

– Nu, nu, tată, n-au ajuns atât de departe. Lord Rathbourne și servitorul lui i-au scos afară. Toată lumea e udă și înfrigurată, dar nimeni nu e rănit, doar câteva zgârieturi și vânătăi. Apoi se opri, înțelegând cu întârziere ce vedea în fața lui. Tată, ce s-a întâmplat?

– Am căzut. Unul din picioarele mele nu cooperează. Te rog să mă ajuți. Doamna Wingate mă amenință că vrea să-mi verifice coastele.

– Fracturile pot fi înșelătoare, spuse ea. Așa a murit soțul meu. Nu gândiți rațional. Trebuie să mă lăsați...

– Peter, ajută-mă să mă ridic, spuse Northwick. Iar dumneavoastră, doamnă Wingate, mai bine v-ați concentra neliniștile asupra fiicei.

– Domnul DeLucey a zis că nu e rănită, spuse ea. În orice caz, copiii nu se rănesc la fel de ușor ca adulții. Oasele tinere sunt mai flexibile.

– Vă asigur că nici unul din copii nu și-a rupt nimic, spuse Peter DeLucey. Totuși, sunt foarte uzi.

– La naiba, Peter... Mâna, te rog! spuse tăios tatăl lui.

Peter îi întinse mâna, și Lord Northwick se ridică, cu o durere pe care nu reuși să o ascundă.

– Așa, acum e mai bine. Mă descurc.

Ea renunță. Bărbații erau tare încăpățânați.

– Foarte bine, dar trebuie să aveți mare grijă cum mergeți, spuse ea. Dacă simțiți vreo durere ascuțită...

– Iar cauți coaste fracturate, doamnă Wingate?

Ea privi în direcția vocii, adâncă și atât de familiară.

Rathbourne apăru dintre tufișuri. Ploaia îi lovea capul descoperit și îi aluneca pe gât, trimițând pârâiașe de noroi în jos. O ținea pe Olivia în brațe, acoperită cu haina lui.

– Mama, spuse ea în cel mai jalnic mod.

Pentru prima dată în viață, pe chipul fetei se citea căința.

Bathsheba decise să nu o ierte prea repede.

– Olivia, spuse ea fermă. Ești murdară.

Atenția ei reveni spre Rathbourne, care îi zâmbi înțelegător.

– Lord Northwick a căzut groaznic, îi spuse ea. Nu vrea să admită că s-a rănit.

– A fost o căzătură ridicolă, spuse Northwick. Dar nu contează. Hai să-i ducem pe copii în casă.

Chiar dacă se mișca mai puțin grațios decât de obicei, nu părea să se fi rănit grav. Sau așa se gândi ea, până când ajunseră pe cărarea care ducea la Noua Lojă. În loc să urce, el o luă pe celălalt drum, care ducea în direcția opusă.

– Știam eu! strigă Bathsheba. V-ați rănit. Știam eu că v-ați rănit rău.

Northwick se întoarse și se uită la ea.

– Noua Lojă e în sus pe deal, spuse ea. La vest, nu la est.

– Am zis „în casă", răspunse el. Adică în reședința Throgmorton. Este pe aici, doamnă Wingate, și pe aici trebuie să o luați și dumneavoastră.

Capitolul 18

Ignorând protestele lui Benedict și ale Bathshebei, Lord Northwick își trimise fiul înainte, că să îl pregătească pe conte și să le dea vestea musafirilor.

Apoi, șchiopătând, Northwick îi conduse pe cei uzi și înfrigurați spre casa lui strămoșească.

Acolo, Lord Mandeville împreună cu doamnele priviră stoic cum grupul trecu prin hol, lăsând urme de noroi și un miros deloc plăcut în jur.

Contele le-ar fi dat bucuros afară de urechi pe Bathsheba și pe copila ei, însă nu și-ar fi permis să se poarte astfel cu Lord Rathbourne și cu nepotul lui, oricât de dezgustător arătau și miroseau; iar Benedict știa prea bine acest lucru.

Lord Mandeville își înțelese bine sarcina și o îndeplini întocmai, chiar dacă scrâșni din dinți în tot acest timp.

„Un domn ține cont mai întâi de datorie și abia apoi de confortul personal."

Astfel că invitații se bucurară nespus să găsească pregătite băi fierbinți și camerele de oaspeți. Slujitorii roiră în jurul lor ca să îi îngrijească așa cum se cuvenea. Un medic fusese adus ca să îi consulte pe Olivia și pe Peregrine, apoi pe Northwick, la insistențele Bathshebei. Desigur, Excelența Sa se împotrivi, dar soția și mama lui îi ținură partea Bathshebei, iar el fu nevoit să se supună, chiar dacă nu se lasă prea ușor convins.

În câteva ore, toți erau curați, uscați, încălziți și sătui.

Benedict își spuse că nu avea motive să se plângă.

Chiar dacă nu putea să facă dragoste cu Bathsheba în seara aceea, se gândi că nu avea de ce să fie dezamăgit, pentru că nici nu își imaginase că avea să mai facă vreodată dragoste cu ea. Olivia nu părea să fie bolnavă, iar atât ea, cât și mama ei erau tratate frumos și cu respect.

Își spuse că nu mai erau responsabilitatea lui.

Se concentră asupra lui Peregrine, care încă era în grija lui.

Bathsheba și fiica ei împărțeau o cameră în alt capăt din aripa oaspeților. Lord Lisle, deși era doar un copilandru, primise o cameră mare chiar lângă dormitorul lui Benedict. Înainte de culcare, Benedict se duse să îl verifice, ca să fie sigur că nu făcuse febră.

Își găsi nepotul treaz, stând pe covor în fața șemineului, privind flăcările. Când Benedict intră în încăpere, băiatul se ridică în grabă, cu fața roșie ca racul.

– Ar trebui să dormi, zise Benedict.

Se așeză pe unul dintre scaunele pe care Peregrine nici nu le luase în seamă.

– Îmi cer iertare, Excelență, zise Peregrine. N-am putut să adorm înainte să-mi cer iertare pentru problemele pe care ți le-am provocat. N-am putut să-ți spun toate astea mai devreme, când erau atâția oameni de față. Dar, drept să spun, așa cum mi-am propus s-o fac, e singurul lucru de care îmi pare rău. Ridică din umeri și își înălță bărbia. Dacă ar trebui s-o fac din nou, probabil că aș face la fel. N-am putut să o las pe Olivia să se ducă cu Nat Diggerby. E un idiot și un bătăuș, și n-am deloc încredere în el. Nici n-am putut s-o las să plece singură. Ea s-ar fi dus, să știi, pentru că nu i-a păsat de ce i-am spus sau de cum i-am spus. Încerc să le vorbesc oamenilor așa cum vorbești tu, dar cuvintele mele n-au același efect. Nimeni

nu mă ia în seamă. De-abia am putut să mă descurc cu ea – nu dau vina pe ea, ci doar explic lucrurile așa cum le văd.

Era așa încordat, încât era clar că se pregătea să facă față durerii sau respingerii ce urma.

Cu alte cuvinte, se pregătea de reacțiile de care avea parte de obicei.

Nu fusese niciodată un copil supus sau docil: cei vârstnici erau, în cel mai bun caz, deranjați de el, iar în cel mai rău caz erau de-a dreptul scoși din sărite.

Benedict se întrebă cum era să fii în locul lui Peregrine. Adulții fie îl dădeau la o parte din calea lor, fie încercau să îl zdrobească. Cum era oare să crești într-o lume care te făcea să te simți ca o insectă?

– Spune-mi ce s-a întâmplat, îi ceru Benedict. Povestește-mi de la bun început.

Copilandrul îi spuse, mai întâi destul de încordat, apoi, pe măsură ce își dădea seama că unchiul doar îl asculta și nu îl judeca, se liniști și se însufleți din ce în ce mai tare.

După ce își încheie povestea, Benedict tăcu vreme îndelungată. Nu încerca să îl neliniștească pe băiat. Pur și simplu, nu putea să vorbească. Știa mult prea bine cum fuseseră ultimele zile pentru Peregrine și de ce nu se oprise, chiar și azi, când fusese încolțit și nu mai avusese scăpare.

Băiatul părea neliniștit. Nu era frumos să îl lase să se frământe... Benedict vorbi, înghițindu-și nodul din gât:

– O să trimit o telegramă părinților tăi, spuse el, chiar dacă presupun că au început deja să-și facă griji și se prea poate să fi pornit spre Londra. N-avem de unde să știm ce-o să se întâmple. Lucrurile sunt complicate.

De fapt, lucrurile erau mai mult decât complicate.

Dar dramoletele își aveau locul pe scenă. Marile pasiuni și inimile care se frângeau făceau parte din melodrame. Toate astea nu aveau ce căuta în viața unui gentleman.

Benedict refuză să se gândească la cum se simțea inima lui. Nimic din toate astea nu îl privea pe Peregrine. Ce îl privea însă era scandalul pe cale să se iște.

Nu putea să anticipeze exact cum aveau să reacționeze Atherton și soția lui. Benedict se îndoia că aveau să-l abandoneze din cauza unui scandal. În definitiv, jumătate dintre prietenii lor erau subiect de bârfă în societate.

Totuși, puteau să prefere să nu îl lase pe Peregrine să își petreacă timpul în compania unchiului lui, în vreme ce unchiul devenea preferatul ziarelor de scandal, și caricatura lui apărea în vitrinele vânzătorilor de reviste și umbrele. Poate, după ce trecea toată vâlva, Benedict putea să recâștige puțin din terenul pierdut. Poate chiar să mai aibă un cuvânt de spus în viitorul lui Peregrine, dar posibilitatea era foarte slabă.

Benedict se ridică.

– E greu să gândești limpede și să fii optimist când ești obosit. Du-te la culcare, Lisle, și mâine vom vedea problema cu alți ochi.

Încordarea dispăru de pe chipul lui tânăr.

– Da, domnule, zise Peregrine. Mulțumesc, domnule.

– Atenție însă, nu sunt deloc încântat de corespondența clandestină, zise Benedict, în timp ce privea cum băiatul se urca în pat. E ridicol la vârsta ta. E absurd la orice vârstă. Slujitorii indiscreți găsesc tot timpul scrisori și cer sume mari de bani ca să nu le facă publice. E soiul ăla de lucruri care își au locul într-o piesă pe scenă.

Peregrine tresări.

– Știu asta, domnule. Știu că trebuia să mă abțin, dar pur și simplu n-am putut.

Se lăsă o scurtă pauză, timp în care Benedict își domoli emoția și își recapătă sângele-rece.

– În afară de asta, purtarea ta a fost... acceptabilă, zise Benedict.

– Chiar a fost? Chipul băiatului se lumină și mai tare. Nu te-am dezamăgit?

– Ai treisprezece ani, zise Benedict. Trebuie să facem concesii. Eu fac, în orice caz. În schimb, ce o să-ți spună tatăl meu când ne întoarcem la Londra...

Peregrine făcu ochii mari.

– Dacă mă gândesc mai bine, nu cred că trebuie să-ți faci griji pentru Lord Hargate, spuse Benedict. O să fie mult prea ocupat să-mi facă mie morală ca să mai aibă energie și pentru tine. Îl bătu pe umăr. Du-te la culcare și bucură-te că nu ești încă om mare.

– Lord Fosbury nu și-a văzut niciodată nepoata? întrebă Lady Northwick. Ce lucru postesc! Seamănă cu Jack Wingate ca două picături de apă.

– Cu excepția ochilor, spuse Lady Mandeville. Are ochii celor din familia DeLucey.

Bathsheba fusese foarte surprinsă când un slujitor venise cu un mesaj de la doamne, întrebând dacă puteau să o viziteze în acea dimineață.

Acum, că erau acolo, nu mai era așa surprinsă. Erau curioase în privința Oliviei.

Iar Olivia, fiară mică, stătea așezată cu o nevinovăție senină, în vreme ce camerista o pieptăna. Firește, cameristei îi plăcea să o pieptene, pentru că Olivia avea părul asemenea tatălui ei. Buclele roșcate și fine care nu se încâlceau în noduri supărătoare, ca părul mamei ei.

– Poate e mai bine așa, îi spuse Lady Northwick Bathshebei. Dacă Fosbury o vede, e în stare să ți-o ia.

– Dar atunci ar crește cu toate privilegiile, spuse Lady Mandeville. O mamă ar trebui să pună viitorul copilului mai presus de toate.

– Cred că așa am și făcut, zise Bathsheba cu o strângere de inimă.

– Sunt sigură că ai făcut așa, spuse Lady Northwick împăciuitoare. Poate, mamă soacră, ai uitat că doamna Wingate are un singur copil. Cei dintre noi cu familii mai mari ar putea, poate, să renunțe mai ușor.

– Atherton și-a dat singurul fiu lui Rathbourne, zise Lady Mandeville. Trebuie să faci asemenea sacrificii spre binele copilului. Lisle va avea parte de o educație mult mai bună în familia Carsington.

– Nu cred c-au renunțat efectiv la el, zise Lady Northwick.

– Dacă n-a făcut-o, ar trebui, spuse Lady Mandeville. Familia Dalmay e cunoscută pentru lipsa de disciplină. Atherton nu avea nici o speranță dacă nu își petrecea bună parte din tinerețe alături de familia lui Rathbourne.

Contesa bătrână se uită la Bathsheba vreme îndelungată, cu o expresie enigmatică. Apoi spuse:

– Mama lui Lord Hargate a fost cea care m-a sponsorizat în primul meu sezon. Când am avut norocul să aleg dintre mai mulți pețitori adecvați, ea mi l-a recomandat pe Lord Mandeville. Am rămas etern îndatorată față de Excelența Sa.

Lady Northwick oftă. Apoi, asemenea valului atras de lună, plecă de lângă soacra ei și se duse lângă Olivia.

– Nu vreau să mâhnesc familia lui Lord Hargate sau să pun familia dumneavoastră într-o situație neplăcută, șopti Bathsheba către bătrâna doamnă. Dacă Lord Northwick nu-și făcea griji pentru sănătatea Oliviei, plecam încă de ieri.

– Unde aveați de gând să plecați? întrebă Lady Mandeville.

– Pe continent.

Bathshebei îi fu mai greu decât își imaginase să își mențină vocea calmă.

– Doamne, Dumnezeule, aud cum stomacul vă face zgomote, domnișoară Wingate, spuse Lady Northwick. Mamă soacră, nu trebuie să le reținem de la micul dejun.

– Dar nu mă grăbesc, șopti Olivia timid. O cameristă mi-a adus mai devreme ciocolată, pe o tavă de argint. Cu o floare. A fost minunată.

– Ce copil drăguț, spuse Lady Northwick, atingând ușor părul Oliviei.

– Nu, nu e, zise Bathsheba. Nu te lăsa păcălită.

– Mamă!

Ochii albaștri sclipiră de indignare.

– Nu rămânem aici, Olivia! spuse Bathsheba. Poți să fluturi cât vrei din gene și să te prefaci că ești un copil timid și neprihănit, dar chiar îți pierzi vremea de pomană. Plecăm imediat de aici.

Lady Northwick se uită lung, mai întâi la Olivia, apoi la Bathsheba.

– Fata asta e o Îngrozitoare DeLucey, spuse Bathsheba. Așa să știți, dacă mai întâlniți vreuna. Gata cu admiratul în oglindă, e vremea să-ți faci ieșirea din scenă.

– N-a sosit încă vremea, spuse Lady Mandeville. Tu și Olivia veniți cu noi la micul dejun. Vreau să o cunoască și Mandeville.

– E îngrozitor, șopti Bathsheba către Benedict. Nu pot s-o controlez de la o asemenea distanță. Ignoră cu desăvârșire fiecare privire pe care i-o arunc. Ah, nu, e prea mult!

Se uită la el cu ochii mari de căprioară, de parcă el era soarele, luna și stelele la un loc.

Benedict își îndreptă privirea către Olivia, care stătea în dreapta lui Lord Mandeville, sorbindu-i din priviri fiecare cuvințel.

– Așa te uitai și tu la mine, murmură Benedict. Credeam că erai sinceră.

– Evident că nu eram sinceră, spuse ea. Voiam doar să te am la degetul mic. Abia dacă te găsesc tolerabil. Poți să intuiești ce zice?

Poate că era mai mult decât o reuniune de familie, din moment ce luau micul dejun în sala mare de mese, nu în salonul pentru micul dejun. Totuși, Benedict fu la fel de surprins ca Bathsheba în clipa în care contesa o așeză pe Olivia în dreapta lui Lord Mandeville,

în vreme ce Lady Northwick se așeză în stânga, iar Benedict și Bathsheba rămaseră unul lângă celălalt în capul mesei.

Gazda lor însă conversa cu Peregrine în clipa aceea. Și el o urmărea pe Olivia din priviri, dar încerca din răsputeri să se poarte cât mai politicos. Pentru prima dată, Peter DeLucey, așezat lângă Bathsheba, nu se mai uita fascinat la ea, ci o privea cu nesaț pe Olivia.

Până și Lord Northwick dădea semne că se lăsa prins în mrejele Oliviei.

Acum își dădea Benedict seama care era problema și de ce Bathsheba se temea că fiica ei avea să dea de belele. Olivia nu era numai isteață și îndrăzneață. Îl avea și pe vino-ncoa'. Combinația era extrem de periculoasă.

Dar nu ea era problema, își spuse Benedict.

– Îmi dau seama doar că are grijă să vorbească încet și cu timiditate, spuse el. E inutil să încerci să îi citești pe buze, pentru că-și ține capul plecat, astfel încât domnii să se întoarcă spre ea ca să o audă.

El îndrăzni să își aplece capul către Bathsheba. Îi contemplă pielea fină și își aminti mirosul ei. Nu putea să își permită să se apropie suficient cât să se îmbete cu parfumul ei, așa cum își dorea, ci numai să se uite lung la paloarea obrajilor ei și la zuluful negru care îi rămăsese prins de vârful urechii.

– Nu trebuie să te uiți la mine în felul ăsta nebunesc, spuse ea. Te dai în spectacol, Rathbourne.

– Nu-mi pasă, zise el. Toată lumea de aici știe deja că sunt îndrăgostit nebunește.

Ea îi întâlni privirea, dar întoarse imediat capul și se apucă din nou să împingă mâncarea dintr-o parte în alta a farfuriei.

– Nu știe nimeni asta, spuse ea. Dacă îți păstrezi demnitatea, toată lumea va presupune că e doar o pasiune de moment.

– Îmi voi păstra demnitatea toată viață, spuse el sec. Cred că am dreptul să mă fac de râs doar de data asta.

– Firește că e absurd! exclamă Lord Mandeville suficient de tare încât să întrerupă toate celelalte conversații. Ce creaturi capricioase sunteți voi, femeile.

Benedict o privi pe Olivia îndeajuns de repede încât să îi surprindă sclipirea din ochi.

– Tata a spus că există o comoară, zise ea. Tata nu m-ar fi mințit niciodată.

– Olivia, rosti Bathsheba amenințător.

– Nu e o prostie.

Olivia se încruntă către gazdă.

– *Nu* îmi puteți spune că tata era un mincinos. Era un *gentleman*.

Peregrine se uită la ea.

– Într-o clipă, o să ia foc, murmură el.

– Suntem conștienți că tatăl tău era un gentleman, Olivia, spuse Benedict cu voce monotonă. Mă gândeam că o fată educată, de doisprezece ani, poate să facă diferența dintre o minciună, o teorie și o superstiție. Dacă această distincție îți scapă, Lord Lisle va fi bucuros să îți explice ce și cum după micul dejun. Pentru moment, să ne întoarcem atenția către regulile de bază ale unui comportament politicos. N-am nici un dubiu că mama și tatăl tău s-au străduit să te învețe aceste reguli, așa că am să presupun că ai un gol temporar de memorie. Te poți retrage până îți revii.

Ochii albaștri îl străfulgerară. El îi aruncă o privire plictisită și reveni la micul lui dejun.

Fata se uită la mama ei, dar Bathsheba se uita la el... de parcă el era soarele, luna și stelele la un loc.

Olivia se scuză și ieși din încăpere, cu fruntea sus.

Urmă un moment de tăcere.

Tăcerea fu spartă de zgomotul unor pași veniți din încăperea alăturată. Benedict auzi pași încrezători pe podeaua de marmură.

Pașii se întrerupseră, și Benedict auzi un mormăit, apoi vocea subțire și indignată a Oliviei care răspunse:

– Lord Rathbourne m-a trimis afară din cameră ca să-mi reamintesc bunele manierele.

Încă un mormăit.

Sunetul de pași fu reluat.

Majordomul intră.

Benedict se pregăti sufletește.

– Lord Hargate, spuse Keble, și tatăl lui Benedict intră în încăpere.

După un mic dejun la care Benedict nu se mai prefăcu a mânca, Lord Hargate îl luă deoparte pe Lord Mandeville și discutară în biroul lui.

După două ore, Benedict fu chemat acolo.

O găsi pe Bathsheba afară, plimbându-se neliniștită. Se opri brusc când îl văzu. Și inima lui se opri brusc, apoi începu să bată cu putere.

– Credeam c-ai plecat, spuse el. Cerusem o trăsură. Nu e nevoie să treci prin toată.... situația asta neplăcută.

– Nu sunt o lașă, răspunse ea. Nu mi-e teamă de tatăl tău.

– *Ar trebui* să-ți fie, spuse el. Majoritatea ființelor raționale se tem de el.

– Refuz să fug și să te las pe tine să îți asumi întreaga vină, zise ea.

– N-o să mă spânzure, îi răspunse el. Nici n-o să mă bată. Nu ne-a bătut niciodată. Vorbele lui sunt mult mai eficiente. Ah, și privirea. O singură privire face cât o mie de lovituri. Dar nu mai sunt copil. O să ies teafăr din întâlnirea asta.

– Nu-l las să te supere, spuse ea.

– Nu sunt o domniță care are nevoie de protecție, răspunse el. N-am nevoie să ucizi balaurii pentru mine, făptură zvăpăiată ce ești. Acum înțeleg de unde și-a moștenit Olivia ideile nebunești.

– Vreau să pleci de aici, spuse ea. Du-te să călărești sau fă o plimbare. Lasă-mă să mă ocup eu de asta.

– Mai gândește-te, răspunse el. Pot să-mi imaginez ce-ți trece prin minte. Crezi că poți să încerci una dintre șmecheriile specifice familiei DeLucey ca să îl vrăjești, să-l ai la degetul mic și să-ți mănânce din palmă? Nu ai nici cea mai mică idee ce fel de om ai să întâlnești.

– Nu-mi pasă ce fel de om e, zise ea. Tu nu intri acolo fără mine.

– Bathsheba.

Ea ciocăni la ușa biroului, o deschise și intră furtunos, închizând-o în urma ei.

Benedict auzi cum ușa fu încuiată.

– Bathsheba, spuse el.

Ridică pumnul în aer, gata să lovească ușa, apoi se opri.

„Momentele dramatice își au locul pe scenă."

Făcu stânga-mprejur și o luă valvârtej pe coridor.

Lord Hargate se ridică atunci când ea intră, cu o expresie politicoasă pe chip. Era aceeași privire politicoasă și inexpresivă cu care o privise la micul dejun. Nici un mușchi nu i se clinti pe față când ea intră furtunos în birou și încuie ușa. Bathsheba înțelese de unde moștenise Rathbourne privirea indescifrabilă, înălțimea și prestanța.

Dar părul lui Lord Hargate nu era negru, ci castaniu și împânzit de fire argintii, iar ochii lui întunecați aveau culoarea chihlimbarului și erau total neutri, de parcă ar fi fost două bucăți de stâncă.

Contele îi făcu semn să se așeze pe scaun.

– Prefer să stau în picioare, Excelență, spuse ea. Nu durează mult ce vreau să vă spun. Voiam numai să clarific faptul că întâmplările petrecute nu sunt din vina lui Lord Rathbourne. Intenționat i-am ieșit în cale fiului dumneavoastră. Eu am fost cea care a făcut tot ce a putut ca să îl subjuge.

Bărbatul nu spuse nici un cuvânt. Fața lui nu lăsă să se întrevadă nici un gând. O mască ar fi fost mult mai expresivă.

– Rathbourne n-a avut nici o șansă, zise ea. Nu i-am lăsat nici o portiță de scăpare.

– Într-adevăr, spuse Lord Hargate. Deci dumneavoastră ați orchestrat dispariția copiilor, nu-i așa?

Întrebarea o luă prin surprindere. Avusese mult timp la dispoziție și își repetase discursul, dar nu se gândise la asta. Fusese prea agitată ca să se gândească la altceva – doar la faptele evidente. Trebuia doar să pară că era așa cum credea toată lumea că era.

Se hotărî să nu spună „da". Era prea greu de crezut, chiar și pentru un Îngrozitor DeLucey.

– Nu, dar m-am folosit de dispariția lor că să-mi pun planul în aplicare, spuse ea.

– Și planul era să...

– Fac rost de un iubit cu bani.

– Foarte mulți burlaci se pot încadra în categoria asta. De ce Benedict?

– Pentru că era perfect, ceea ce a fost o provocare pentru mine. Îngrozitorii DeLucey preferă să joace pe mize mari.

– Așa se zice, spuse Lord Hargate. Din câte am văzut, ați câștigat. În situația asta, sunt tare contrariat de faptul că vă dați planul peste cap și recunoașteți totul în fața mea.

– Cred că răspunsul e evident, spuse ea. M-am plictisit. Perfecțiunea întruchipată e obositoare. Vreau să plec, dar mi-e teamă că o să mă urmărească și o să fie o bătaie de cap pentru mine.

O bubuitură puternică veni de undeva din apropriere, și ea tresări.

Lord Hargate se întoarse calm și se uită spre fereastră. O figură apăru în dreptul ferestrei. Apoi geamul se deschise, și Rathbourne sări înăuntru. Închise geamul în urma lui, se scutură de câteva frunze și se întoarse spre tatăl său.

– Îmi cer scuze, Excelență, spuse el. Se pare că ceva e în neregulă cu ușa de la birou – nu se deschide.

– Doamna Wingate a încuiat-o, răspunse Lord Hargate. A dorit să-mi spună că te-a folosit în interesul ei personal, dar că acum s-a plictisit de tine și de perfecțiunea ta și vrea să dispari. Își face griji că o vei urmări și vei fi o bătaie de cap.

– Cred că doamna Wingate a căzut și s-a lovit la cap, spuse Rathbourne. Nici zece minute n-au trecut de când eu îi ceream să plece de aici. Am cerut și o trăsură pentru ea... că tot vorbeam despre bătăi de cap.

– Am venit la tatăl tău ca să-i cer bani, spuse ea.

Rathbourne se uită la ea.

– Bathsheba, spuse el.

– Vreau cincizeci de lire ca să plec, adăugă ea.

De această dată, Lord Hargate ridică dintr-o sprânceană.

– Numai cincizeci? De obicei se cer sume mult mai mari. Sunteți sigură că n-ați vrut să spuneți cinci sute?

– Aș fi spus cinci sute dacă aș fi crezut că umblați cu asemenea sume la dumneavoastră, răspunse ea. Problema e că nu pot să aștept până primiți mai mulți bani. Oliviei îi vin *idei*. Îi veneau *idei* despre cum era să trăiești cu slujitori, să ai halate de mătase și papuci, să dormi pe paturi cu saltele groase din pene și să ți se aducă tot felul de mâncăruri numai pentru micul dejun.

– Nu, Olivia primește o lopată, spuse Lord Hargate. Lord Mandeville îi duce, pe ea și pe Lord Lisle, la mausoleu ca să caute comoara.

– Oh, nu! Bathsheba se întoarse către Rathbourne. Ce se întâmplă cu el? Chiar nu vede cum e Olivia de fapt?

– I-a luat apărarea tatălui ei atunci când a crezut că Mandeville îi știrbește onoarea, spuse Lord Hargate. Reacția ei l-a emoționat profund pe Mandeville. Cred că vrea să intervină pe lângă Fosbury pentru ea.

– Nu! țipă ea. Rathbourne, nu trebuie să-i lași să facă una asta. Familia Wingate mi-o va lua, și numai pe ea o am.

Calmul ei se nărui, vocea începu să îi trădeze sentimentele. Toate fricile și durerea sufletească pe care le ținuse adânc ascunse înăuntrul ei ieșiră la suprafață și o copleșiră; iar toate lacrimile pe care și le înăbușise până acum începură să îi curgă pe obraji.

Rathbourne veni lângă ea și o luă în brațe.

– Nu ți-o ia nimeni și nu e tot ce ai, spuse el. Mă ai și pe mine.

– N... nu fi așa î... încăpățânat, răspunse ea. N... nu te vreau pe tine. Îl împinse și se șterse grăbită la ochi. Eu vreau c... cincizeci de lire. Și pe fiica mea. Apoi plec.

– Îmi pare rău, dar acest lucru nu e posibil, spuse Lord Hargate.

– Bine, atunci douăzeci de lire.

– Doar douăzeci de lire? întrebă Rathbourne. Atât valorez eu pentru tine?

– Bunica ta era convinsă că va cere mult mai mult, spuse Lord Hargate. Mă simt mai liniștit știind că s-a înșelat măcar în privința asta.

– Bunica știe ce s-a întâmplat? întrebă Rathbourne. Oh, dar de ce mă mir? Evident că știe.

– Cine crezi că mi-a povestit despre escapadele tale nebunești de pe drumul spre Bath? spuse tatăl lui. A primit o scrisoare de la unul dintre spionii ei din Colnbrook. Firește, n-am crezut nici un cuvânt, dar, nu știu din ce motiv, mama ta a crezut. Așa că am făcut un pariu. Poate îți închipui ce am simțit când am descoperit că totul era adevărat. Poate îți închipui ce am simțit când, dintre toți oamenii care îmi puteau da vestea, am aflat tocmai de la băgăciosul ăla de Pardew că fiul meu cel mare s-a încăierat – pe un drum public – cu o adunătură de bețivani în toiul nopții. M-aș fi așteptat la asemenea fapte din partea lui Rupert, desigur –, dar nu din partea fiului meu cel mare... care a fost întotdeauna un exemplu strălucit pentru frații și colegii lui. Dintre toți oamenii, credeam că măcar tu știi care-ți sunt îndatoririle, Benedict.

– A știut până în clipa în care a căzut în mrejele mele și și-a pierdut mințile, spuse Bathsheba.

Privirea rece de chihlimbar se întoarse spre ea.

– Atunci, sunt perfect de acord că ar fi înțelept să plecați, doamnă. Totuși, eu și Mandeville am decis că, pentru a preîntâmpina asemenea episoade nefericite, ar fi bine ca fiica dumneavoastră să descopere singură adevărul despre comoara lui Edmund DeLucey. Mandeville preferă să nu o luați de aici până când ea și Lisle nu termină de săpat. Nu pot să vă dau nici o sumă de bani până atunci. Construcția e mare. Mă îndoiesc că termină mai devreme de mâine.

Capitolul 19

Olivia și Lisle se întoarseră pe înserat murdari, obosiți și abătuți. Olivia nu se înveseli nici măcar după ce făcu o baie cu săpun

parfumat. Abia se atinse din mâncarea pe care slujitorii i-o aduseră pe o tavă de argint, alături de o crizantemă îmbobocită, pusă într-o vază din argint.

Nu doar că se culcă imediat, dar o făcu cu vreo două ore mai devreme decât de obicei, spunând că era obosită.

– A fost foarte frumos din partea ta, mamă, că nu mi-ai zis „Ți-am spus eu", îi mărturisi Bathshebei când o pregătea de culcare. Dar știu că e adevărat. Tu mi-ai zis. Și Lord Lisle mi-a zis.

– Și oamenilor mari li se mai spune că anumite lucruri sunt imposibile sau că nu au nici o șansă, dar ei continuă să creadă sau să spere, zise Bathsheba.

– Totuși, mi-ar fi plăcut să mă fi gândit mai bine, zise Olivia. Mi-ar fi plăcut să nu vă fi provocat atâtea probleme. N-a fost intenția mea, eu chiar am crezut că o să găsesc o comoară și că o să te fac o lady rafinată. Zâmbi întristată. Și pe mine la fel, desigur. Dar găsesc eu o altă cale.

– Există o altă cale, zise Bathsheba. Îi spuse Oliviei despre dorința lui Lord Mandeville de a-i face cunoștință cu Lord Fosbury, bunicul din partea tatălui ei. Lord Mandeville îți poate spori șansele de-a ajunge o domnișoară rafinată, conchise ea.

– Dar asta nu folosește la nimic dacă nu te iau și pe tine, mamă.

– Ba este de folos.

Bathsheba îi descrise, detaliat și fără vreun ascunziș, toate avantajele.

– Nu, nu e ideea potrivită, spuse Olivia. Nu așa mi-am imaginat că o să fie. I-am promis tatei că o să am grijă de tine. Ideea mea nu a funcționat, iar ideea ta nu e bună. O luă pe Bathsheba de mână. O să plecăm mâine, mamă, și ne căutăm norocul în altă parte.

Arăta deja ca un idiot. De ce să nu umbli haihui prin grădină după ce toată lumea a plecat la culcare? De ce să nu pierzi vremea sub fereastra ei?

Apoi, de ce să nu îi arunci cu pietricele în geam?

„Locul dramoletelor e pe scenă."

Iar regulile erau toate foarte bune – până la un punct.

Benedict rămase în picioare, cu privirea spre fereastră.

Bineînțeles că era ridicol; urma să o vadă a doua zi, înainte să plece pentru totdeauna, însă aveau să fie și alții de față.

Voia să o mai vadă doar o dată și să îi vorbească atunci când nimeni nu îi asculta și nu îi privea.

Nu avea să-i cânte melodii pline de melancolie. Nu avea să îi recite poezii. Părea că nici nu reușea să o vadă, căci trecuseră deja zece minute și ea tot nu apăruse.

Se gândi că era mai bine să se oprească. Putea să o trezească și pe Olivia – și poate că ea ar arunca înapoi cu pietricele în el sau poate chiar cu un scaun.

Putea să îi înțeleagă reacția. Își dorise și el de câteva ori să arunce cu lucruri în tatăl lui. Copiii aveau nevoie de disciplină, era de datoria părinților să îi disciplineze și deci să fie detestați pentru asta.

Desigur, Benedict își dorise să arunce cu ceva în tatăl lui azi. Ceea ce Lord Hargate spusese de față cu doamna Wingate despre purtarea lui Benedict era nimic în comparație cu ce îi spusese mai târziu, în grădină, când nimeni nu mai putea să tragă cu urechea și să intervină.

„Dintr-un membru foarte respectat al celor mai înalte sfere ale aristocrației ai ajuns de râsul lumii."

Acela fusese începutul și partea cea mai blândă din discursul lui.

Fereastra se deschise, și apăru umbra unui cap acoperit de o bonetă albă.

– Bathsheba, șopti el.

Ea își duse arătătorul la buze, apoi făcu semn spre cameră.

Nu voia să o trezească pe Olivia și nici el nu își dorea asta.

– Voiam să-ți zic doar că..., începu el încetișor.

Ea încuviință din cap și îi făcu semn să aștepte.

El așteptă.

Minutele zburară.

Se uită la fereastră și tresări când văzu deodată o siluetă albă în stânga. Ea se grăbi spre el, îl înșfăcă de braț și îl duse mai departe de casă, într-una dintre grădinile oficiale.

El o îmbrățișă și o sărută adânc și disperat. Ea îi răspunse cu aceeași disperare, dar apoi se retrase.

– N-am venit pentru *asta*, spuse ea. Vreau doar să îmi iau rămas-bun. Și, de data asta, este ultimul rămas-bun. Aș fi vrut să nu fie ultimul, Rathbourne. Mi-am dorit atât de mult, dar tu știi asta deja, tu mereu ai putut să vezi ce e în sufletul meu.

– Știam, răspunse el. Știam eu că valorez mai mult de douăzeci de lire în ochii tăi.

– Of, dragule, valorezi mult mai mult.

Îi mângâie obrazul în felul în care numai ea putea să o facă.

– Eram trează și încercam să-ți scriu o scrisoare, pentru că nu suportam gândul că voi pleca fără să-ți spun tot adevărul. Știu că nu ajută la nimic, dar eram atât de sigură că și tu simți ceva pentru mine, încât nu puteam să suport gândul de a te părăsi cu nepăsare sau de a-ți face rău, chiar și cel mai mic dintre rele.

– Cel mai mic rău, zise el. Asta e ca și cum ai spune că lama unei ghilotine te zgârie puțintel. O să fiu devastat, știi bine, și, mai rău de atât, o să fim doi martiri – ceea ce e îngrozitor. Detest să fiu nobil și să fac sacrificii. Am făcut destule pe ziua de azi, căci l-am ascultat pe tata și n-am cedat tentației de a mă lua la bătaie cu el.

– A fost așa rău? întrebă ea.

Își luă mâna de pe chipul lui, dar își sprijini obrazul pe haina lui, ceea ce era chiar mai bine. Putea să o țină aproape de el și putea să îi mângâie părul.

– Presupun că s-a abținut cât am fost și eu de față.

– Frații mei au fost subiect de bârfă din când în când, dar n-au stârnit niciodată batjocura sau *mila* celor din jur, așa mi-a zis.

– Oh, nu!

– Comportamentul meu a decăzut la nivelul regelui și al fraților lui, continuă Benedict. După cum știi, este imposibil să decazi mai mult de-atât – ei sunt desfrânați până la capăt, dezgustător de risipitori și departe de a fi isteți. În cel mai bun caz, sunt tolerați, iar în cel mai rău caz, sunt urâți și disprețuiți. Una dintre amantele ducelui regal a vândut comisii și promovări militare. Unul dintre frații regelui a avut zece copii cu amanta sa actriță, dar nu putea să o întrețină, așa că a lăsat-o să își continue activitatea pe scenă sau să moară de foame – și ea, și copiii lor. Alt duce regal a fost cel mai detestat ofițer din armată, un altul a fost un reacționar violent. Însă toate astea sunt nimicuri în comparație cu marile melodrame ale regelui George al IV-lea. În opinia tatei, singura mea speranță este regele, continuă Benedict. Dacă mai comite vreo atrocitate, ar putea să atragă atenția de la situația mea, chiar dacă nu putem fi siguri că ar fi de-ajuns pentru ca totul să treacă neobservat și să fie ca la început.

– Asta nu e deloc adevărat, spuse ea, ridicându-și capul ca să se uite la el. Nici unul dintre oamenii care te cunosc nu poate să-și piardă respectul pentru tine din cauza unui lucru așa mărunt – doar pentru că te-ai comportat nebunește din cauza unei femei, chiar dacă era cea mai cunoscută femeie din Anglia. Se înșală. Mi-ar fi plăcut să fiu acolo să-i spun. Din păcate, te subestimează. Numai oamenii îngușți

la minte ar putea să-și schimbe părerea despre tine și despre tot ce ai făcut doar din cauza unor întâmplări minore din viața ta. Desigur, sunt mulți astfel de oameni pe lume, dar tu n-ar trebui să ai nimic de-a face cu ei.

Discuția cu tatăl lui îi lăsase un gust amar lui Benedict. Nici nu își dăduse seama de asta până în clipa aceea, când cuvintele ei îl încălziră, îndepărtând orice urmă de vină și de rușine. Nici nu își dăduse seama de cât de goală îi fusese inima până când ea nu i-o furase și i-o umpluse de bucurie.

Îi zâmbi, zâmbi loialității ei aprige.

Își aminti cu cât curaj apărase Olivia onoarea tatălui ei la micul dejun. Fata nu era deloc o Îngrozitoare DeLucey. Ceva din mama ei și ceva din tatăl ei sălășluia înăuntrul său; trebuia doar să fie îndrumată.

Benedict ar fi putut să o îndrume... dar nu trebuia să se gândească la asta, nu acum. Avea timp până la sfârșitul vieții să cugete la ce putea să fie.

Doamne. Până la sfârșitul vieții.

Ani. Decenii. Familia lui era cumplit de longevivă.

Contesa de Hargate avea optzeci și cinci de ani, soțul ei, bătrânul conte, trăise până pe la șaptezeci de ani, iar mulți dintre frații lui erau încă în viață. Familia din partea mamei era la fel de longevivă. Părinții ei aveau deja peste optzeci de ani.

Benedict putea foarte bine să mai trăiască încă *o jumătate de secol.*

Fără Bathsheba.

– Ai perfectă dreptate, spuse el. Nu vreau să am de-a face cu ei. Nu vreau să am de-a face cu nici unul dintre cei care râd de mine sau cărora le este milă de mine pentru că m-am îndrăgostit de tine.

Ea amuți deodată.

– Te-ai....

– Te iubesc! spuse el. Să se ducă la naiba cu toții! Dacă nimeni nu o să-și dea osteneala să vadă cum ești tu cu adevărat, dacă te alungă din Anglia, atunci eu vin cu tine.

Ea insistă că el nu trebuia să meargă nicăieri cu ea.

El insistă că avea să meargă.

Cei trei bărbați care se aflau la câțiva metri depărtare, după zidul grădinii, începură să tragă cu urechea pe măsură ce discuția devenea

din ce în ce mai aprigă. Apoi cearta se opri brusc, și anumite zgomote le dădură de înțeles că Rathbourne își schimbase strategia.

Nu era sigur dacă noua strategie funcționa. Vocile deveniră șoapte, apoi urmară cuvintele de rămas-bun.

Când, în cele din urmă, îndrăgostiții o luară fiecare pe drumul lui, Lord Mandeville spuse:

– Ai avut dreptate, Hargate. E aceeași situație ca la Jack Wingate, doar că mai rău, mult mai rău.

– Spiritul tău de observație îl întrece pe al meu, Excelență, spuse Lord Northwick. Nici nu-mi dădusem seama de cât de gravă e situația.

– Este fiul meu, zise Lord Hargate. Ar trebui să-l cunosc, chiar și atunci când nu se poartă ca de obicei. Sunt convins că trebuie să punem punct acestei nebunii.

Rathbourne promisese că avea să se gândească vreme de două săptămâni, iar Bathsheba îi dădu cuvântul de onoare că avea să îl țină la curent cu locurile prin care urma să treacă între timp.

Era convinsă că, atunci când nu avea să mai fie prin preajmă și când avea să poată gândi la rece, el se va răzgândi și nu avea să renunțe la viața, familia și tot ce agonisise până atunci, doar de dragul unei femei.

Orice făcea, titlul și mare parte dintre proprietăți urmau să îi revină lui dacă nu cumva destinul făcea că tatăl lui să trăiască mai mult decât el. Totuși, ar frânge inima părinților lui, iar frații lui nu l-ar ierta niciodată. Nu avea să mai poată spera la o primire călduroasă în casa părintească. Dacă își abandona viața de aici pentru o viață alături cu ea, nu mai avea nici o speranță să redevină un model de onoare și respect în înalta societate.

Spre deosebire de Jack, Rathbourne urma să ajungă să regrete ce pierdea, pentru că el avea mult mai multe de pierdut. Spre deosebire de Jack, Rathbourne urma să ajungă să o urască, pentru că ea îl costase atât de scump. Avea să sfârșească prin a fi nefericit, iar ea să se simtă ca o nelegiuită.

Două săptămâni trebuiau să fie de ajuns, se gândi ea. Ar avea timp să se calmeze, iar familia lui sigur l-ar trezi la realitate.

Dar, înainte de asta, trebuia să treacă de micul dejun.

Lord Mandeville le ceruse să îl acompanieze la micul dejun. Altfel, Bathsheba ar fi fost încântată să mănânce în camera ei. Sau poate chiar pe drum.

De această dată, erau toți adunați în jurul unei mese rotunde în salonul micuț, o situație care nu era deloc prielnică pentru conversațiile între patru ochi.

Astfel, când Olivia îi spuse lui Lord Mandeville că ea și mama ei urmau să plece în Egipt, vestea fu auzită de toată lumea.

– În Egipt? se auziră mai multe voci, inclusiv a Bathshebei.

– Ideea mi-a venit de dimineață, când m-am trezit, spuse Olivia. M-am gândit că, dacă ești în căutarea unei comori, ar trebui să mergi acolo unde e posibil să o găsești. Foarte mulți oameni caută comori în Egipt. Asta mi-ai spus și tu, Lord Lisle. Ai zis că o să te duci într-o bună zi în Egipt să cauți comori.

– *Într-o bună zi*, spuse el. Asta înseamnă în viitor. Nu pot să mă duc acum. Gânditor, făcu o scurtă pauză. Sau dacă ar fi pe acolo o școală unde m-ar putea trimite... În orice caz, nu te poți duce în Egipt. Asta e mai caraghios decât să căutăm comoara piraților în Throgmorton.

Ochii Oliviei scăpărară.

– Nu știi nimic despre locul ăla, continuă el. Acolo nu e ca în Anglia sau ca pe continent. Femeile sunt ținute ascunse. Acolo, legea nu este așa cum o știm noi aici. Dacă ați încerca să călătoriți singure în Egipt, ați fi răpite și vândute ca sclave.

– Călătoria în Egipt este periculoasă chiar și într-un grup mai mare, spuse Lord Hargate. Cu siguranță e dificil. Totuși, există și răsplată pentru cei care sunt dispuși să facă față încercărilor cu mult curaj, chiar dacă răsplata nu e neapărat financiară. *Signor* Belzoni, de exemplu, n-a avut parte de o răsplată așa mare precum presupune lumea – fapt care mi-a fost amintit de soția lui Rupert.

Bathsheba observă că privirea contelui se întunecă. Era tras la față și părea obosit. Alaltăieri, fusese pe drum toată ziua. Cu o noapte în urmă, probabil stătuse treaz făcându-și griji pentru fiul lui cel mare. Mai târziu, ea trebuia să găsească un moment prielnic ca să îl liniștească – deși compasiunea ei ar putea să îi rămână în gât.

– *Signor* Belzoni s-a întors cu lucruri atât de mari, cu statui imense, mumii și altele asemenea, spuse Olivia. Oamenii nici nu-și pot da seama cât valorează toate astea, dar eu o să caut lucruri mici: bijuterii și monede. Știu cât valorează. De asemenea, o să caut și papirusuri. Lord Lisle mi-a spus că e o mare cerere pentru astfel de documente, iar în Egipt găsești cu sutele.

– Trebuie să le iei de la oameni care sunt morți de mai bine de o mie de ani, spuse Lisle. Mumiile țin papirusurile în mână sau le au între picioare. Unchiul Rupert a spus că praful de pe mumii

îți înfundă nasul și că mirosul lor e dezgustător. Trebuie să te vâri în găuri mici și să te târăști în tuneluri înguste, unde e îngrozitor de cald. Și nu ai avea o mulțime de servitori care să-ți aducă limonadă și sendvișuri sau care să te curețe de praf. Nu se compară cu săpatul în curtea lui Lord Mandeville.

– Nu mergem în Egipt, Olivia, spuse Bathsheba. Îți recomand călduros să-ți scoți ideea asta din cap.

Chipul Oliviei căpătă o expresie familiară de încăpățânare, și dădu să spună ceva.

Rathbourne îi aruncă o privire hotărâtă.

Deși deschisese gura, expresia încăpățânată de pe chip dispăru și spuse numai „Da, mamă", spre uimirea Bathshebei.

– În orice caz, nu pot să înțeleg de ce vorbiți atâta despre călătorii în celălalt capăt al lumii, spuse Lord Mandeville. Nu ați terminat de săpat aici.

Inima Bathshebei începu să bată cu putere. El nu putea să aibă vreun alt motiv ca să o încurajeze pe Olivia, în afară de acela de a amâna plecarea lor. Probabil că îi scrisese lui Fosbury, care urma să primească scrisoarea poate chiar azi. În câte zile putea să ajungă aici? O zi? Două? Sau doar în câteva ore?

Înainte că mintea ei speriată să închipuie un refuz politicos, Lisle vorbi:

– Am săpat un șanț în jurul mausoleului, spuse el. Nu văd cum puteam să ratăm comoara, în cazul în care ea există.

– Lord Lisle are un sistem foarte organizat, zise Olivia. Sunt sigură că am verificat fiecare centimetru de pământ.

– Poate că nu, spuse Excelența Sa. Am vorbit cu Northwick despre asta și ne-am gândit că poate nu ați săpat suficient de adânc.

– Amintiți-vă că viața de pirat a lui Edmund DeLucey s-a petrecut acum o sută de ani, spuse Northwick. De-a lungul vremii, clădiri sunt construite și apoi distruse, grădinile sunt amenajate și reamenajate; probabil s-au așezat straturi peste straturi pe terenul din jurul mausoleului. Trebuie să ținem cont și de faptul că în grădini se dă cu var și cu îngrășământ în mod constant.

– Eu săpam mai adânc dacă eram în locul vostru, spuse Lord Mandeville. Asta, desigur, dacă nu v-ați pierdut deja speranța.

Bathsheba privi consternată cum chipul fiicei ei se lumină. Chipul lui Lisle era o replică amuțită a chipului Oliviei. Copiii se uitară unul la celălalt, și era clar că erau amândoi nerăbdători să își ia lopețile și cazmalele.

Dar Olivia își surprinse mama din nou.

– Vă mulțumesc, domnule, spuse fata, însă trebuie să-l las pe Lord Lisle să se ocupe de vânătoarea asta de comori. Eu și mama plecăm azi.

– Nu e vânătoarea mea, zise Lisle. E a ta. Edmund DeLucey a fost stră-străbunicul tău, nu al meu. M-aș simți ca un neghiob dacă aș săpa singur, în timp ce toți se uită la mine. În plus, care ar mai fi frumusețea găsirii unei comori dacă tu nu ești acolo? Asta a fost misiunea *ta*.

– E mai mult decât o vânătoare de comori, spuse Lord Hargate. E o misiune prin care împaci spiritele strămoșilor tăi. Dacă adevărul nu e dezvăluit – dacă nu sunt epuizate toate posibilitățile –, descendenții lui Edmond DeLucey vor continua să creadă în această comoară. Și atunci vor veni și ei să o caute. Astfel, vor deranja din nou familia și activitățile de pe moșie. Ar trebui să poți face măcar atât – să duci la bun sfârșit misiunea pe care ai început-o și să o îndeplinești cum se cuvine.

– Da, Excelență, spuse Lisle.

– Da, Excelență, zise Olivia.

Bathsheba nu avu de ales și zise la rândul ei un „Da, Excelență", pentru că el avea dreptate întru totul. Cu siguranță un alt Îngrozitor DeLucey ar fi încurajat de îndrăzneala Oliviei și ar încerca din nou.

Problema trebuia rezolvată o dată pentru totdeauna.

Ca de obicei, ea nu putea să facă altceva decât să încerce să vadă partea plină a paharului.

În vreme ce ceilalți bărbați ieșiră cu copiii, Benedict rămase deoparte, spunând că avea scrisori de trimis.

Avea de gând să îi scrie doar mamei lui, să o liniștească, dar mintea îi fugi către frații lui, care urmau să fie afectați, fiecare într-o măsură mai mare sau mai mică, de decizia lui de a pleca împreună cu Bathsheba. Apoi se gândi la raportul pe care promisese că îl scrie pentru unul din comitetele parlamentare, la scrisoarea către un avocat despre unul dintre clienții lui și la scrisorile pe care trebuia să le redacteze pentru a obține clemență în două cazuri penale tulburătoare.

De asemenea, trebuia să își găsească înlocuitori care să îi îndeplinească diferitele sarcini filantropice.

Stătea la masă de scris din birou, cu tocul în mână și cu foaia albă în fața lui.

– Rathbourne, trebuie să vorbim.

Se întoarse la auzul vocii pe care o recunoscu. Bathsheba rămase pentru câteva clipe în cadrul ferestrelor deschise. O pală de vânt intră din grădină.

El lăsă tocul din mână și se ridică.

– Credeam că te duci cu căutătorii de comori, spuse el.

Ea închise ușa și intră. Întreagă încăpere fu luminată de sosirea ei.

– Ar trebui să fiu acolo, spuse ea. Ar trebui să fie un martor din partea lui Edmund DeLucey. Dar nu o să găsească nimic azi, toată lumea știe asta, mai puțin copiii.

– Cred că știu la ce te gândești, spuse Benedict. Ți-am văzut spaima în ochi atunci când Mandeville le-a spus să sape mai adânc.

– Știi foarte bine că o continue să găsească motive care să ne amâne plecarea, îi zise ea.

Începu să se plimbe prin dreptul biroului, cu mâinile strâns împreunate peste pântec.

– Astăzi trebuie să sape mai adânc. Mâine o să le sugereze să sape la Noua Lojă. Știi că nu-și face el griji pentru spiritul strămoșilor, orice ar zice tatăl tău. Mandeville vrea să-mi dea fiica familiei lui Jack. El crede – și toată lumea crede asta – că nu sunt o mamă bună. Își dorește – și cine l-ar putea învinui? – ca Olivia să se bucure de toate avantajele materiale. Și poate că dorește să facă pace între familii înainte să moară.

– Ți-am zis că nu las pe nimeni să o ia pe Olivia de lângă tine, spuse Benedict.

Se îndreptă spre ea și îi luă mâinile împreunate între ale lui.

– Prin lege, un copil aparține tatălui și, prin urmare, familiei tatălui, răspunse ea.

– Atunci, Fosbury trebuie să ți-o ia prin lege, deci are să se înhame la un deceniu sau chiar mai bine de petrecut prin tribunale, unde o să dea o grămadă de bani.

– Uiți, spuse ea tăios, că, dacă vii cu mine, n-o să-ți mai permiți procese scumpe. Dacă vii cu mine, n-o să mai ai nici o influență asupra lui Lord Fosbury și asupra acoliților lui. N-o să mai fii apropiatul regelui.

Știa toate acestea. Știa ce ar pierde.

Dar era un om inteligent, capabil, care își putea construi o viață nouă. O viață fericită, alături de femeia pe care o iubea și de copilul ei, de care deja se simțea atașat.

– Atunci, va trebui să fiu isteț și îndrăzneț, spuse el. O să fim nevoiți să o luăm pur și simplu pe Olivia de aici în toiul nopții. O luă pe Bathsheba în brațe. Nu te mai zbate. Ai puțină încredere în mine. Amintește-ți că sunt perfect.

Ea râse, și el simți cum se relaxează.

– Problema e că eu nu sunt perfectă, zise ea. Nu sunt deloc sigură că e bine să-i răpesc șansa de a... Ce sunt zgomotele astea?

Păsări, se gândi el mai întâi. Croncănit de ciori agitate.

Bathsheba se îndreptă spre ușile de la terasă și le deschise. Sunetul se auzi din nou.

Nu erau păsări.

Un țipăt.

Bathsheba își ridică fustele și o luă la fugă.

El fugi în urma ei.

– *MAMĂ!*

– Vin, strigă Bathsheba.

Rathbourne se afla înaintea ei, fugind mai repede cu picioarele lui lungi.

– *Mamă!*

Olivia se ivi de după o cotitură și alergă cu brațele deschise spre mamei ei. Era murdară din cap până în picioare, dar alerga, era nevătămată. O clipă mai târziu, apăru și Lord Lisle, la fel de murdar.

– Excelență, strigă el. Unchiule!

Bathsheba încetini pasul până se opri. Rathbourne făcu la fel.

– Mama, icni Olivia. Am găsit comoara!

Capitolul 20

„Comoara" era o casetă murdară, lungă de vreo jumătate de metru și lată de-o palmă.

Unul dintre slujitorii de afară, care luase parte la săpături, o cără pe terasă. Familia și oaspeții se adunară să se uite, în vreme ce un slujitor veni să scuture pământul de pe cutie. Peregrine luă măturica și curăță caseta. Chiar dacă mâinile îi tremurau de emoție, munci neîntrerupt și cu grijă, de parcă era din alabastru.

Caseta se dovedi a fi de lemn, acoperită cu piele cu ținte de alamă.

De asemenea, caseta se dovedi a fi bine ferecată.

– Trebuie să o tăiem cu fierăstrăul, zise Peregrine. Sau să o spargem. E destul de veche. Probabil că lemnul e putrezit. O lovitură bună ar trebui să fie de-ajuns.

– Așteaptă! Olivia îngenunche să se uite mai bine la încuietoare. O cheie obișnuită ar merge de minune, spuse ea. Sau aș putea să folosesc un ac de păr. Încuietorile nu sunt așa complicate, de obicei.

Benedict se apropie de Bathsheba.

– Știe și să desfacă încuietori? murmură el.

– De ce crezi c-am vrut să mă mut într-un cartier mai bun? replică Bathsheba. A învățat mult prea multe lucruri.

Olivia își încercă acele de păr, însă fără folos.

– Încearcă asta, spune Lord Hargate și îi întinse fetei briceagul lui.

Ea îl privi precaută.

– S-ar putea să-i stric lama.

– Se ascute la loc.

Benedict întâlni privirea de chihlimbar a tatălui lui. Și clipi nedumerit. Nu se putea ca tatăl lui să îi fi făcut cu ochiul.

Lord Hargate *nu făcea niciodată cu ochiul.*

Fata învârti briceagul, apoi încercă cu briceagul și cu un ac de păr.

Încuietoarea se deschise pe dată.

Ea trase adânc aer în piept, apoi înlătură capacul casetei, care dădu la iveală...

Cârpe. Scoase una și o puse cu grijă deoparte, apoi luă alta.

– Haine vechi, zise Peregrine. Oh, e așa de straniu. De ce, pentru numele lui Dumnezeu...

Dar i se tăie răsuflarea.

După cum li se întâmplă tuturor.

Ceva străluci printre zdrențe.

Totuși, cu aceeași chibzuință, Olivia dădu la o parte ultima cârpă putrezită.

Sclipiri roșietice, galbene, verzi și albastre, argintii și aurii țâșniră din casetă. Monede și bijuterii, coliere și medalioane străluciră în lumina amiezii.

– Ca să vezi, ca să vezi, spuse ursuz Lord Mandeville. Nu v-am zis eu să nu vă pierdeți speranța?

Peregrine se uită în casetă.

– Nu pot să cred. E adevărat?

Olivia scoase un inel cu rubine și îl studie cu o privire experimentată. Zgârie metalul cu unghia. Îl mușcă.

– E adevărat, spuse ea. Ridică privirea spre mama ei, cu ochii albaștri strălucitori. E adevărată, mamă. Comoara. Știam eu că o s-o găsim. O să fii o mare lady de acum. Privirea ei strălucitoare se îndreptă spre Lord Mandeville. *Este* a mamei, așa cum ați spus? Trebuie să-i ziceți clar, altfel o să mă oblige să v-o dau.

– Atunci, permite-mi să o spun de față cu toți martorii noștri, zise Lord Mandeville. Tu, Olivia Wingate, ești descendenta lui Edmund DeLucey. Tu și... hmm... scutierul tău de încredere v-ați asumat mari riscuri și ați îndurat multe greutăți. Ați muncit din greu, săpând cu mâinile voastre, și ați găsit-o. Comoară va aparține de drept, să o folosiți așa cum credeți de cuviință.

Benedict se uită în jurul. Lord și Lady Mandeville. Lord și Lady Northwick. Lord Hargate. Peter DeLucey. Bathsheba. Copiii. Mai mulți slujitori se aflau prin apropiere, alții se înghesuiau la ferestrele casei, privind scena în desfășurare.

„Locul ieșirilor dramatice este pe scenă."

Se uită din nou la tatăl său. Lord Hargate o privea în continuare pe Olivia, dar acum afișa o expresie pe care Benedict o cunoștea mult prea bine.

Era subtilă. Lord Hargate nu era niciodată grosolan, însă Benedict își cunoștea prea bine tatăl – mai bine decât se întâmpla în majoritatea cazurilor – și își dădu seama imediat.

Era aceeași expresie pe care Excelența Sa o avuse în ziua nunții lui Alistair.

Era aceeași expresie pe care o avuse când Rupert își adusese mireasa din Egipt acasă.

Victorie.

În ambele dăți, Benedict înțelesese pe deplin. În pofida tuturor și spre marea ușurare a contelui, fiii lui mai tineri și nestatornici se însuraseră cu fete potrivite pentru ei, care dispuneau de averi corespunzătoare.

Dar, de astă dată, pentru prima oară, Benedict nu era deloc sigur de ce tatăl lui părea așa mulțumit de sine.

În vreme ce Olivia era curățată de straturile de noroi, Bathsheba îl căută pe Lord Hargate pentru a-i spune că nu mai avea nevoie de cele douăzeci de lire și pentru a-l liniști cu privire la fiul lui cel mare.

Slujitorii o îndrumară spre ruinele gotice din colțul estic al lacului. Acele ruine fuseseră construite cu un secol în urmă pentru a conferi parcului un aer melancolic, favorabil contemplării și poeziei.

Deși Bathsheba se îndoia că Lord Hargate era genul de om care să aibă înclinații poetice, presupunea totuși că avea o mulțime de motive ca să fie melancolic.

Îl găsi încruntându-se la un turnuleț năruit. Însă el nu era atât de absorbit încât să nu îi audă apropierea.

Se întoarse și înclină din cap.

– Doamnă Wingate, spuse el, fără să arate vreo urmă de surprindere. Totuși, el avea darul de-a nu face nici un gest care să îl trădeze. Presupun că ați venit să-mi spuneți că mi-ați eliberat fiul din mreje și că în curând vom scăpa de dumneavoastră.

Ea făcu o pauză și clipi nedumerită.

– Da, într-adevăr.

Îi explică totul despre cele două săptămâni de așteptare pe care i le dăduse lui Rathbourne.

Lord Hargate nu avu vreo reacție nici de astă dată.

– Desigur, în două săptămâni, dumneavoastră și ceilalți membri ai familiei puteți să-l faceți să-și înțeleagă greșeala, spuse ea.

– Nu cred, zise el.

– Sigur că puteți, insistă ea. El e foarte atașat de familia lui, și, orice ar zice, știu că munca lui în parlament și acțiunile filantropice îi aduc multe satisfacții. I-ar fi foarte dor de toate astea. E un om bun, Lord Hargate. Nu e nici leneș, nici împrăștiat, așa cum sunt mulți dintre semenii lui. O să facă mult bine Angliei. Are o carieră minunată înainte, și știe asta; are doar nevoie să i se reamintească toate astea atunci când eu n-o să-i mai stau în cale. Îmi pun speranța că dumneavoastră o să vă descurcați cu asta. Toată lumea spune că sunteți cel mai puternic om din Anglia. Cu siguranță, două săptămâni sunt de ajuns ca să vă convingeți fiul, nu-i așa?

– Mă îndoiesc, susținu Lord Hargate. Dar iată-l că vine, vedem acum câtă putere am cu adevărat.

Bathsheba se întoarse. Rathbourne se îndrepta în viteză spre ei. Nu avea pălărie, iar vântul de octombrie îi flutura buclele închise la culoare. Pe măsură ce se apropia, ea observă că lavaliera îi stătea strâmb și unul dintre nasturii de la haină era descheiat.

– Doar nu credeați că n-o să vă ghicească următoarea mișcare, spuse Lord Hargate. Benedict e un politician cu experiență. Ba, mai mult, a avut mereu un interes nesănătos pentru comportamentele criminale.

– A venit să mă abandoneze din nou, tată? întrebă Rathbourne. Bathsheba mă abandonează și își ia mereu rămas-bun de la mine. E modul ei de a-și exprima afecțiunea. Asta și furtul genții și a hainelor mele.

– Intenția mea era să-ți liniștesc tatăl, spuse Bathsheba. E clar că n-a dormit deloc azi-noapte.

– A stat treaz toată noaptea, fiind ocupat să comploteze cu colegii lui conspiratori, spuse Rathbourne.

– Să comploteze? întrebă ea.

– Draga mea, ești descendenta unei familii de mincinoși și trișori cu tradiție, spuse Rathbourne. Cu siguranță știi să recunoști un pungaș atunci când îl vezi.

Desigur, ea nu avusese nici cea mai vagă idee.

Privirea i se plimba între Benedict și tatăl lui.

„De parcă chipul lui Lord Hargate i-ar trăda vreodată gândurile", se gândi Benedict. Putea la fel de bine să caute lămuriri în ruinele din spatele lor. Sau să citească mai multe pe vreo cărămidă.

– Știu că totul a fost o prefăcătorie... scena de mai devreme, de pe terasă, spuse Benedict, având grijă la tonul vocii, chiar dacă era tulburat și furios. Ce mintea mea nu poate să priceapă e *de ce*. Oare tu, Mandeville și Northwick v-ați dat atâta osteneala doar ca să scăpați de Bathsheba cât mai repede? Cred că ați înțeles că nu era nevoie. Ea e hotărâtă să îmi dea drumul, după cum spune.

– Capacitatea mea de înțelegere continuă să fie în stare bună, cred eu, zise tatăl lui.

Își duse mâinile la spate, se îndreptă spre lac și se uită în zare.

Bathsheba privi nedumerită la Benedict. El ridică din umeri. După o clipă, se alăturară tatălui lui, pe marginea lacului.

Urmă o tăcere lungă.

Benedict așteptă hotărât că tatăl lui să ia cuvântul. Tatăl lui era un maestru al manipulării, și nu avea nici un rost să încerci să preiei controlul.

Păsările cântau. Vântul învolbura o grămadă de frunze, amestecându-le și împrăștiindu-le. După ce trase de timp cât de mult putu, Lord Hargate vorbi în cele din urmă:

– V-ați înșelat, doamnă Wingate, spuse el. Am venit la Throgmorton cu o sumă mare de bani și cu mai multe bijuterii, pe care soția și mama mea mi l-au dat în acest scop. Eram pregătiți să vă mituim ca să dispăreți elegant și definitiv de aici. Ieri eram pregătit să fac asta,

atunci când ați venit în birou, chiar dacă îmi dădusem deja seama că situația era mai gravă decât mă așteptasem.

– Atunci ai înțeles că ea nu e deloc așa cum ți-o imaginaseși, zise Benedict.

– Într-adevăr, recunoscu tatăl lui. Nu mi-a fost niciodată atât de greu să-mi păstrez seriozitatea ca în clipa în care doamna Wingate mi-a propus să renunțe la tine pentru douăzeci de lire. Aștept cu nerăbdare să-i povestesc bunicii tale, spuse el și schiță un zâmbet. Dar zâmbetul dispăru tot atât de repede pe cât apăruse, iar el continuă: Întotdeauna mi-am dorit fete, doamnă Wingate, pentru că fiii mei sunt un izvor nesfârșit de probleme.

„Nu eu", Benedict își dori să strige, ca un copil. „De ce mă învinuiești mereu pe mine?"

– Mereu spui asta, interveni el. Nu mi se pare deloc rezonabil. Nu ți-am mai dat de furcă de când eram copil.

Apoi își aminti o întâmplare de la Oxford, și o alta.

– În fine, de când am crescut.

– Fiii mei sunt un izvor nesfârșit de probleme, într-un fel sau altul, doamnă Wingate, continuă cu încăpățânare tatăl lui. Fiul meu cel mare e nefericit de multă vreme.

Dacă Lord Hargate ar fi zis că fiul lui cel mare era un călător venit de pe lună, Benedict ar fi fost mai puțin surprins.

Surprins era un cuvânt complet nepotrivit pentru a descrie ce simțea. Întreaga lume i se întoarse cu susul în jos.

Clipi de două ori.

Privirea pătrunzătoare de chihlimbar a tatălui său o întâlni pe a lui.

– Obișnuiai să fii foarte zburdalnic, spuse Lord Hargate. Obișnuiai să-ți atragi frații în tot soiul de năzbâtii. Obișnuiai să râzi. Nu te-am mai auzit râzând de ani de zile.

– Firește că râd, zise Benedict. Asta e absurd.

– Râde, spuse Bathsheba. L-am auzit râzând. Acum câteva nopți credeam că o să i se facă rău de la atâta râs.

– Tu îl faci să râdă, îi zise Lord Hargate. Am venit aici și i-am văzut sclipirea din ochi. Am văzut și fericire. Știu că fiul meu cel mare nu e un nătărău. Nu a fost niciodată ușor de vrăjit de femei, spre deosebire de unii dintre frații lui. Are un spirit de observație foarte bun. „Ar recunoaște o oportunistă", mi-am spus. „Ar recunoaște o profitoare." Și totuși, eram neliniștit. Până și cei mai înțelepți bărbați pot să facă greșeli când vine vorba despre femei. Dar apoi ai venit la mine cu poveste aia amuzantă cum că te-ai plictisit de el și mi-ai cerut do-

uăzeci de lire ca să dispari. Apoi el a intrat pe fereastră. Atunci a fost foarte clar că sunteți îndrăgostiți până peste cap unul de altul. Îmi pare rău ca soția mea n-a văzut întreaga scenă. În orice caz, i-am descris-o cum am putut eu mai bine în scrisoarea pe care i-am trimis-o la puțin timp după întâmplare.

„Minunat."

Benedict nu își dăduse seama de cât de încordat fusese până în clipa aceea, când își îngădui să răsufle ușurat. Nici nu își dăduse seama de greutatea care îi atârnase pe umeri, dar acum începu să se simtă din ce în ce mai ușurat.

– Tată..., începu el, cu un nod în gât.

– Dar lasă-l pe fiul meu să complice situația cât de mult se poate, îl întrerupse tatăl lui. Am avut speranțe deșarte când nădăjduiam că o să alegi una dintre fetele foarte potrivite pentru tine, pe care ți le-am tot scos în cale de-a lungul vremii.

Bathsheba se uită la Benedict.

– Nu mi-ai spus niciodată că au încercat să-ți găsească perechea.

– Nu și-a dat seama! spuse tatăl lui înainte că Benedict să răspundă. N-a remarcat tinerele domnișoare frumoase și de viță nobilă. N-a remarcat minunatele moștenitoare. Am încercat cu domnișoare rafinate. Am încercat cu țărăncuțe. Am încercat cu tot soiul de fete. Și el nici nu a observat! Dar pe Bathsheba Wingate, pe cea mai cunoscută femeie din toată Anglia, pe ea a observat-o!

– Noi, femeile notorii, ieșim în evidență cu ușurință, spuse ea.

– Poate are un interes nesănătos pentru clasele nelegiuite, spuse Lord Hargate. În orice caz, el te-a ales pe tine, iar tu îl faci fericit. Tu – cea care, dintre toate femeile din lume, ești singura care nu ar fi vreodată acceptată în înalta societate.

– Nu te pot învinui pentru că te simți... jignit, tată, spuse Benedict, dar...

– Asta nu s-ar putea întâmpla *niciodată*, îl întrerupse tatăl lui. E imposibil.

– În acest caz...., începu Benedict.

– Ceea ce înseamnă că e o provocare pe cinste, continuă tatăl lui. Dar, dacă am reușit să îl însor pe Rupert cum se cuvenea, pot să fac orice. În orice caz, avem puțin noroc: Mandeville e dornic ca familiile noastre să fie înrudite.

– Nu e posibil să se gândească la mine, zise Bathsheba. Nu m-ar recunoaște în veci ca membru al familiei lui. Mă *detestă*.

– Perspectiva de a se înrudi cu familia Carsington îi schimbă sentimentele, spuse Lord Hargate. Poate pentru că se bucură la gândul că o să-i dea cu tifla peste nas lui Lord Fosbury. Nu sunt sigur. Tot ce știu e că el s-a alăturat bucuros conspirației noastre de a te face o lady respectabilă.

– Ți-am spus eu că era un complot, zise Benedict.

Lumina însuflețește ochii ei albaștri.

– Comoara Oliviei.

– Nimic nu e mai nimerit decât o comoară măreață care să o facă respectabilă pe o lady, spuse Benedict.

– Comoara, zise ea. Nu e comoara lui Edmund DeLucey.

– De fapt, e comoara lui DeLucey, în cea mai mare parte, spuse tatăl lui. Mandeville avea mai multe monede cu portretul regelui George al II-lea, pe care eu însumi le-am cumpărat de la el. Știam că acești copii deștepți foc o să recunoască imediat monedele noi. El și Northwick au contribuit cu alte piese din colecția de familie, iar eu am pus bijuteriile pe care soția și mama mea mi le-au oferit. Pe scurt, nu valorează prea mult, dar arată ca o comoară, iar servitorii au văzut cum a fost deschisă caseta.

– Trebuia să-mi dau seama, spuse Bathsheba. Închise ochii. Acum înțeleg. Monedele și bijuteriile străluceau în lumina soarelui. Mulțimea era adunată în jurul copiilor. Nu m-am uitat în sus, dar nu am nici o îndoială că slujitorii erau cu toții pe la ferestre. Deschise ochii. Slujitorii.

– Slujitorii vor vorbi, adăugă Benedict, așa cum tu însăți ai spus acum câteva zile.

– Ba, mai mult, vor și înflori povestea, vor exagera, spuse Lord Hargate. Când povestea va ajunge la Londra, caseta cu comoara lui Edmund DeLucey va fi plină de rubine, smaralde și diamante. Oamenii vor spune că doamna Wingate valorează douăzeci sau cincizeci sau chiar o sută de mii de lire. Și asta, după cum se știe prea bine, schimbă întreagă situație.

Tatăl lui Benedict plecă la scurtă vreme ca să își continue plimbarea pe marginea lacului. Benedict știa că urma să scrie scrisori rudelor.

– Ei bine, spuse atunci când nodul din gât începu să dispară, mă bucur că nu l-ai strâns de gât.

– Nici nu-mi vine să cred, zise Bathsheba. De dimineață eram o paria, iar acum sunt o femeie respectabilă. Era nevoie doar

de o comoară – exact cum credea Olivia. Nici măcar n-a fost nevoie să fie o comoară adevărată.

El îi luă mâna într-a lui.

– Trebuie să te căsătorești cu mine acum, spuse. Și trebuie să trăim în Anglia. Nu mai trebuie să fugim în Europa și să trăim ca niște nomazi, nici să locuim în cămăruțe întunecate din cartiere sărace. O să fie îngrozitor de plictisitor pentru tine.

Ea se uită urât la el.

– Asta e cea mai puțin inspirată cerere în căsătorie pe care am auzit-o vreodată. Și ești un politician cu experiență. Poți mai mult de-atât, Rathbourne.

El râse și o luă în brațe.

– E mai bine acum?

– Puțin mai bine.

– Te duc la Noua Lojă, spuse el. Acolo o să fac dragoste nebunește cu tine, la nesfârșit, până când îmi spui: „Da, Benedict, accept să fiu soția ta".

– Și dacă nu o să accept?

– O să accepți! replică el.

Și acceptă.

Epilog

Scrisoarea, scrisă cu trei luni înainte, ajunsese la Peregrine în iunie 1822.

Milord,

Îți mulțumesc pentru scrisoare, care a fost extrem de interesantă, și pentru micul egiptean, despre care sunt bucuroasă să îți spun că a ajuns în siguranță și deloc țăndări, așa cum te temeai. A fost foarte frumos din partea ta să te gândești la mine. Sunt chiar fericită – și mama este chiar fericită, ceea ce este cel mai important –, și totuși mi-ar fi plăcut atât de tare să plec în Egipt cu tine, unghiul Rupert și mătușa Daphne. Încă nu înțeleg de ce Lord Rathbourne și mama au fost atât de hotărâți să NE DESPARTĂ. Nu e de parcă s-ar fi întâmplat ceva Teribil în Misiunea noastră la Bristol. Nu am comis nici o Crimă – nici o Ofensă Capitală, în orice caz. De fapt, am făcut o Faptă Nobilă aducându-i împreună pe mama și pe unchiul tău.

Totuși, sunt sigură că ești cel care merită Răsplata, și te vei folosi de ea mult mai bine ca mine. Mătușa Daphne a fost deșteaptă când s-a gândit la asta – și a făcut-o și la momentul potrivit, căci cred că tatăl tău și Lord Rathbourne erau pe punctul să SE IA LA BĂTAIE. Ar fi fost Interesant. Problema este că Femeile ar fi făcut mare gălăgie și, după cum mi-a spus mama mai târziu, nu ar fi fost un lucru bun ca mama ta să fie atât de Neliniștită în Starea ei.

Apropo, ai un frate. S-a născut acum cinci zile. Era tare roșcat și plin de riduri și seamănă cu o Maimuță, dar domnișoara Velkel a spus că așa arată Bebelușii când se Nasc. Cred că se întâmplă așa pentru că sunt înghesuiți în corsetele doamnelor. Știu că este șocant pentru părinții tăi, la vârsta lor, dar trebuie să privim Partea Bună a lucrurilor. Cu cât au mai mulți copii, cu atât se vor concentra mai puțin pe noi. Da, mă includ și pe mine, căci bănuiesc că Mama e în Starea ei acum.

Cât despre Egipt – mă prefac, așa cum mătușa Daphne le-a spus părinților tăi, că ești plecat la Școală, doar că, de data asta, ai găsit școala perfectă *în locul perfect și pot fi siguri că, de data asta, nu vei mai fi dat afară. (Știu că unchiul Rupert glumea doar când spunea că Te Aruncă La Crocodili.) Vei călători în sus, pe Nil, și vei descoperi Minuni Grandioase între lecțiile cu mătușa Daphne.*

Între timp, eu iau lecții de la domnișoara Velkel. Este nemțoaică și e foarte strictă. Dar m-am hotărât să învăț pentru că sunt fiica vitregă a lui Lord Rathbourne și este esențial să Învăț Să Mă Port Într-un Fel Care Să Se Potrivească Poziției Mele. Totuși, nu totul este Bună-cuviință Plictisitoare. O dată pe săptămână, o vizitez pe Lady Hargate și jucăm whist cu câteva prietene de-ale ei. Știu cele mai bune Bârfe și nu scap nici o Glumă. Am învățat foarte multe de la ele. În clipa asta, subiectul principal este unchiul Darius și CE E DE FĂCUT CU EL. Nu știu ce e de făcut cu el, din moment ce l-am văzut foarte puțin. Mă gândesc la el ca la Unchiul Evaziv, căci nu e niciodată prin preajmă. Dar, oricum, e burlac, și burlacii duc vieți zbuciumate.

Aștept cu nerăbdare să devin și eu Burlac. Mi-ar plăcea să duc o viață zbuciumată. M-am gândit mult la viitor și am mai multe idei.

Dar iată că vine mama să mă pună la culcare. Mut noroc cu studiile tale și să descoperi nenumărate Minuni Grandioase. Îți voi scrie din nou cât de curând.

A ta,

Olivia Wingate-Carsington

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Peținoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărătească*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, Cucerește-mă din nou

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*

Meredith Duran, *Cineva care să ma apere*

Julie Anne Long, *Capitularea*

Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*

Deeanne Gist, *Fata de la Tiffany*

Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*

Meredith Duran, *Regina de gheață*

Tessa Dare, *Zeița vânătorii*

Teresa Medeiros, *Doamna și tâlharul*

Alissa Johnson, *Vicii și virtute*

Elizabeth Hoyt, *Ducele plăcerilor*

Winston Graham, *Luna neagră*

Juliana Gray, *Cum să-ți stăpânești marchizul*

Tessa Dare, Predarea sirenei

Grace Burrowes, *O chestiune de onoare*

Winston Graham, *Cele patru lebede*

Juliana Gray, *Cum să educi un rebel*

Deeanne Gist, *Sacrificiul inimii*

Tessa Dare, *O lady convingătoare*

Winston Graham, *Valul furios*

Kelly Bowen, *Un târg cu diavolul*

Anna Harrington, *Cum m-am măritat cu un marchiz*

Lorraine Heath, *Făgăduiala*

Winston Graham, *Străinul de pe mare*

vor apărea:

Tracy Brogan, *Pactul inimilor*

Joanna Shupe, *Magnatul*